

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Pripad Londyn - Miami.pdb

PDB Name: West - Pripad Londyn - Miami
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey

Případ Londýn - Miami

1. ŽÁRLIVEC

"Jestli sem zase přijde," řekl David Marshall, "zabiju ho."
Seděl nezvykle tiše. Na svých čtyřicet let vypadal mladě, ale teď se v jeho tváři odráželo roztrpčení a touha po pomstě. Pohled na něj působil Henriettě bolest, která byla o to palčivější, že nechápala důvod jeho výbuchu. Viděla jeho rozrušení, ale nerozuměla mu.
"Myslím to vážně," pokračoval David. "Zabiju ho."
Hleděl na ni a očekával, že něco řekne, čekal na její slova.
Když Davida poznala - tehdy to byl ještě odtazitý a skoro úctu budící sir David Marshall, býval ochoten naslouchat jí, většinou zcela objektivně a rozumně. Ale během posledních měsíců se jeho rozum téměř vytratil. A Henriettu mrazilo při pomýšlení, že příčinou této změny je ona sama.
Tomuto muži, kterého si tak vážila a kterého velmi obdivovala, zřejmě ublížila. Aniž to měla v úmyslu, aniž si to zprvu uvědomovala, připoutávala ho k sobě, a ať dělala, co dělala, nemohla jej z tohoto zajetí uvolnit.
"A ty tu jen sedíš," vykřikl podrážděn jejím mlčením. "Proč něco neřekneš? Vždyť jsem ti právě oznámil, že hodlám zabít tvého milence."
Přimělo ji to k protestu, ale zlost zatím necítila.
"Viš dobře, že není mým milencem."
"To říkáš ty!"
"Nechci se o tom zase bavit," povzdechla si unaveně. "Nemám milence. A nikdy jsem žádného milence neměla."
Bylo jí jednatřicet a mluvila pravdu.
"Nevěřím ti," pronesl ostře. "Jsi příliš atraktivní na to, abys neměla milence."
"Davide," pominula jeho poznámku, "měl by sis vzít dovolenou."
"Jsem si jistý, že milence máš! Nenávidím toho chlapa! Chodí si do mého domu a miluje se s mou sekretářkou..."
"Davide," přerušila ho Henrietta ledově, "začínáš být protivný."
Nemluvila pravdu. Nebyl jí protivný, nesnášela pouze jeho nálady. Všimla si však, že se ho její poznámka dotkla víc, než zamýšlela, a v duchu toužila vzít svá slova zpět.
Narovnal se a zaujal jakousi bojovnou pózu.
"Ovšem! Jsem ti protivný, že?" Jeho hlas zněl ostře. "No tak s pravdou ven - ty ho miluješ, že ano?"
"Jestli miluju jeho, nebo někoho jiného, to je moje věc," donutila se Henrietta k odpovědi. "Kdybys nebyl v takovéhle náladě, sám bys to určitě uznal."
"A jsme zase u toho! Ty pro mne pracuješ, ale do tvého soukromého života se nemám plést. Zdá se, že si vůbec neuvědomuješ, jak jsme se za tu dobu sblížili - jak ti důvěřuju, jak se na tebe spoléhám, jak tě potřebuju!"
Neodpověděla.
"Je to pořád totéž," pokračoval. "Jednu chvíli se mi zdá, že mě máš opravdu ráda - a hned na to jsi jako kus ledu. Jenže jak bys mne mohla mít ráda," dodal trpce, "když jsme oba vyrostli v úplně odlišném prostředí? Na to nesmím zapomínat, že? Já jsem se ke svému společenskému postavení musel vypracovat, kdežto ty ses narodila..."
"Davide!" zvolala Henrietta zoufale, "přestaň takhle mluvit."
Odstrčil židli a povstal.

Tohle gesto naznačovalo konec rozhovoru. Dával tak najevo, že chce být sám, že se chce znovu vrátit k duševnímu rozpoložení, které by bylo aspoň snesitelné. Za minulý rok se to stalo téměř pravidlem. Během půl hodiny, někdy i dříve, se potom vracíval do jejího pokoje a řekl vždy něco, v čem bylo tolik pokory, že znovu pocítila svůj něžný vztah k němu. Pak měly jejich hovory zcela jiný ráz. On si vyléval srdce, svěřoval se jí a ona si zoufale přála, aby mu mohla pomoci. Opět zapomínala, že on to tak nechápe, že by ji chtěl sevřít do náruče, že touží po lásce, milovat a být milován. Až do okamžiku, než si znovu uvědomil, že to je právě to, co ona nechce.

Co však nechápal, co nikdy nemohl pochopit, bylo to, že ona netouží po vztahu k žádnému muži.

V takových chvílích si připadal hloupě a všechno se mu zdálo marné a beznadějně.

Ted' však přecházel rychle po pracovně a snažil se dostat se ze své špatné nálady. Přibližoval se k ní, až konečně vzal její ruce do svých. Chtěl, aby se poddala, aby zapomněla na ty zlostné věty, kterých použil, aby ho znovu ujistila o své oddanosti.

Vrátil se k oknu a díval se ven na hedvábný trávník, na růže, na nichž se už objevila poupata, na záhony hvozdíků, které se teprve začaly rozvíjet, na upravené pěšiny, vysypané žlutým pískem. Za tím vším se zdvíhala vysoká cihlová zeď. Toto panské sídlo bylo zde v Chelsea jedno z posledních, které pamatovalo vládu královny Anny. Na jedné straně klidně tekla řeka, na druhé se táhla rušná třída Kings Road. Dům sám nebyl velký. David bydlel v prvním patře a pracoval v přízemí. Než se u něho začaly projevovat ty podivné nálady, obědvali obvykle spolu v kuchyni, když odešla pomocnice v domácnosti.

"Tak ty mi nevěříš," vyhrkl náhle.

"Čemu mám věřit?"

"Že Warda zabiju, jakmile sem ještě vkročí."

"Ovšem že tomu nevěřím."

Neotočil se, ale jeho hlas se změnil.

"Nevod' ho sem. Protože já to myslím vážně."

V tom okamžiku o tom nebylo pochyb; David byl něčeho podobného schopen. Henrietta si to uvědomila a dostala náhle strach i zlost současně. Jaké právo má David na to, aby s ní takhle mluvil? Strávila mnoho hodin v jeho domě a oddaně pro něho pracovala. Měla svou práci ráda, někdy ji i milovala, ale nemohla mu přece věnovat každý den všechnen čas. Ach, jak absurdní se jí tahle situace zdála! A nespravedlivá. Stávalo se, že pro ni Gerry občas zašel a ona ještě nebyla připravena k odchodu. Tehdy ho zvala většinou dovnitř. Nedovedla si představit, že by jednala jinak. Ale kdyby k tomu došlo nyní, David by mohl vyvést nějakou hloupost. Při jeho současném duševním rozpoložení si tím skoro mohla být jista...

Její zlost se zvolna ztrácela. Znovu zatoužila Davidovi pomoci. Mnohokrát si už říkala, že taková obvinění nesmí přecházet, že by její soucit - a to byl soucit - mohl brát jako slabost. Měla by být tvrdší, ale ona ničeho takového nebyla schopna.

Sledoval ji nyní planoucímá očima.

"Rozumíš?" zeptal se chraptivě.

"Davide," začala klidně, "co tě dneska tak rozčililo?"

"Rozumíš?" opakoval vztekle otázku.

Zaváhala.

Nevěděla, že ho v takové náladě, do jaké se právě dostal, dohání svým klidem skoro k šílenství. Její rozvaha, oddaný pohled jejích krásných modrých očí, její téměř nekonečná trpělivost, všechno na něho působilo. Ale to si Henrietta neuvědomovala.

"Ale ano," pokračovala. "Dobře ti rozumím."

Přistoupil k ní blíž a zůstal bez pohnutí stát. Neměla ráda tenhle jeho upřený pohled. Byl zcela jiný, než na jaký byla u Davida zvyklá, a to i v těch nejnáročnějších okamžicích. Připadal jí jako cizinec. A přece pro něj pracovala už skoro šest let a dobře ho znala - nebo se aspoň domnívala, že ho dobře zná - už tři roky. Za těch prvních pár let, kdy neměla důvod domnívat se, že je něco jiného než šťastný muž, milující svou ženu, to pro ni byl skutečný cizinec. Třebaže ho respektovala a někdy k němu cítila i náklonnost, nikdy nepřemýšlela o tom, jaký skutečně je. Ale za poslední tři roky došla k přesvědčení, že ho dobře zná, všechny jeho nálady. Ale takového jako dnes, takového Davida ještě nikdy neviděla.

Byla velmi zneklidněna.

Často za ní chodíval ve chvílích, kdy ztrácel naději, kdy se v jeho očích objevilo zoufalství. Přicházel si k ní pro uklidnění, pro útěchu. Brával ji do náruče a svíral ji těsně, jako by se bál, že mu unikne. A ona ho obvykle uklidňovala; domlouvala mu tak laskavě, až se znovu rozhovořil a svěřil se jí s tím, co ho tížilo.

Jen jednou předtím však viděla v jeho tváři podobný výraz jako dnes. Tehdy se jí také poprvé svěřil s tím, co jej nejvíce trápí. Seděl za svým psacím stolem a ona seděla naproti němu.

"Co tě tíží," odvážila se ho tehdy zeptat.

"To nevíš?" odpověděl.

"Nevím," řekla.

"Copak ty vůbec nic nevíš?"

"Co jsi mi zatajil?"

"Henrietta," zašeptal, "moje manželka je šílená."

Velmi to s ní tehdy otřásl. Yolanda, Davidova žena, jí vždycky připadala trochu zvláštní, občas bývala neobvykle rozrušená, někdy celé dny zůstávala ve svém pokoji a nechtěla nikoho vidět. Ale Henrietta o tom nikdy příliš nepřemýšlela. Její myšlenky se soustřeďovaly na práci, na to, aby vyhověla svému zaměstnavateli. Nezajímala se o

jeho soukromý život. Yolandu, jeho světlou vlasou, neobyčejně sobeckou ženu znala jen povrchně. Nikdy ji ani nenapadlo, že by ona a Yolanda měly něco společného. Davidův rodinný život pro ni byl něčím naprosto vzdáleným, třebaže pracovala v jeho domě.

Výraz v jeho tváři byl tehdy přesně takový jako nyní. Živě si vzpomínala na jeho slova:

"Henrietto - moje manželka je šílená."

Byla to pravda, nic než smutná pravda.

Psychiatři se snažili Yolandě pomoci, ale všechny pokusy o její vyléčení ztroskotaly. Nyní žila v soukromém, přepychově zařízeném sanatoriu, kde měla všechnu péči a odkud - pokud mluvil David pravdu a Henrietta ještě nikdy nezaznamenala, že by lhal - si nepřála odejít.

"Je tam snad spokojenější," povzdchl si David občas.

Henrietta postupně pochopila, jak osamocené se musel cítit po všechna ta léta, kdy se snažil před světem zatajit manželčinu duševní chorobu. Postupně se také vypořádávala další fakta: že to byl důvod, proč neměli děti, že Yolanda o chorobě věděla, ale že David se o ní dozvěděl teprve po sňatku.

"Když jsem to zjistil," řekl Henriettě, "začal jsem ji nenávidět."

"Davide, prosím tě, to neříkej. Snažně tě prosím, nemluv takhle."

"Ale my dva jsme se přece dohodli," pokračoval zmuchleným hlasem, "že jeden druhému budeme říkat pravdu."

Nevzpomínáš si? Mám ti snad lhát jenom proto, že pravda je trochu smutná a třeba krutá?"

Zavrtěla hlavou: "Ne, ovšem že ne." A dodala: "Jen bych si přála, aby to nebyla pravda." Po chvíli, kdy přemítala, co říct, aby mu dodala odvahy, zašeptala: "Ale já to chápu."

Zasmál se, jako by ho to pobavilo.

"Ty - chápeš nenávist? Ty přece nejsi schopna někoho nenávidět, i kdyby ses o to pokoušela celý život."

"Ale rozumem to chápu," trvala na svém.

"No ovšem, rozumíš, ale necítíš to. Upřímně doufám, že ani nikdy nepoznáš, co to je cítit nenávist, Henrietto."

A pak se rozhovořil o každodenních nesnázích, které prožíval s Yolandou. O úsilí zatajit pravdu o její nemoci, o tom, jak se snažil jí pomoci a jak mlčky trpěl.

A nyní byl v jeho očích právě takový výraz jako před třemi léty, kdy se jí svěřil, že se naučil nenávidět.

Právě v té chvíli, v půl sedmé večer onoho pěkného červnového dne, zahnul do ulice Bell Street v Chelsea, ani ne půl míle od rezidence sira Davida Marshalla, automobil. Zastavil u menšího útulného domku, který působil méně honosně než domy v okolí. Jeho řidič zde žil už dobrých dvacet let.

Když vyšel z garáže, jeho žena právě plela záhony u malého trávníku. Narovнала se a šla jej přivítat. Bylo zřejmé, že oba mají z tohoto manželského setkání upřímnou radost.

Tím mužem byl superintendent Roger West ze Scotland Yardu.

2. ROZHŇEVANÁ ŽENA

Henrietta studovala Davidovu tvář a najednou pocítila mnohem intenzivněji než kdykoliv předtím ve svém životě něhu. Chtěla ho nějak utišit, zmírnit to napětí, které pocítoval, ale nevěděla, jak to provést. Vzpomněla si na ony první okamžiky, kdy se jí začal zpovídat a kdy jí řekl, že jeho manželka je šílená. Tehdy z toho byla zmatena. Nyní však měla

mysl jasnou.

Jedna věc jí byla zřejmá, že se totiž s touto situací nesmí spokojit, že mu nesmí dovolit, aby jí diktoval své podmínky. Kdyby povolila, získal by nad ní absolutní vládu a ona věděla, jak má silnou vůli. Stál před ní bez hnutí, neústupný.

Mlčel. Zeptala se ho znovu:

"Davide, co tě tak rozrušilo? Prosím tě, řekni mi to."

"Ty jsi mne rozrušila," vyštěkl ostře.

"To jsem rozhodně neměla v úmyslu," odpověděla.

"Mluvím snad dost jasně. Nechci už toho chlapa vidět v mém domě!"

"Podívej... To je přece nesmysl." vykřikla Henrietta v náhlém návalu hněvu. Zpozorovala, že se zamračil, ale přesto pokračovala: "Nemáš ani ten nejmenší důvod, aby ses takhle vyjadřoval. Přece nemohu nechat Gerryho ani kohokoliv jiného stát na prahu, když mne přijde navštívit."

"Nesmí tě prostě chodit navštěvovat," trval na svém David.

Bylo jasné, že se s ním teď nedá rozumně bavit. V tu chvíli si to uvědomila. Bolelo ji to, protože jí to nepřipadalo správné. Ale David byl David a bylo by marné snažit se ho změnit. Blesklo jí hlavou, že se jednoho dne nejspíš bude muset poohlédnout po jiném zaměstnání - ale byl to jen okamžitý nápad. Vůbec si totiž nedovedla představit, že by ho mohla opustit, když ji tak potřebuje.

"Nemohli bychom si o tom pohovořit zítra?" zeptala se. "Víš, že musíš ještě podepsat ty dopisy."

"Ty mohou přece počkat... Já..."

"Ale vždyť jsi mi sám říkal..."

"Mohou počkat," opakoval podrážděně.

"Nehádejme se," zaprosila. "Už jsem tak unavená."

"Kdyby se tady objevil Ward, tak bys určitě unavená nebyla," vybuchl David. Náhle se přestala ovládat a zmocnil se jí hněv. Večer co večer pro něj do noci pracovala. Když bylo zapotřebí, zůstávala v domě i v sobotu a v neděli. Pročítala materiály a vyhledávala zprávy, až se jí někdy zdálo, že se jí vypětím rozskočí hlava. Minulý večer to bylo poprvé za celý týden, kdy odešla alespoň v půl sedmé večer - a i tak na ni musel Gerry čekat více než hodinu. A celý večer pak byl samozřejmě mrzutý.

"Dohadovat se s tebou, když máš takovouhle náladu, je nad mé síly," vykřikla. "Přinesu ty dopisy."

Obrátila se na podpatku a kráčela ke dveřím, které vedly do její pracovny, jež sousedila s Davidovým pokojem. Došla ke dveřím a otevřela je. Nic neslyšela. Náhle jí na rameno dopadla Davidova ruka. Otočila se.

"Henrietta - takhle se mnou už nikdy nemluv."

Cítila, jak jí jeho prsty svírají - jeho palec a ukazovák spočívaly velmi blízko jejího krku. David měl v očích blesky, které v nich nikdy předtím neviděla. Nepohnula se, ale s potlačovaným vzrušením zasyčela:

"Davide, pusť mne!"

Tlak na její šíji však ještě více vzrostl. Pochopila, že jí chce nahnat strach, a znovu v ní zahorel hněv.

"Pusť mne, Davide!"

"Pustím tě jen tehdy, když mi slíbiš, že už nikdy nedovolíš Geraldovi Wardovi, aby vstoupil do mého domu."

Čekala asi deset vteřin. Pak se mu vytrhla, odstrčila ho, otevřela rychle dveře, proběhla jimi a přirazila je za sebou.

Náhle se jí oči zalily slzami. Jako slepá dotápala ke svému psacímu stolu a zhroutila se do křesla.

Dveře se neotevřely. Modlila se, aby zůstaly zavřeny aspoň do té chvíle, než bude zase schopna ovládat se, než bude moci zase klidně mluvit.

Ten malý pokojík, obložený ze všech stran knihami, byl její oázou klidu. Zvykla si považovat ho za své vlastnictví. Na jedné stěně byly od podlahy až po strop vyrovnány Davidovy slovníky a příručky. I ty považovala Henrietta, která milovala knihy a psané slovo vůbec, za svůj majetek. Její psací stůl byl menší než Davidův a sousedil s ním ještě menší stolek s moderním psacím strojem.

Podívala se na dopisy, které ležely srovnány vedle psacího stroje. Mají-li být odeslány ještě dnes, musí je podat na hlavní poštu.

Seděla, zírala na ně pohledem zamlženým slzami - ani jí nedošlo, že plakala. Měla pocit fyzického vyčerpání. V hlavě jí stále zněla Davidova slova. Znovu pohlédla na hromádku dopisů.

Měla by mu je přinést k podpisu.

Kdyby počkala a kdyby se choval jako jindy, otevřely by se brzy dveře, přistoupil by k ní, vzal by ji za ruce a přitáhl by si ji k sobě. Držel by ji a ona by se na pár vteřin cítila dobře. Pak by pomalu uvolnil sevření a ona by klesla znovu na svou židli se zvláštním pocitem úlevy. Tu úlevu by cítila jednak proto, že v něm povolilo napětí a pak také proto, že nikdy vlastně neměla příliš ráda jeho tělesnou blízkost.

Seděla ve svém křesle a hleděla na neodeslané dopisy.

Nepřicházel. Ovšem, byl v horší náladě než obvykle. Henriettu už zlost přešla a znovu začala přemítat, co se Davidovi vlastně stalo, že ho její chování tak rozrušilo. Nejpravděpodobnější bylo, že dostal špatné zprávy o Yolandě. Henrietta by se k němu měla nejspíš sama vrátit, pohovořit s ním - nebo mu poskytnout aspoň možnost, aby jí všechno vysvětlil. Dopisy navíc byly docela dobrou záminkou. Položila na ně ruku - štíhlou ruku s dlouhými, pečlivě pěstěnými nehty.

Ruku, ozdobenou na malíčku zlatým pečetním prstenem - starým rodinným klenotem.

Ve vedlejším pokoji se nic nepohnulo.

Zvedla se - v tom okamžiku se ozval na jejím stole bzučák. Volal ji, ale dával přitom najevo, že on je šéf. Pousmála se, protože jí teď všechno přišlo jasné. Proč se muži tak často chovají jako malí chlapi, proč tak rádi zdůrazňují svou důstojnost, když by se vlastně měli raději smát? Sebrala dopisy a šla rovnou k němu.

Seděl u svého stolu.

"Ty dopisy podepíšu," zabručel. "Mohou být odeslány ještě dnes, když je podáš na hlavní poště. Můžeš se tam cestou domů zastavit?"

"Ovšem, samozřejmě."

Posadila se naproti němu. On podpisoval, ona vkládala dopisy do obálek a zalepovala je.

"Máš dnes večer naspěch?" zeptal se, když skončili.

Pracovala už hodinu přesčas. Její plány, že si umyje vlasy, že bude žehlit, že si přečte noviny, se už beztak rozplynuly.

Pohlédla na Davida a náhle si všimla, že vypadá velmi unaveně a nezdravě.

"Ne, nespěchám," skoro zašeptala.

Pokynul hlavou, seděl a díval se na ni. Něco se mu vážně muselo stát.

"Davide - prosím tě, řekni mi, o co ti jde."

"Kdybych ti to řekl, nevěřila bys tomu..."

"Pokus se o to," navrhla.

"Dobrá, zkusím to," zamračil se. "Miluji tě."

Zpola to očekávala. Ale rozhodně nečekala, jaký na ni budou mít jeho slova účinek: pocítila podivný, ostrý zásah bolesti v prsou, po kterém následoval příval úleku.

"Opravdu? Projevuješ to ale dost podivným způsobem."

"Máš pravdu. Mohl bych vlastně zabít každého muže, který na tebe někdy třeba jen pomyslel."

Měl hezké, jasně šedé oči. Teď se však zdálo, že v nich hoří plamen. Linie kolem nich a stíny pod nimi ještě zvyšovaly jejich lesk. Náhle ji napadlo: ten lesk možná odráží šílenství.

"Byla bych raději, kdybys takhle nemluvil."

"Ale je to pravda," trval na svém.

"Možná, že to tak cítíš teď, ale..."

"Možná!" vybuchl. "Cítím to teď a každou minutu! Proč předstíráš, že o tom nevíš? Proč se chováš tak, jako by v tobě nebyla ani špetka citu? Bože, vždyť ty dovedeš zmrazit každou kapku krve v mém těle prostým výrazem svých očí."

Pomalou, unaveně řekla: "To nemám v úmyslu."

"Nemáš, věřím ti to," řekl hořce, "je to tvé přirozené chování, když jsi se mnou. Sázím se, že on tě vidí jinak."

Kdyby se Gerry Ward jen pokusil být tak důvěrný, jako k ní často býval David, už by se s ním nikdy nesetkala.

"Bude nejlépe, když půjdu domů." Smutně se usmála.

"Říkala jsi přece, že nemáš naspěch..."

"Nemám naspěch," souhlasila. "Ale nechci pokračovat v tomhle rozhovoru."

Postrčil židli dozadu, ale nevstal. Chvilí hleděl z okna, pak zavřel oči, jako by pocítil těžkou, prudkou bolest. Nikdy si nebyla jista, jestli to pouze nepředstírá, jestli se nesnaží tímto způsobem získat její soucit. Bylo jí ho však líto. Byl to nejhezčí muž, jakého znala.

Byl to nejbystřejší muž, jakého znala. A snad si ani nebyl vědom svých předností ani jejich rozsahu.

Promluvil, ale oči neotevřel.

"Je to špatný chlap, to víš."

Neodpovídala.

"Není hoden toho, abys mu věnovala třeba jen vteřinu svého času."

Stále mlčela.

"Nechápu, co na něm vidíš," trval na svém. Otevřel oči a obrátil se k ní. Znovu oči zavřel jako by chtěl zaplašit nějakou vidinu. Čím to bylo, že si někdy byli tak blízcí a jindy byli od sebe vzdáleni víc než dva úplně cizí lidé? Tuhle otázku si Henrietta položila už posté.

"Davide," řekla. "Nehodlám se bavit o Geraldovi. Už jsem ti řekla, že nemáš důvod na něho žárlit. Ani na nikoho jiného." Neměl ani právo, ani důvod, ale výraz 'právo' záměrně nepoužila. "Na světě není nikdo, koho bych měla raději, koho uznávám a obdivuju více než tebe," dodala. "Jsem ti naprosto oddána. To přece musíš vědět."

"Ano. Ale shodou okolností mi to nestačí..."

Uzavřela se do sebe. Mlčení bylo její nejsilnější zbraní.

"Nastěhuj se ke mně a žij se mnou, Henrietto," řekl konečně. "Nic tomu přece nebrání. Nemáš žádné rodinné závazky."

Tvůj byt je navíc směšně malý a vzdálený. Půl druhé hodiny denně trávíš na cestě. Tady bys měla své pokoje, měla bys veškeré pohodlí - dal bych ti všechno. Yolanda se už nevrátí. Kdo by se tím mohl pohoršovat? Byla bys tu šťastnější, než si dokážeš představit. Šťastnější a bezpečnější, zbavená všech těch hloupých maličkostí, které ti zabírají čas. Proč mne neposlechněš? Proč jsi tak tvrdohlavá?"

Nebylo to poprvé, co jí něco podobného navrhl. Ale nikdy to nenavrhoval s takovou rozvahou, nikdy nekrotil své city tolik jako nyní. Nevěděla, co odpovědět. Vlastně se jí na podobné otázky vůbec nechtělo odpovídat. Zalitovala, že neodešla dříve.

"Já vím, proč nechceš můj návrh přijmout," zvolal David drsně. "Máš hlavu plnou představ o romantické lásce, o svatbě v bílém, o družkách..."

Jeho slova přerušil telefon.

Zadržel dech, sevřel rty a pak jí pokynul, aby zvedla sluchátko.

"Řekni, že nejsem doma. Nechci teď s nikým mluvit."

Ulevilo se jí. Davidovo napětí pominulo. Domnívala se, že bude mít teď příležitost převést hovor na jiné téma. Zvedla sluchátko.

"Byt sira Davida Marshalla."

"To tam hodláš zůstat celou noc?" zeptal se Gerry Ward tak jasným a silným hlasem, že se to rozlehlo po celém pokoji.

V kuchyni svého bytu položil Roger West lehce ruku kolem manželčiných ramen.

"Co bys řekla tomu vzít si dovolenou?" zeptal se. "A to hned příští týden?"

Janet Westová se otočila, aby se přesvědčila, jestli to myslí vážně. Celá se zarděla náhlým vzrušením.

"Příští týden? Vážně?"

"Vážně. Samozřejmě, pokud se nevyskytne něco nepředvídaného. Napadlo mě, že bychom..."

Prerušilo jej drnění telefonu.

"Sázím se, že je to ta nepředvídaná událost," usmála se Janet zatrpkle. "Někdy si myslím, že se už ani nedožiju toho, abychom my dva strávili dovolenou společně."

3. TEN TŘETÍ

V Davidově pokoji se rozhostilo ticho.

Stále se v něm však vznášela ozvěna Gerryho hlasu. Henrietta vydechšeně stála a držela matně šedý přístroj v ruce.

David seděl se zatátnými zuby a hleděl z okna.

"Jsi tam ještě?" zeptal se Gerry Ward.

"Budu pracovat až do noci," odpověděla Henrietta a sama se divila, jak se jí daří zachovat klid. "Nevím, kdy se uvolním."

"Ale, Henrietto, já možná budu muset odjet a..."

Položila rychle sluchátko a přerušila ho v polovině věty. Nyní se ticho místnosti zdálo být absolutní.

"Jednou jsi mi říkala," pronesl David temně, "že jsi požádala své přátele, aby ti sem netelefonovali, dokud pracuješ."

"Jednou jsem ti řekla," odvětila Henrietta, "že jsem požádala své přátele, aby mi netelefonovali v pracovní době."

Pohlédla na hodiny ve tvaru hvězdy, které stály na římse krbu. Bylo téměř sedm.

"Ty jsi věděla, že na tebe čeká, nemám pravdu?"

Henrietta znovu pocítila, že dochází ke krizi. Kdyby mu řekla (a byla to mimochodem pravda), že neměla ani tušení o Gerryho plánech, mohlo by Davidovi připadat, že mu tím dává právo zasahovat do jejího života i mimo tento dům. A ona si nade vše cenila právě své nezávislosti. S rozmyslem upírala všem lidským bytostem právo, aby jí diktovaly, co má dělat.

Jen jednou v životě poskytla tohle právo jednomu muži, a bylo to nejnešťastnější období v jejím životě. A velmi dobře si uvědomovala, že právě tahle nepříjemná zkušenost měla vliv na její skepsi vůči všem vztahům. A zejména vůči manželství.

"Vůbec nezáleží na tom, jestli jsem to věděla nebo nevěděla," řekla konečně. "Rozhodla jsem se zůstat tady a hovořit s tebou."

"Chceš snad naznačit, že já jsem vinen tím, že jsi odsud neodešla včas?"

Henrietta se kousla do rtů a odvrátila hlavu. Nový nával hněvu ji skoro zvedl se židle. Rozhodovala se, zda má odejít. Kdyby to udělala, musila by však ráno čelit další trapné situaci a znamenalo by to dlouhý, nepříjemný a nešťastný den. Když se znovu vrátila pohledem k Davidovi, výraz jeho tváře se změnil. Viděla v jeho očích bolest. A znovu si položila otázku, co asi způsobilo, že se dostal do takové nálady. Musí existovat něco, co jí ještě neřekl. Kdyby se jí podařilo přimět ho, aby o tom mluvil, velmi by to pomohlo jim oběma.

"Davide," pronesla něžně, "opravdu bych si přála, abys mi řekl, co tě tak rozrušilo."

"Stále ti vysvětluji, že tou jedinou příčinou jsi ty," vyhrkl divoce. "Ty jsi mne rozrušila! Už mám dost toho, abych trávil večer za večerem tady, sám, zatímco ty se procházíš s nějakým svým novým obdivovatelem. Kdy už to konečně pochopíš? Kdy si konečně uvědomíš, že ti sice nemohu nabídnout legální slavnostní sňatek, ale mohu ti nabídnout všechno ostatní, což je stokrát víc, než ti mohou dát ti infantilní hejskové, se kterými trávíš večery. Přisahám,"

nevydržela bys ani s jedním z nich víc než šest měsíců. Svými pomatenými nejasnostmi by tě dohnali k šílenství! Přestaň si pořád něco namlouvat - pro tebe jsou příliš mladí. Nemohou ti nabídnout nic jiného než..."

Něco se v ní zlomilo.

Byla už příliš unavená. Pracovala usilovně celý den a zapůsobilo na ni také rozrušení. Přestala se ovládat. Vyskočila ze židle, postavila se za stolem a celá se třásla vzteky.

Nemohla vědět, jak tím hněvem zkrásněla. Vůbec si neuvědomovala, jak působivé jsou blesky v jejích modrých očích, ani to, kolik přitažlivosti dodaly její tváři rty chvějící se vzrušením. V tom okamžiku měla jediný pocit: že Davida nenávidí. A jedině, co chtěla, bylo způsobit mu bolest.

David Marshall seděl jako opařený, vylekán tím výbuchem divokého vzrušení. Mlčky na Henriettu zíral, dosud ji nikdy neviděl rozhněvanou do té míry, aby ztratila svůj chladný, neporušitelný klid, kterým ho často doháněla k šílenství a zraňovala způsobem, který nedovedl pochopit. Vše ostatní vyprchalo z jeho mysli - žárlivost na Geralda Warda, jeho vlastní hněv i pocit zoufalství, který ho provázel celý den. Položil ruce na opěradla svého křesla a začal se pomalu zdvíhat. Přemýšlel, co by Henriette řekl, aby ji upokojil, ale nic ho nenapadlo.

"Vůbec se nedivím, že Yolanda zešílela!" Henriettin hlas se třásl. "Ty sám jsi šílený, protože jinak by ses nemohl takhle chovat! Dobrá, nemusíš se obávat, že se tady Gerald zase objeví. Určitě sem už nepřijde, protože ani já se tu už neobjevím."

David na ni hleděl a nechápal smysl jejích slov. Zrovna tak nevnímal vteřiny ani minuty, které následovaly. V místnosti zavládlo dlouhé ticho, které přerušil až hřmot projíždějícího automobilu. Hluk motoru porušil také napětí, které svíralo Henriettu. Otočila se a odešla rychlými kroky do svého pokoje.

Nestarala se o to, co David udělá.

Věděla, že tohle je vrchol, že jejich vztah už nikdy nebude takový, jaký byl dosud. Častokrát uvažovala o tom, že jednou dojde k okamžiku, kdy nahromaděný cit vybuchne a ona bude nucena odejít, opustit tento dům a zanechat práce, která se stala součástí jejího života.

Začala si balit své osobní věci. Nebylo jich mnoho. Prakticky všechno, až na několik drobností, patřilo Davidovi, třebaže to už léta používala. Pociťovala nezvykle palčivou bolest v očích. Pak se ovládla, narovнала se, a zvolna se rozhlédla kolem dokola. Přehlédla knihy, které tak milovala, psací stůl, obrazy... Každý z těch předmětů měl pro ni svůj zvláštní význam.

Se sevřenými rty vyšla z pokoje na chodbu. Její vůz stál na ulici, mohla k němu dojít hlavním vchodem kolem Davidova okna nebo zadním vchodem, kde neriskovala, že ji uvidí. Neváhala a obrátila se doprava k zadním dveřím. Její kroky na vyleštěných parketách se hlasitě rozléhaly celým domem.

Pokusí se mne zastavit? Ptala se sama sebe. Ale ta myšlenka jí nebránila v chůzi. Došla ke dveřím, prošla jimi a pečlivě za sebou zavřela. Pak vyšla na dlážděný dvorek a tudy k dřevěné brance, která se otvírala do ulice.

Nepřicházel.

Nechal ji odejít.

Otevřela branku a zachytila nehtem za závoru, sykla bolestí, trhla rukou... Zavzlykla.

Je jasné, že ji nechává odejít. To je konec.

Její vůz, malý modrý morris, stál zaparkován hned naproti brance. Poblíž parkovalo několik dalších vozů, ale byly mezi nimi značné rozestupy. Ulice Glebe Crescent byla příliš daleko od obchodů a příliš řídky obydlená na to, aby se zde nahromadilo mnoho aut. Položila na kapotu morrise kabelu a pokoušela se v ní zalézt klíček. Kde k čertu je? Přece ho nemohla nechat ležet na stole. Jestli ho tam však nechala, nic ji nedonutí, aby se vrátila...

Náhle zahlédla modrou destičku, ke které byl klíček upevněn. Sláva! Pozorně ho vytáhla. Ať se děje cokoli, nesmí ho upustit, nesmí už ztratit ani vteřinu.

Zastrčila klíček do zámku dveří a přitom zachytila koutkem oka pohyb u hlavního vchodu domu. Pociťovala podivné vzrušení. Srdce se jí rozbušilo. Ale nejspíš to nebyl David, ale někdo z vedlejšího domu; jejich dveře se nacházely velmi blízko sebe...

Otevřela zešířena dveře vozu.

Byl to David!

Klika dveří ji uhodila do kolena.

Blížil se k ní!

Nedokázala vytáhnout klíček ze zámku, musela dveře přivřít, aby na něj dosáhla.

David stál už téměř u ní!

Vytáhla klíček a chystala se nastoupit.

Začal k ní hovořit.

"Neodjížděj," pronesl David tichým hlasem. "Prosím tě, neodjížděj."

Nepodívala se na něho a nepromluvila.

"Henrietto," pokračoval prosebně. "Vrať se a promluvíme si. Neodcházej ode mne."

Vsunula se na sedadlo za volantem a přibouchla dveře. Celá se třásla a blesklo jí hlavou, že není schopna řídit vůz. Jako by z ní někdo vysál všechnu sílu.

Vzal za kliku a otevřel dveře.

"Henrietto," žadonil. "Moc toho lituju, hrozně moc toho lituju. Prosím tě, neodcházej takhle."

Měl hlavu a ramena ve voze a bránil jí, aby znovu zavřela dveře. Nepokoušel se nastoupit do vozu, jen tam tak bez hnutí stál s nataženýma rukama.

Kdybych teď ustoupila, říkala si, byla bych mu navždy vydána na milost a nemilost. Kdyby tentokrát vyhrál, vyhrál by

už pokaždé. Nesmím ustoupit. Bylo by to neštěstí - pro něho i pro mě. Po tom, co jsme si řekli, nebude už nic jako dřív. Nemá smysl pokoušet se tuhle hádku usmířovat.

Otočila klíčkem v zapalování.

"Prosím, nestůj tady," podařilo se jí ze sebe vypravit. "Už na tom nezáleží."

Motor zahučel hlasitěji, než si přála. Stiskla nohou spojku a zařadila rychlost.

"Davide, nech toho!" vyhrkla bez dechu. "Já se už nevrátím. Dovol, abych zavřela ty dveře!"

Zatímco mluvila, natáhl ruku a vytáhl klíček ze zapalování. Motor zhasl. Chňapla po klíčku, ale on ho sevřel pevně v dlani.

"Davide!" vykřikla zoufale, "dej mi ten klíč!"

Nevšímal si jí a kráčel zpět k domu.

Roger West položil sluchátko a vrátil se s protaženým obličejem do kuchyně. Byl to silný, ramenatý muž, jehož světlými vlasy prosvítaly šedivé nitky naznačující, že je mu už dost přes čtyřicet let. Janet, jeho vysoká, půvabná a mladě vypadající žena zaznamenala ten výraz, který u něj tak dobře znala.

"Teď určitě řekneš, že musíš ještě před večerí odejít," zabručela nespokojeně.

Prisunul si židli.

"Vůbec nemusím odejít," usmíval se. "Volal Bili Sloan a oznámil mi, že právě dopadli toho chlapíka, po kterém už týdny pátráme. Byl to jediný případ, který mne mohl ještě zdržet. Tak kdy bude ta večere? Člověk zůstane jednou za rok doma a hned ho tu nechají vyhladovět..."

Hodila po něm utěrkou, ale oči jí zářily úlevou a potěšením.

4. SRÁŽKA

Henrietta seděla za volantem nehybného vozu a přemýšlela, co bude dělat. Očima sledovala Davida, dokud nevešel do domu. Ani se neotočil.

"Raději půjdu pěšky, než bych šla za ním!" vybuchla. Vzala za kliku a pootevřela dveře. Právě v tom okamžiku projelo však kolem dítě na tříkolce. Lekla se, přirazila dveře a pevně je držela. Všimla si, že dveře domu číslo 5 zůstávají otevřené. David tedy očekával, že se vrátí, to bylo zřejmé. Byl si zřejmě jistý, že to udělá.

Kdyby to však neudělala, kdyby šla pěšky...

Sevřela ruku a pěsti uhodila do sedadla vedle sebe.

Tak jako tak by se později stejně musela vrátit pro vůz. Dnes večer ho sice nepotřebuje, ale zítra ho potřebovat bude...

Zadržela dech, neboť si uvědomila, že zítra už nebude muset jet za Davidem. Tolikrát si říkala, že se situace mezi nimi musí rozřešit... A teď je najednou po všem. Už není návratu.

Důležité však bylo, aby dostala zpět klíč k vozu. Vystoupila z auta a tiše zavřela dveře. Děcko na tříkolce už nebylo v dohledu, ale na druhé straně ulice stál postarší muž. Dotkl se klobouku na pozdrav. Mechanicky se usmála a kráčela k domu číslo 5, jako by byla přitahována tou čistou architekturou, vysokými okny a zdí z červených cihel. Dům si zamilovala hned při své první návštěvě.

Vešla dovnitř, zpočátku se snažila tiše našlapovat, ale pak si řekla: "Nemá smysl, abych předstírala, že tady nejsem." A vykročila k Davidově studovně, jejíž dveře byly otevřeny.

David seděl za stolem a hleděl na ni. Klíček od jejího vozu ležel na rohu, kde většinou sedávala a kam ho obvykle kladla, když ji David zavolal z haly.

"Pojď dovnitř, Henrietto," pronesl pevným hlasem.

S nehybným obličejem kráčela ke klíči.

"Sedni si," požádal ji.

"Ne, nebudu si sedat," odpověděla a skoro dodala "už nikdy", ale to se jí zdálo příliš laciné - protivilo se jí dokonce, že na to vůbec pomyslela. Stála už blízko u klíče a čekala, zda po něm David sáhne, nebo zda natáhne ruku k ní. Zdálo se, že v něm už není to napětí, které v něm bylo předtím. V každém případě z jeho obličeje zmizel výraz, který jí připadal šílený.

Zvedla klíček.

"Sbohem," řekla.

"Henrietto, prosím, nedělej hlouposti."

"Nebudu dělat hlouposti. Ty jsem dělala už dost dlouho. Sbohem!"

Chystala se k odchodu. Vlastně si sama nebyla jista, jestli chce, nebo nechce, aby jí zabránil v odchodu. Částečně si to přála, ale zároveň si uvědomovala, že v ní stále ještě vře hněv a dobře věděla, že jakmile se jí David dotkne, ztratí zase sebekontrolu. Bála se toho, protože byla vždycky pyšná na to, že si dovede uchovat chladnou hlavu v každé situaci.

David se však nepohnul a ona rychle kráčela ke dveřím.

"Henrietto!"

Nevšímalá si jeho volání.

"Henrietto," zavolal ještě ostřejším hlasem. "Vrať se a promluvíme si. Není zapotřebí se tak rozčilovat..."

Došla ke dveřím a položila nohu na kluzkou rohožku - v tom okamžiku se staly tři věci současně. Davidovo křeslo zaskřípělo, Henrietta zrychlila krok a rohožka jí podklouzla pod nohama. Zavrávorala a aby se uchránila před pádem, zachytila se ve věřejích - tím však ztratila vzácné vteřiny. Dříve než mohla znovu vykročit, ocitl se David u ní. Aniž se jí dotkl, postavil se zády ke dveřím a zatarasil jí cestu.

"Jdi mi z cesty, Davide!" vykřikla.

"Henrietto," chrлил ze sebe David, "já tě nepustím, dokud si spolu nepohovoříme. Omlouvám se, že jsem se choval tak idiotsky - moc toho lituju. Pokusím se napříště ovládat své city, ale..."

"To nebudeš potřebovat, protože mě už tady nikdy neuvidíš."

Pokročila dopředu a vteřinu si myslela, že ji nechá projít. Pak, v posledním okamžiku, vymrštil ruku a zadržel ji. Na okamžik ji napadlo, že by se mu měla vzepřít, ale pak si uvědomila, že by to bylo marné. Zůstala nehybně stát.

"Nech mne odejít, prosím."

"Pojď, pohovoříme si o tom znovu," trval na svém.

"Už jsme si povídali o tolika věcech," povzdechla si, "a nikam to nevedlo."

"Takhle přece nemůžeš odejít."

"Mohu a chci!" odvětila Henrietta důrazně. "A jestli se budeš pokoušet držet mne tady násilím, nebude ti to nic platné!"

Během své řeči pozorovala Davidovu tvář a viděla, jak se jeho výraz mění. Jeho pohled ztvrdl, prosebné světlo v jeho očích zmizelo. Nechá ji tedy zřejmě odejít. Chtěla to sice (a bylo to podle ní i nevyhnutelné), ale současně se tomu vzpírala a zdálo se jí to nemožné.

"Naposledy ti říkám," pravil, "posadíme se a mluvíme rozumně."

"Naposledy ti říkám," odpověděla, "nech mne odejít."

Pomalou odtáhl ruku. Na okamžik stáli oba tiše, jako by každý z nich byl pod vlivem hypnotického působení toho druhého. Pak Henrietta zvolna prošla dveřmi. Zpozorovala, že se venku silně rozpršelo, ale neuvažovala o tom. Končilo jedno období jejího života a žádný návrat se nebude konat.

Zaslechla za sebou jakési zašustění a pomyslela si, že David zřejmě odchází do své pracovny.

Pak ji jeho ruce sevřely, jeho prsty se jí zaryly do ramen a on ji otočil k sobě. Zavrávorala. Na okamžik ji pustil, pak si ji znovu přitáhl k sobě tak prudce, že téměř ztratila dech. Vzal její hlavu do dlaní a přitiskl své rty na její.

Líbání jí bylo vždycky odporné.

Po dlouhá léta odmítala, aby ji někdo líbal. Roky se bránila polibkům mužů a dovolila sotva, aby se občas rty dotkli její tváře. Nyní pocítila drsný tlak Davidových rtů na svých.

Měla pocit, že omdlí.

Věděla, že se zhroutí, jestliže ji David náhle pustí.

Stále ji však držel a v jeho hlase teď zazněl ostrý tón, který protínal mlhu jejího polovědomí.

"Jsi v pořádku?"

Nemohla mluvit. Zdálo se jí, že její ústa hoří. Tělo jí zmalátnělo.

"Jsi v pořádku?" křičel.

Náhle ji vzal do náruče a kamsi ji odnášel. Cítila, že ji ukládá na lenošku, na které často sedávali a hovořili. On se jí vyznával ze svého zoufalství a ona naslouchala, občas něco pronesla a dovolila mu, aby položil svou ruku na její rameno. Zdálo se, že tato malá důvěrnost mu v takových chvílích stačí.

Podsunal jí pod hlavu polštářek a Henriettě se ulevilo. Ještě však nebyla schopna jasně myslet, myšlenky se jí jen tak nazdařbůh honily hlavou. Zaslechla cinkot skleniček a uvědomila si, že jí David nalévá sklenku alkoholu. Málem se usmála. Ano, sklenka jí teď přijde velmi vhod.

Zůstat tu ale nesmí. Tím si už byla naprosto jista. V tomhle domě už zůstat nesmí. A nezůstane.

Cítila, že se k ní David znovu přiblížil. Zvedla víčka. Nakláněl se nad ní se sklenkou v ruce a hleděl jí upřeně do očí. Jak jasné to byly oči. Zнала všechny vrásky v jeho tváři...

"Pomohu ti, aby ses mohla posadit," nabídl jí.

"Já jsem - já jsem v pořádku."

"Ne, dovol abych ti pomohl," jemně jí podsunal polštář dále pod záda. Pak jí přiložil k ústům sklenku. "To není jed," poznamenal suše, "jen brandy."

Posílilo ji to.

Poprvé si pomyslela: "To, co dělám, je hloupé." Ale hned jí přišla na mysl jiná poznámka: "Nesmím ustoupit! Davida by určitě napadlo, že jsem se nechala tak zmámit tím, že mě políbil!"

"Napij se ještě," naléhal.

Všimla si, že pojednou vzhledl a nevěděla proč. Pak uslyšela za dveřmi kroky. Pohlédla ke vchodu a spatřila Geraldovu tvář.

Všechno, co se potom odehrálo, proběhlo rychlostí blesku. Vnímala sice jednu věc po druhé, ale náhle jí všechno splynulo a připadala si jako v mlze.

Nejdříve viděla Gerryho, který se na zlomek vteřiny zastavil ve dveřích. Byl to velký muž, silnější a mladší než David.

Pak viděla Davida, jeho tvář, ve které se odrážel vztek. Všimla si, že zatíná ruce v pěsti a rozbíhá se přes pokoj.

Gerry k němu polekaně vzhledl. Natáhl ruku, ale nepodařilo se mu zachytit ránu. Uder Davidovy pěsti do Gerryho čelisti

zazněl ostře.

"Dost!" vydechla Henrietta. Jenže ji nikdo neslyšel. "Dost!" ječela, ale přitom si jasně uvědomovala, jak je to zbytečné. Gerry se zapotácel - ale pak se prudce otočil a udeřil Davida nejdříve pravačkou a pak levačkou.

David spadl na záda. Převrátil přitom židli. Plazil se pryč. Avšak Gerry se rozmáchl a znovu ho udeřil. Rána srazila Davida do krbu.

Henrietta potichu vzlykala. Nenáviděla tu scénu, která se před ní rozvíjela, ale nemohla se přimět, aby odvrátila zrak. Gerry se sehnul, popadl Davida za klopky saka a zvedl ho. Oba muži těžce oddychovali. V koutku Davidových úst se objevila krev. Henrietta se snažila zvednout z lenošky, ale nebyla toho schopna.

Gerry postavil Davida na nohy, pustil ho a rozmáchl se, aby znovu udeřil. Ale v tom okamžiku se David vymrštil a zasadil Gerrymu ránu do tváře. Gerry se zapotácel, ztratil rovnováhu a upadl na kovovou mříž před krbem.

Konečně se Henrietta zmohla na pohyb.

Když se Gerry snažil znovu zvednout na nohy, vstala z pohovky a skočila mezi ně. "Mějte rozum!" křičela. "Chovejte se jako civilizovaní lidé!" Ale zdálo se, že ji ani jeden z mužů nebere na vědomí. Stáli proti sobě s planoucíma očima a v obou se zvedala strašná nenávist.

Henrietta mezi nimi stála a přemýšlela, co udělá, když se do sebe budou chtít znovu pustit.

5. "CIVILIZOVÁNÍ" MUŽI

Vnímala tři zvuky: prudký tep svého srdce, Gerryho namáhavé dýchání a Davidovo lapání po vzduchu.

A ještě čtvrtý zvuk: tikání hodin.

Konečně se oba muži trochu uklidnili a Henrietta získala pocit, že může ustoupit. Jak odcházela, viděla, že si David dává nejistě ruku k bradě. Na jedné straně čelisti mu naskočila boule a na levém spánku měl nepěknou odřeninu.

Navlhl si jazykem rty.

"Civilizovaní lidé," sykl posměšně a podíval se na Gerryho.

Henriettě se opět rozbušilo srdce. Gerry však na poznámku nereagoval, jen vysunul opatrně dopředu levou ruku. Vypadalo to, že mu ten pohyb působí bolest. David zasunul ruku do kapsy. Vytáhl kapesník, ale dříve než si ho přiložil ke rtům, pronesla Henrietta klidně:

"Měl by sis to nejdříve umýt."

Jeho ruka se zastavila uprostřed pohybu.

"Máš pravdu, to bych měl," souhlasil. "Něco s tím musím udělat." Nejistě vykročil ke dveřím a dodal: "Nalij panu Wardovi sklenku."

"To je velmi civilizovaná nabídka," poznamenal Gerry ironicky.

Henrietta na něj vrhla ostrý káravý pohled a šla za Davidem přes halu do malé koupelny za schodištěm. Na okenním rámu stála lékárníčka. Otevřela ji a pak odvinula část papírového měkkého ručníku z role, která visela na zdi.

David se opíral o zeď. Vypadal unavený a jakoby zestárlý. Přistoupila k němu a vzala ho za ruku.

"Nejlepší bude, když si nejdřív oplácheš obličej," řekla. "Pomohu ti svléknout sako." Opatrně mu stáhla sako a pověsila ho na věšák. Neobratně si začal rozepínat manžetový knoflíček. Nešlo mu to, a tak mu jej rozepnula a potom i ten druhý. Vyhrnul si rukávy. Bylo vidět, že ho každý pohyb stojí značné úsilí.

"Já už jsem v pořádku," řekl. "Jdi dohlédnout na Warda. Nechci, aby zůstával sám v mé pracovně."

"Davide, prosím tě..."

"Nechci, aby zůstal sám v mé pracovně!" zachraptěl David.

Henrietta na něho nejistě pohlédla. Otočil se k ní zády a sklonil hlavu nad umývadlem. Zdálo se, že se už uklidnil, ale ona sama nemohla ještě překonat ten šok, který prožila, když si všimla, jak najednou zešedl a zestárl.

Záměrně si jí nevšímal. Vyšla tedy z koupelny.

Než vykročila směrem k pracovně, zůstala stát uprostřed haly a znovu se jí zmocnila slabost. Na několik vteřin se

všechno kolem ní zatočilo. Téměř poslepu dotápala k nejbližší židli a usedla na ni. Ještě nikdy předtím neviděla muže, aby se takhle rvali. Ještě nikdy nepoznala u mužů takovou divokost a takovou nenávist. A pojednou si uvědomila, že tito muži zápasili o ni.

"Pochutnal jsem si," pronesl Roger West s patřičným důrazem.

"To ti snad předtím moje jídla nechutnala?" zeptala se Janet.

"Ale ano, někdy," usmál se a položil ruku na její. "Co dělají chlapci?"

"Sotva jsem je v poslední době viděla," odpověděla Janet s trochou lítosti. "Přihrnou se vždycky na snídání, pak vystřelí z domu a ani neřeknou sbohem. A vrátí se teprve když zase dostanou hlad."

"Myslíš, že mají nějaké problémy?" zeptal se Roger vážně.

Janet se na něho zamyšleně podívala a odstrčila židli.

"Moc často jsi je v poslední době neviděl, že ne?"

"Ty poslední tři týdny jsem nevěděl, kde mi hlava stojí," připomněl jí. "Tak jsou chlapci v pořádku?"

"Jsou," odpověděla rychle. "Tak, jak je to jen možné. Richard má v hlavě jen plány, jak se dostat do televize. Martin se pořád věnuje malování, ale moc o tom nemluví. Myslím, že už si není tak jistý jako dřív, že si vybral správně..."

"Musí si to rozhodnout sám," poznamenal Roger.

"Ale takhle ztrácí spoustu času. A přitom by se mohl věnovat něčemu jinému," odpověděla Janet.

Roger ji sledoval, jak vstala a začala sklízet nádobí se stolu. Na plynovém variči už bublala káva a na kuchyňském stole byl připraven koláč se šlehačkou, talířky a vidličky.

"Martin ti dělá starosti, nemám pravdu?" zeptal se.

Janet se obrátila a podívala se na něho. Bylo jasné, že nějaké starosti má. Janet byla velmi přitažlivá žena. Vypadala mladě. Pohybovala se lehce a obvykle zářil na její tváři bezstarostný úsměv. Tentokrát však měla na čele vrásky.

"Nezbavím se těch obav, dokud se nerozhodne, co chce vlastně dělat," řekla. "Měl by sis o tom s ním promluvit."

Zdvihla nůž a rozkrojila s ním koláč. "Doufám, že tenhle týden budeš doma."

"Určitě," sliboval Roger. "A promluvíme si s Martinem."

Janet položila kousky koláče na talířky. Začali jíst. Problém jejich staršího syna byl stále předmětem jejich vážných úvah. Kdykoliv na to Roger pomyslel, měl trochu pocit viny, že dovolil, aby se Martin tak odpoutal od rodiny. Byl dokonce napůl ochoten uznat, že měl tomu chlapci, kterému nebylo ještě ani dvacet, víc přitáhnout otěže.

Na talíři mu ještě zbýval kousek koláče, když zazvonil telefon. Odstrčil židli, pohlédl omluvně na Janet, odešel do haly a zvedl sluchátko.

"West." Pozorně naslouchal a pak se ostře zeptal: "Kdo?"

Janet, která ho sledovala otevřenými dveřmi, poznala ihned, že to není obyčejný rozhovor. "Kdo to hlásil?" ptal se znovu. "Ano, v pořádku. Půjdu tam sám."

Janet bezmocně a beznadějně zavrtěla hlavou. Půjde tam, samozřejmě, je to jeho povinnost, ale z tónu jeho hlasu bylo jasné, že tam chce jít. Policejní služba pro něho vždycky byla na prvním místě, teprve pak přicházeli na řadu chlapci.

Bylo to nejspíš nevyhnutelné a snad dokonce správné, ale někdy to nesla s pocitem křivdy a hořkosti.

Položil sluchátko a vrátil se. "V domě sira Davida Marshalla jsou nějaké zmatky," oznámil Janet. "Je to jen kousek od nás. Hned budu zpátky."

Jakmile vyšel z domu, přestal myslet na rodinu. Spustil se déšť. Když přijížděl domů, byly zahrádky okolních domů plné halasu a smíchu, teď se však všichni ti lidé poděli bůhví kam. Jeho zahrada byla upravená a plná květů, ale on to sotva vnímal.

Zatím věděl jen to, že v domě sira Davida došlo k nějaké potyčce. To bylo samo o sobě zvláštní. Rogera by sotva kdy napadlo, že se lidé jako Marshall mohou dostat do nějaké rvačky. Marshall byl totiž vědecký pracovník, který se zabýval sociálními podmínkami národů Britského společenství. Byl poradcem vlády a současně redigoval novou edici sociologických studií o Britském společenství. Pokud bylo Rogerovi známo, věnoval se sir David také psaní a redigování životopisů moderních spisovatelů a srovnávání jejich děl s díly starších spisovatelů obdobného zaměření. Roger byl v Marshallově domě asi před pěti lety - té noci, kdy se lady Marshallová pokusila o sebevraždu. Marshall mu utkvěl v paměti jako ústřední postava z jakési řecké tragédie. Vážil si ho, ale rozhodně by nemohl tvrdit, že ho chápe.

Uvažoval, jak se asi sir David za těch pět let změnil. Rovněž se ptal sám sebe, zda tato záležitost je skutečně tak prostá, jak stálo v hlášení, protože Marshall měl často doma přísně tajné dokumenty, které do značné míry ovlivňovaly vztahy mezi národy Společenství. Už jednou došlo k úniku těchto informací a důsledkem bylo, že vypukl prudký střet mezi dvěma právě se tvořícími státy, protože se prozradila britská pomoc každému z nich.

Tahle zdánlivě drobná lapálie tedy rozhodně byla případem, na který musel dohlédnout osobně.

Henrietta seděla proti otevřeným domovním dveřím a říkala si, že musí odejít do pracovny a podívat se na Gerryho.

Bylo to sice to poslední, co by si přála, ale seděla tu už nejméně pět minut a jestli si nepospíší, zastihne ji tu David při odchodu z koupelny.

Nevědomky se zachvěla, když si znovu připomněla potyčku obou mužů.

Pak zahlédla, jak u brány zastavilo auto a muž za volantem se zadíval otevřenými dveřmi do domu. Pozoroval dům velmi bedlivě. Pro hosty byla už značně pozdní hodina, Henrietta byla ostatně přesvědčena, že David nikoho neočekává.

Nebylo jí tedy příliš jasné, oč se neznámý zajímá.

S patrným úsilím se zvedla a zamířila k pracovně.

Z auta, které zůstalo stát, vystoupil neznámý muž.

Položila ruku na kliku dveří, ale zaváhala. Než mohla kliku stisknout, objevil se muž v domovních dveřích. Zdálo se, že má naspěch. Henrietta se k němu otočila.

"Dobrý večer," řekl neznámý.

"Dobrý večer."

"Je přítomen sir David Marshall?"

"Je mi líto" - Henrietta zaváhala. Náhle ji napadlo, zda David toho muže neočekával - "ale právě teď je velmi zaneprázdněn."

"Potřebuji s ním nutně mluvit," trval na svém neznámý, "byla byste tak laskavá a řekla mu, že jsem tady?" Během řeči vytáhl z kapsy navštívenku a podal ji Henriettě. Jeho oči byly ocelově šedé a navzdory svému uctivému chování budil dojem pevné rozhodnosti.

"Superintendent Roger West, Scotland Yard," četla na kartičce.

"Víš sir David o tom, že máte přijít?" zeptala se polekaně.

"Lituji, neví," odpověděl muž ze Scotland Yardu. "Vy jste určitě slečna Lylová, že ano? Sekretářka sira Davida, že?"

Henrietta byla překvapena, že zná její jméno.

"Ano," řekla. Náhle se jí vynořil v mysli David, jak vychází z koupelny s odřenou tváří a oteklou bradou - setkat se s tímto mužem bylo to poslední, co by si asi přál. V mžiku se rozhodla.

"Prosím, pojdte dál," pronesla pohostinně. "Počkejte, prosím, několik vteřin, než zjistím, jestli už je sir David volný." Provedla Rogera halou a vpustila ho do svého pokoje, zapomínajíc, že ještě před chvílí chtěla z tohoto domu odejít a nikdy se sem už nevrátit. "Nebude to dlouho trvat," dodala a zavřela dveře.

Rychle přeběhla ke koupelně a zaklepala na dveře. "Okamžik," ozval se David. Henrietta stála a čekala. V duchu se zabývala otázkou, proč ten muž z Yardu přišel právě teď.

Dveře se otevřely a Henrietta div nevykřikla překvapením.

I když si David opláchl obličej, tvář i brada mu otekly. Oči mu naběhly a košile byla vepředu potřísněná krví.

"Půjdu nahoru a převléknu si košili," poznamenal. "Potřebuješ snad něco tak nutně, že..."

"Osobně nic nepotřebuju," zavrtěla hlavou. "Ale je tady policista - detektiv - ze Scotland Yardu. Takhle ho přece nemůžeš přijmout."

"Nevím, proč bych se s ním vůbec měl setkat," zabručel David. "Co chce?"

"On mi nic.." začala Henrietta.

Zaznamenala, že David se teď nedívá na ni. Ohlédl se a spatřil superintendenta Westa, jak vychází z její pracovny a s úsměvem ve tváři míří chodbou rovnou ke koupelně.

"Dobrý večer, pane," pronesl West klidně.

"Dobrý večer," odvětil David, kterému mluvení zřejmě dělalo potíže. "Co pro vás mohu udělat? Vy jste superintendent West, že ano?"

"Souhlasí, pane. Omlouvám se, že jsem k vám tak vpadl. Ale došlo nám hlášení, že zde máte nějaké potíže a že byste možná mohl potřebovat pomoc." Roger se taktně díval stranou a nikoli Davidovi do obličeje. "Bylo to naléhavé hlášení, takže jsem tady," dodal ještě.

Nemluvil příliš nahlas, ale jeho slova byla pronášena jasně a srozumitelně. Gerry určitě slyší všechno, co ten muž říkal, pomyslela si Henrietta. Znovu jí přišla na mysl vášně a nenávist, které ještě před chvílí zaznívaly v Davidově hlase.

David by teď snadno mohl znovu vybuchnout, napadlo ji.

"Prosím tě, Davide," modlila se v duchu, "nedělej to."

6. POLICISTOVA RADA

"Panebože, ten ale musel dostat výprask," pomyslel si překvapeně Roger. Pocit, že muže typu sira Marshalla by člověk nikdy nespojoval s projevy primitivního násilí, v něm však stále přetrvával. Čekal, že se mu někdo z přítomných alespoň pokusí celou situaci vysvětlit. Ačkoli o pravdivosti možných vysvětlení si už předem nedělal žádné iluze. Bude Marshall snad tvrdit, že se nestalo nic, co by stálo za řeč?

"Lituju, ale poslali vás sem úplně zbytečně," ozval se David konečně. "Kdo vám vlastně podal to hlášení, superintendente?"

"Váš soused, pane," odpověděl Roger.

David se s trochou námahy usmál. "No, superintendente, jsem vám vděčný za vaši ohleduplnost, ale soused se bohužel mýlil."

Roger West váhal.

V obdobné situaci by se asi zachoval stejně jako Marshall. Nezdálo se, že ten rozruch měl něco společného s vládními dokumenty; nicméně tu ta možnost stále ještě byla. Jenže Roger nemohl nic podniknout, dokud Marshall nevznesl proti někomu obvinění. A ten nic takového očividně neměl v úmyslu. Roger však nezapomínal na zděšený výraz v Henriettině obličeji. Něco se tady muselo stát... Pak si uvědomil, že nemá ani ponětí, co se stalo s tím druhým mužem. Musí to zjistit.

"Mohu se vás zeptat, pane, kdo vás napadl?"

"Nikdo mě nenapadl," odpověděl David rychle. "Byla to jen hádka mezi dvěma přáteli. Nic, s čím byste si měl lámat hlavu, superintendente."

Zdálo se, že se dívka náhle uklidnila. Nakolik je v tom asi zapletena? pomyslel si Roger. Týkala se ta potyčka snad přímo jí? Má snad obavy o toho druhého muže?

"To tedy musela být velmi prudká hádka, pane," zamumlal nakonec.

"Hádky tak obvykle končí, superintendente. Musím vás ale požádat, abyste ponechal na mně, jak si zařídím své osobní věci."

"Ovšem, samozřejmě, pane," odvětil Roger smířlivě. "Ale v určité chvíli se mohou soukromé věci změnit ve věci veřejného zájmu. Sire Davide, měla ta hádka nějakou souvislost s dokumenty, které jsou vám svěřeny v rámci vaší práce?"

David byl upřímně překvapen.

"Ani v nejmenším," odpověděl.

"Jsem rád, že to říkáte, pane. Mohu vidět tu druhou osobu, které se to týká?"

"Já nevím, proč..."

"Rád bych se ujistil, že ten pán neutrpěl větší zranění než vy," přerušil jej Roger ostře.

Bude-li teď Marshall dělat potíže, je jasné, že se snaží něco zatajit, pomyslel si. Všiml si také, že děvče je už zase nervózní. Vrhla pohled na dveře, které sousedily s dveřmi do její pracovny. Je ten druhý muž za nimi?

"Řekl bych, že jste na můj vkus příliš horlivý, superintendente," zabručel Marshall. "Henrietto - odešel už pan Ward?"

"Nejsem si jistá," odpověděla.

"Buď tak hodná a podívej se."

Rychle vykročila ke dveřím, na které hleděla. Roger si přitom všiml, jak je štíhlá a jak úzké má boky. Otevřela dveře dokořán a postavila se do nich zády k oběma mužům v hale. Zřejmě hleděla na někoho uvnitř. Roger ji nenásledoval. Kdyby Marshalla rozzlobil ještě víc, mohly z toho vzniknout další zbytečné potíže.

"Jsi v pořádku?" zeptala se dívka.

"Ano, jsem. Jak se vede jemu?" ozval se muž v místnosti.

"Ještě žiju," zavrčel Marshall a přistoupil ke dveřím. "Pojďte do mé pracovny, superintendente a seznámte se s mým protivníkem."

West ho následoval do velkého, knihami zaplněného pokoje, z něhož byl výhled na nízký hladký trávník. Stál tam statný muž, kterému táhlo asi na čtyřicítku. Hleděl na Rogera překvapivě tmavýma očima. Vedle něj stála Henrietta.

"Zdá se, že naše výměna názorů neunikla něčím pozornosti, Warde." Marshall si odkašlal a ukázal na Rogera: "Tohle je superintendent West ze Scotland Yardu."

Ward se na něho ostře zadíval.

"Propánakrále!" zvolal. "To nemáte nic lepšího na práci, superintendente?"

"Víte snad o lepší práci pro policistu, než je dohled nad pořádkem a klidem?" zeptal se Roger smířlivě. "Pokud už musíte řešit své soukromé spory, pánové, doporučuji vám příště zavřít domovní dveře a stáhnout rolety." Usmál se na Marshalla. "Myslím, že je lépe, že jsem přišel sám a neposlal jsem k vám nějakého mladšího policistu, sire Davide. Jste si jistý, že nepotřebujete mou pomoc?"

"Jsem si tím naprosto jistý, superintendente - a velmi oceňuji váš postoj."

"Potom tedy, když dovolíte, odejdu." Roger se znovu usmál.

"Eh, rád bych - rád bych se ještě zeptal, jestli o téhle lapálii podáte oficiální hlášení?" Marshall si nervózně zamnul

ruce.

"Do novin se to nedostane, pane - aspoň ne od nás. To vám mohu slíbit."

"Jsem vám zavázán. Nedáte si sklenku?"

"Ne, děkuji," Roger se odmlčel a čekal, že mladší z obou mužů také něco poznamená. Ward však mlčel. Roger tedy vykročil ke dveřím. Marshall se rozhodl, že ho doprovodí.

"Půjdu sám, děkuji vám, pane."

Dívka proklouzla kolem Marshalla a prošla dveřmi do haly. Roger ji následoval, ale náhle se otočil a podíval se přímo na Warda.

"Nemáte v úmyslu podat trestní oznámení, pane Warde?"

"Trestní oznámení..." opakoval Ward jako ozvěna a očima přitom přejížděl z Davida na Rogera. "Ne, ovšem že ne."

Roger pokynul hlavou a vyšel za Henriettou. Zapůsobila na něj nejen ladností svých pohybů, ale i svou pohotovostí. Zdálo se, že předvídá, co se od ní očekává. Obrátila se k němu a Roger zaznamenal, že teď už vypadá klidněji. Poprvé si také uvědomil, že má překrásné modré oči plné jasu. Měla pravidelné rysy a čistou pleť. Teď, když si ji mohl prohlédnout pozorněji a v lepším světle, uvědomil si, jak je přitažlivá.

Byla snad její krása důvodem té rvačky?

Roger se rozhodl od dalších spekulací upustit. I kdyby tomu bylo skutečně tak, pak to v žádném případě není jeho starost. Usmál se.

"Děkuji vám, slečno Lylová. Dobrou noc."

Vrátila mu úsměv: "Dobrou noc, pane superintendente."

Roger rychle odešel ke svému vozu a ihned nastartoval. Přestalo už pršet a několik sousedů se vrátilo do zahrad.

Jakýsi chlapec s tříkolkou sledoval upřeným pohledem dění na ulici. Roger otočil volantem, zahnul za roh a pustil všechno z hlavy; všechno až na obraz dívčí tváře. Nestávalo se tak často, aby na něj nějaká žena udělala takový dojem. Bylo v ní opravdu něco, co mohlo zapálit jiskru a vyvolat vášnivý spor. Pokud se v tomhle nemýlil, dalo se očekávat, že vzniknou další potíže. Možná, že by nebylo marné občas se na Marshalla i na to děvče podívat. Musí si o tom pohovořit i se superintendentem z oddělení v Chelsea. Řekne mu třeba, že mají důvodné podezření, že se chystá vloupání do Marshallova domu, nebo si vymyslí nějakou jinou výmluvu. Vlastně to není špatný nápad! Co kdyby teď rovnou zajel na komisařství v Chelsea a ověřil si, jak to přesně vypadá se sirem Davidem a jeho ženou?

S jeho ženou... No ovšem!

Roger zavrtěl hlavou. Jak mohl tak dokonale zapomenout, že existuje manželka, která má ještě stále svá zákonná práva. Co se s ní vlastně stalo?

Mrzelo ho, že se nemůže rovnou vrátit domů, ale nebude se na komisařství dlouho zdržovat. A Janet si přece může krátit dlouhou chvíli u televize.

Henrietta zavírala domovní dveře a zaslechla, jak spolu Gerry a David v pracovně hovoří. Byla na rozpacích, má-li vejít. Pak si ale uvědomila, že má v pracovně kabelku. Musí si ji vyzvednout...

Váhala.

V blízké budoucnosti na ni čekala celá řada nepříjemných situací - situací, ve kterých si jak se alespoň zdálo, jak David, tak Gerry, libují. Ale ona takové situace nenáviděla.

Proč musejí muži stále vyžadovat, aby bylo všechno dokonale podle jejich představ?

Sama byla naprosto spokojena s tím, jak se věci až do dnešního dne vyvíjely. Pracovala pro Davida a těšila se z jeho přátelství. Od té doby, co Yolanda odešla, trávili spolu celé dny. Obědvali spolu, svačili spolu a někdy zůstávala v domě i na večeri. Tu a tam ji vzal David na večeri do restaurace, nebo se spolu vypravili do divadla. Jediné potíže nastávaly pouze když se loučili. Nikdy od ní nechtěl odejít, nikdy nechtěl, aby odešla. Ale nikdy příliš nenaléhal. A najednou se v něm objevila ta nesmyslná nenávisť vůči Gerrymu...

Ale vždyť Gerry vůbec není lepší! Vždyť i on se často chová jako posedlý. Ustavičně obrací rozhovor na Davida. Co bude dělat, kam půjde, kdy se hodlá vrátit. Přece mu na tom nemůže nijak záležet. To tedy ovšem znamená, že také žárlí! Vypadalo to, že oba dva jsou hákliví na jakýkoli projev náklonnosti, který ona prokáže tomu druhému...

To všechno jí probíhalo hlavou, když stála přede dveřmi pracovny a nemohla se rozhodnout, zda vstoupit nebo ne. Naslouchala. Aspoň že na sebe už nekřičí a chovají se jako rozumní lidé. Znovu si vzpomněla na jejich rvačku a zaťala zuby. Davidův hlas teď náhle zesílil:

"Podle mého nemá smysl, abychom se o tom dál bavili, pane Warde."

Henrietta otevřela dveře a vešla.

"Už odešel," oznámila krátce.

"Henrietto..." začal Gerry a vstal.

"Nechme toho," přerušila jej klidně. "Jdu domů." Rozhlédla se po své kabelce. Uviděla ji na rohu stolu a vzala ji do ruky. "Dobrou noc, Davide, dobrou noc, Gerry." Rychle se obrátila. Nebyla si právě jista, zda užila správné taktiky. Věděla však, že jakmile odejde, půjde i Gerry. Důležité bylo, aby ti dva muži už nezůstávali déle spolu.

David se za stolem zvedl: "Ráno se uvidíme, Henrietto. Dobrou noc, má drahá."

Teď měla možnost připomenout mu, že ráno nepříjde. Ale kdyby to udělala, uhodl by Gerry, co se stalo a ona už o tom nechtěla hovořit. Alespoň ne teď večer. Podívala se tedy přes stůl na Davida a donutila se k úsměvu. Pak letmo pohlédla na Gerryho a vyšla ven.

Nebyla ani v polovině haly, když jí rychlé kroky za zády naznačily, že za ní spěchá Gerry. Nezavolal na ni, ale dostihl ji ve dveřích. Když spolu kráčeli k bráně, spatřila Henrietta v okně pracovny Davida. Stával tam skoro vždy, když odcházela, a ještě se s ní naposledy loučil.

Tentokrát jako by to snad ani nebyl on. Neusmál se, nezamával, nic.

Henrietta mu tedy alespoň pokynula rukou.

"Henrietto, musíme si promluvit," začal Gerry, když vkročili do ulice.

Henrietta se dívala před sebe.

"Nemám chuť se s tebou bavit," vyhrkla zostrá. "Neměl jsi právo vniknout do Davidova domu. Choval ses jako klacek!"

"Naopak," řekl Gerry. "David Marshall se zachoval jako klacek. Pane bože! Vždyť jsem viděl, jak s tebou zachází! Jako bys mu patřila! Kdyby se něco podobného mělo opakovat..."

Došli k jejímu vozu. Zastavila se a pohlédla Gerrymu přímo do očí.

"Nebudeme se o tom bavit." Otevřela dveře vozu.

Ted' udělal Gerry totéž, co dělával David - bezmocně se na ni díval. V jeho pohledu se současně zračila prosba i náznak zoufalství. Nevšímal si toho a vklouzla do vozu. Ale dříve než mohla přirazit dveře, naklonil se k ní.

"Prosím tě, pojď se mnou na večeři. Zítra letím na několik týdnů do Milána. Zítra odpoledne. Proto jsem tě volal. Jinak bych tě nevyrušoval během práce. Chtěl jsem tě ještě vidět..." Odmlčel se. "Neodmítej mě," zaprosil znovu. "David Marshall se bude celých čtrnáct dní radovat z tvé blízkosti. A já budu pryč. Dovol mi, abych tě tedy dnes večer pozval. Už jenom proto, abych viděl, že jsi mi odpustila."

Pohlédla do jeho tmavých uhrančivých očí. Zaváhala - a byla ztracena.

7. VAROVÁNÍ PŘI VEČEŘI

Při večeři si Henrietta všimla, že Gerry užívá své levé paže nějak neobratně, ale po nějakou dobu se o tom nezmiňovala. Ať už se děje cokoliv, říkala si, musím se zdržet všeho, co by mohl Gerry chápat jako výčitku. Zavedl ji do restaurantu v ulici Fulham Road, kde byly stoly umístěny v malých výklencích a kde hosté mohli večeřet v naprosté intimitě. A jestliže trochu ztlumili hlas, mohli o čemkoli hovořit, aniž by je někdo slyšel. Gerry byl bledý a jedno oko měl naběhlé, nicméně byl velmi hovorný. Byl to ten vtipný, i když teď trochu přehnaně veselý Gerry, typ člověka, kterého by teoreticky neměla mít ráda, ale který jí byl osobně velmi příjemný. Dovedl si dělat legraci z té nejprostší situace, prováděl vtipné poznámky o ostatních návštěvnicích restaurace, o číšnicích, o jídle, zkrátka se všemožně snažil, aby zapomněla na všechny dnešní problémy.

Ovšem nemohl je zažehnat úplně. Ať se snažil sebevíc (a snažila se i Henrietta), starosti přece vyvstávaly někde na horizontu jejich myslí jako tmavé mraky, které už už hrozí zastínit slunce. Chvillemi získávaly zcela konkrétní obrysy a Henrietta měla strach, že se jim nikdy nepodaří ta mračna rozptýlit. V takovém okamžiku však pronesl Gerry nějakou rozvernou poznámku, která ji rozesmála a hrozící obavy byly zapomenuty.

Malý číšník v červené livreji přinesl stříbrnou konvici s kávou.

"Přál byste si likér, pane?"

Gerry se tázavě zadíval na Henriettu a ona zavrtěla odmítavě hlavou.

"Ne, děkuji, dnes večer ne." Neobratně sáhl po cukřence, aby ji posunul k Henriettě a téměř přitom převrhl mléko.

Pohlédla na něho a viděla, jak se mu zkřivil obličej.

"Gerry, co se děje?"

"Ale vlastně nic, Henrietto. Jen mám zlomenou ruku."

"Ne! Nedělej si legraci."

"Možná, že není zlomená, ale ztraceně bolí, když s ní pohnu," zašklebil se Gerry. "Z toho vyplývá poučení pro

všechny vášnivé milovníky: Dejte si pozor na zaměstnavatele svých milovaných."

Henrietta na něj hleděla a nevěděla, co říct. Nemohli se samozřejmě vyhnout tomu, aby hovořili o všem, co se stalo, ona však stále doufala, že k tomu nedojde. Jeho slova v ní vyvolala paniku.

"Gerry," zašeptala, "myslíš, že to zranění bude vážné?"

"Nevím. Jakmile tě dovedu domů, zaskočím za jedním známým doktorem. Řekne mi, co s tím mám. Když se mu to nebude líbit, dám si tu ruku ráno zrentgenovat."

"Musíš to udělat hned teď. Vypijeme kávu..."

"Hetty, drahoušku," řekl Gerry, "dřív nebo později se musíš postavit tváří v tvář drsné realitě - nemá smysl zabývat se zrovna touhle kostičkou - na té svět nestojí." Položil svou pravou ruku na její dlaň a jemně ji stiskl. "Tvůj David Marshall je šílený jako jeho žena."

"Gerry, takhle bys neměl mluvit!"

"Co je pravda, to je pravda. Nemá cenu si něco nalhávat..."

"David je ten nejzdravější člověk, jakého znám."

"To není pravda a ty to víš."

"Nemám chuť se o to přít," povzddechla si Henrietta.

"Copak jsi slepá?" rozohnil se Gerry. "Copak ti nestačí ta dnešní scéna? Vzpať se, nebo tě ten tvůj David také dožene k šílenství!"

"Gerry..."

"Jako dohnal k šílenství svou ženu!"

Henrietta pocítila záchvěv hněvu. "To je ohavné, co říkáš!"

"Ohavné je, že to udělal."

"Pleteš se! To ona ho skoro dohnala k šílenství."

"To říká on. Jenže..."

"Zapomínáš, že jsem tam pracovala, ještě když tam jeho žena byla."

"Ne, nezapomínám. Zamiloval se do tebe a potřeboval se Yolandy zbavit. A to se mu podařilo."

Chvilí bylo ticho.

"Ty ho nenávidíš, že?" zeptala se Henrietta konečně.

Gerry se na ni dlouhou dobu upřeně díval, zatímco kolem přecházeli hosté a číšníci. Luigi, majitel restaurace, se přišel zeptat, jak jim chutnalo jídlo. Odradil ho však výraz Gerryho tváře. Henrietta se chtěla dívat stranou, ale nemohla se k tomu donutit.

Nakonec Gerry odpověděl: "Ano, opravdu ho nenávidím. Stojí mezi mnou a tím, po čem toužím. A to jsi ty. Ale už to nebude dlouho trvat, Henrietto..."

Na jeho rtech se usadil podivný úsměv a Henrietty se zmocnil zvláštní pocit strachu. Náhle se kolem ní začalo všechno točit, Gerryho obličej, sál, svíce, celý restaurant. Pocítila hluboké duševní i fyzické vyčerpání. Rozhodla se, že musí odejít domů.

"Gerry, pojďme už. Odvez mne domů - prosím."

Vyskočil a obešel stůl, aby jí pomohl vstát. Vztáhl k ní ruku. Za pár minut stáli na ulici.

Chladivý vzduch pozdního večera na ni zapůsobil blahodárně. Ale i tak se jí ulevilo, když se dostali k vozu. Pustila se Gerryho ruky a vklouzla za volant.

"Ale, Hetty -" na Gerryho tváři se odrazilo zklamání, "přece nepojedeš hned domů? Myslel jsem si, že bychom se mohli ještě trochu projít..."

Tentokrát však byla schopna vzdorovat síle jeho temných očí.

"Dnes už ne, Gerry. Jsem strašně unavená."

"Ale Hetty -" Gerryho zklamání se změnilo v žádonění. Henriettu znovu zaplavil pocit, že je nespravedlivě pronásledována. Takový pocit má určitě liška, když ji dostihnou lovci, pomyslela si. Když je obklíčena vyplazenými růžovými jazyky a vyceněnými zuby psů a šílenou, děsivou zuřivostí mužů, kteří ji vystopovali. V mysli se jí vynořil obraz malého ryšavého tělčka, které běží, běží... A horké slzy jí stékaly po tváři.

Rychle přirazila dveře.

"Dobrou noc, Gerry," zavolala otevřeným okénkem.

Na rohu ulice se zapojila do mohutného proudu aut, jela pomalu, pozorně a snažila se na nic nemyslet. Ale nedokázala si poručit. Co tím asi Gerry zamýšlel, když říkal, že David dohnal Yolandu k šílenství a že sám je šílený?

Sevřel ji ledový chlad.

Zaparkovala poblíž domu, kde měla malý dvoupokojový byt. Domovní dveře byly otevřené. Stoupala po schodech až do posledního patra. Schodiště bylo dobře osvětlené. Otevřela dveře, rozsvítila a pečlivě za sebou zavřela.

Bohudíky, David tu zřejmě nebyl... Vtom zahlédla na rohožce u dveří bílou obálku. Zdvihla ji. Poznala okamžitě jeho rukopis. Říkala si: "Dnes už ten dopis nebudu otvírat." Ale bylo jí jasné, že dopis bude muset přečíst. Třebaže byla unavená, nebyla by schopna usnout, aniž by dopis otevřela. Položila kabelku a rukavice na lenošku v pokoji a otevřela dopis.

Stálo tam jen: "Prosím, zavolej mi, David."

8. SLIB

"Nezavolám!" zvolala Henrietta nahlas. "Ne, nemohu!"

Usedla na okraj lenošky s dopisem v ruce. Jediné, po čem toužila, byla dlouhá koupel. A potom spát, spát.... Spát. "Nemohu," opakovala znovu.

Chvilí ještě seděla, pak vstala a začala chodit po pokoji. Zvolna přestávala být tak neústupná. Co vlastně asi David chce? Chce se snad omluvit, nebo ji požádat, aby se vrátila? Pomalu přestávala myslet na Gerryho. Nyní před sebou viděla Davida. Znovu se v ní vynořil ten nezvyklý pocit vzrušení, který poprvé pocítila nedlouho poté, co začala pro Davida pracovat a dlouho předtím, než se dověděla pravdu o Yolandě. Ten pocit by se snad dal označit slovem dychtivost.

Bylo teprve půl jedenácté. Rozhodla se, že mu zatelefonuje později. Čekaly na ni domácí práce, koupel... Náhle se však prudce obrátila k telefonu. Nebude mít klid, dokud se nedoví, co David chce.

Zvolna vytáčela jeho číslo.

David se ozval tak rychle, že jí bylo okamžitě jasné, že seděl u telefonu.

"Tady David Marshall."

"Dobrý večer, Davide," řekla Henrietta pomalu.

Bylo slyšet, jak oddychuje.

"Moc ti děkuju, žeš zavolala," zvolal chraptivě. "Jsi asi hodně vyčerpaná."

"Značně."

"Tak tě nebudu dlouho zdržovat." V jeho hlase bylo značné napětí. Snažil se však, aby neřekl nic, co by ji rozzlobilo.

"Prosím tě, přijď ke mně zítra ráno. Ať už se rozhodneš jakkoliv, pokud jde o naši další spolupráci, prosím tě, přijď zítra ráno."

"Dobrá," odpověděla. Tón toho slova byl chladný, i když to neměla v úmyslu. Ale ani si to neuvědomovala.

"To se mi - to se mi - hodně ulevilo," zachrptěl. "Ani nevíš jak. Rád bych se ještě zeptal..."

"Na co?"

"Jak to má Ward s rukou? Dopadl velmi tvrdě a myslím, že si ji narazil o železný rošt."

Henrietta se zamračila.

"Myslím, že ho trochu bolí. Říkal, že půjde ještě dnes večer za svým známým doktorem. Zítra totiž odlétá do Milána a vrátí se asi za dva týdny."

"Ach," ozval se David překvapeně a zdálo se, že se ovládá, aby ještě něco neřekl.

"On - on si myslel, že mi ubližuješ. Jsem si jista, že by jinak nevnikl do domu způsobem, jakým to udělal." Neměla vlastně v úmyslu o tom takhle mluvit, ale ta slova jí náhle sama plynula ze rtů. "Mrzí mne to. Tys ho ale stejně neměl rád."

"S tím si nelam hlavu, Henrietto," poznamenal David. Odmlčel se. "Dobrou noc, Henrietto," dodal náhle. "Já - já tě miluju."

"Dobrou noc, Davide." Henriettin hlas byl tichý. "Zítra ráno tě ráda uvidím."

Zavěsila sluchátko a usedla znovu na pohovku. Její pocity byly smíšené, ale cítila se už mnohem klidnější než dříve. Z Davidova hlasu bylo jasné, že už zase nabyl rozvahy. Henriettu napadlo, že pokud by pro něj dál pracovala, situace by se nejspíš zlepšila. Pohlédla na telefon. Neměla by teď zavolat Gerryho? Musí být hodně skleslý, už jenom kvůli té ruce. A když mohla tak klidně zavolat Davidovi... Ach, copak je hloupá? Přece se nemusí chovat k oběma stejně! Ale přesto vytočila Gerryho číslo.

Nikdo se neozval.

"Možná, že je to tak lepší," pronesla nahlas a odešla si připravit koupel.

Přibližně tou dobou otevřel Roger West dveře svého domu v Bell Street a vešel. Ihned zaslechl, že se Janet hlasitě směje a slyšel také Richarda, který vyprávěl o svých dalekosáhlých pracovních plánech. Když Roger vstoupil do pokoje, Richard vyprávění přerušil.

"Ahoj, táto, že tě taky někdy vidíme! Dovol, abych to mámě dopověděl... A tak to tam leželo na mém stole, krásně napsáno strojem. Vždyť přece víš, jak píšu. Přesně to, co chtěl. Napsal jsem to dokonce dřív, než si o to řekl! - Vyprávím o svém šéfovi, táto - Bylo to pro něj velké překvapení."

"To určitě. Zvlášť pokud zjistil, že nemáš víc než jeden překlep ve větě," poznamenal Roger. Přešel pokoj a políbil Janet na tvář. "Promiň, miláčku, ale doufám, že ses večer nenučila."

"Martin přišel hned potom, co jsi odešel," odpověděla Janet. "A za pár minut tady byl i Richard... Stalo se něco vážného?"

"Budeš se možná smát, ale věř mi nebo nevěř, já vlastně sám nevím."

A byla to pravda.

Stejný pocit měl i druhý den ráno, když se dostavil do Yardu. Prošel hlášení, která ležela na stole, vyslechl zprávy o všech přečinech, které se udaly v noci (žádný z nich nebyl ničím zvláštní) a nadiktoval několik dopisů, většinou odpovědí na dotazy, které přicházely z venkovských okrsků. Venku drobně pršelo a v kanceláři bylo chladno a lezavo. Teprve před obědem začal přemýšlet o lady Marshallové a jejím manželovi. Vyhodnocoval informace, které získal od superintendenta, jenž měl minulé noci službu v Chelsea. V jedenáct hodin zvedl telefon.

"Je tam pan Coppel?" tázal se.

"Ano, pane."

"Spojte mne s ním, prosím... Haló," ozval se, když zaslechl hluboký hlas svého nadřízeného. "Měl byste pro mne chvilku času, pane?"

"Uvítal bych, kdybych věděl, kdo mne volá," odvětil Coppel. To bylo pro něj charakteristické. Třebaže musel okamžitě poznat Rogerův hlas, dával přednost tomu, že předstíral nevědomost, v níž se ukrývala také výtka. Roger si na jeho

způsoby časem zvykl, ale zpočátku býval často vyveden z rovnováhy.

"Tady superintendent West," ohlásil se takřka předpisově.

"Ach, West. Tak o čem jde?"

"Nerad bych o tom mluvil po telefonu, pane."

"Hm, no tak tedy přijďte."

Coppell domluvil a Roger pomalu položil sluchátko. Zvolna se otočil a přistoupil k oknu. Hleděl na hladký povrch Temže, do šedé mlhy, v níž se rozplývaly obrysy Westminsterského mostu, londýnské radnice a nových budov naproti Yardu. Napadlo jej, že se jednoho dne při setkání s Coppellem neudrží a vybuchne. Nic tím samozřejmě nezíská, ale třeba se jim oběma trochu uleví...

Náhle se začal smát, protože si vzpomněl, co se stalo předchozího večera, když Marshallovi a Wardovi povolily nervy. Pak se uklidnil a vyrazil prázdnou chodbou ke kanceláři náčelníka.

Pro Coppella bylo charakteristické, že poté, co ukázal svou nadřazenost, dokázal být velmi příjemný a pohostinný.

"Pojďte dál, Weste... Cigaretu?... Posadte se, prosím." Zapálil si dýmku. Roger si zapálil cigaretu, usedl do křesla a čekal.

"Vzpomínáte si na sira Davida Marshalla, pane?" zeptal se po chvíli.

Coppellova těžká víčka se zvedla a jeho odulá tvář celá ožila.

"Moc dobře si na něj vzpomínám! Ministr tenkrát strašně zuřil! Ztratily se nějaké dokumenty, které měl v ruce Marshall. Myslel si, že to byla Marshallova chyba, ale nebyla... Některé státy jsou v těchto dobách nesmírně citlivé. Musíme si dávat ztraceně dobrý pozor. O co jde?"

Myslí si snad, že je Marshall do něčeho zapleten? Napadlo Rogera.

"Jeden z Marshallových sousedů..." začal a vyprávěl Coppellovi podrobně celou příhodu, neboť nebylo pochyb, že se o to velmi zajímá. Když skončil, dodal ještě: "Podíval jsem se na to i na okrsku v Chelsea, když jsem od Marshalla odešel."

"Kdo měl službu? Forrest?"

Má dobrý přehled, pomyslel si Roger.

"Ano."

"Co říkal?"

"Vzpomněl si zcela jasně, že když se provalily ty potíže s lady Marshallovou, pokusila se spáchat sebevraždu. Úplně se pomátla, jak se zdá."

Coppell mocně zadýmal ze své lulky. "A co dál?" zeptal se.

"Přemístili ji do soukromého sanatoria v Richmondu - a od té doby tam žije."

"Dobrá, ale nepovídejte mi, že je to všechno, co vám Forrest řekl," zabručel Coppell.

"Říkal ještě, že lady Marshallová dostávala spoustu anonymních dopisů. Některé obviňovaly jejího manžela, že má milostnou aféru a že se chce dát rozvést. V těch dalších stálo, že je šílená a že by měla jít do ústavu. Pisatel těch dopisů nebyl nikdy odhalen."

"Měl Forrest na někoho podezření?"

"Neměl, pane," odpověděl Roger. Otázka mu připadala trochu podivná.

"Forrest tvrdil, že tenkrát vůbec nikoho nepodezřívali..."

"Mazaný mizera," poznamenal Coppell a pokýval hlavou. "Tak já vám povím, co já jsem si tenkrát myslel. A nebyl jsem sám. Měl jsem dojem, že se sir David snaží někam svou ženu odklidit. A jestli to tak bylo, ďábelsky se mu to povedlo - ale ne abyste mne citoval." Vyfoukl dým a Rogerovi se zdálo, že je lidštější, než kdy předtím. "Ne že bych se mu divil. Život s ní byl peklo," dodal Coppell. "Je to tragédie, ať už to nahlédneme z kterékoliv stránky."

Roger se probral ze zamyšlení a pečlivě formuloval otázku:

"Měl jste nějaké důvody, abyste podezřívá sira Davida?"

"Spíš bych řekl, že šlo o tušení, Hezoune."

"Existovaly alespoň nějaké okolnosti, které by tomu nasvědčovaly?"

"Nikdo jiný neměl ani náznak motivu... Mimochodem," usmál se Coppell, "víte o tom, že ti dva jsou původně bratranec a sestřenice?"

"To jsem nevěděl."

"No prosím. A všechny jejich peníze patřily jí."

"Lady Marshallové?"

"Ano. Sir David má jen to, co si vydělá. A ona má čtvrt miliónu," uchichl se Coppell. "Vy mi už asi o tomhle případu moc nového nepovíte, Hezoune. Měl byste se víc zajímat o detaily."

"Máte pravdu, pane," souhlasil Roger pokorně. "Je čas, abych to dohnal."

"Správně," Coppell ho chvíli pozorně sledoval a pak vyňal dýmku z úst. "A co vás vlastně přimělo k tomu, že jste šel do Marshallova domu osobně?"

Roger zaváhal.

Coppell se však nedal odbýt: "No tak! Nějaký důvod jste přece měl, ne?"

"Nechtěl jsem, aby vznikly zmatky kolem muže Marshallova postavení, to zaprvé. Věděl jsem, že přechovává důvěrné materiály a vzpomněl jsem si na ten poprask, který nastal, když některé z nich zmizely. V neposlední řadě mě napadlo, že se něco děje kolem jeho osoby - nemohu to jasně definovat - zkrátka jsem tam raději zašel sám."

Coppell pokýval hlavou: "Když tenkrát vypukla ta aférka s anonymními dopisy, nebyl jste v Londýně. Byl jste v New Yorku, nemám pravdu?" Pokrčil rameny. "Mně se zdá, že šlo zkrátka jen o to, jak ji šikovně dostat z domu. Myslíte, že za tím může být něco víc?"

Roger se zamračil: "Těžko říct, pane."

"Nemyslíte, že se Ward a Marshall poprali kvůli té Lylové?"

"To je možné."

"Ty dopisy začaly chodit, když už ta dívka u Marshalla asi rok pracovala," poznamenal Coppel. "Ona o tom samozřejmě nevěděla, ale nechali jsme ji tehdy asi měsíc sledovat. I když jsme neměli ani ten nejmenší důvod podezřívat právě ji..."

"Dalo se předpokládat, že o těch dopisech věděla?" zeptal se Roger.

"Ani ne, pokud jí to neřekl sám Marshall."

"To chcete říct, že ji nikdo alespoň nevyslechl?" V Rogerově hlase zaznělo rozhořčení. Okamžitě si uvědomil, že šlápl vedle.

"Přesvědčili jsme se zcela bezpečně, že s tím nemá nic společného," odvětil Coppel odměřeně.

"Byl do ní Marshall tehdy zamilovaný?"

"Dokázat se to nedá," odpověděl Coppel. "Ale všechny svědecké výpovědi a všechna hlášení jsou v archivu. Pokud vás to tak zajímá, můžete si je prostudovat. Aspoň se přesvědčíte, že my všichni, co jsme se tím případem zabývali, jsme dělali svou práci pořádně," dodal suše.

Není si vůbec jistý, pomyslel si Roger. "Máte dojem, že bych se tím měl zabývat nějak podrobněji, pane?" zeptal se.

"Je to na vás," odušil Coppel. "Ale můžete si být jistý, že cokoli objevíte, rozhodně nepřijde nazmar... Mohl byste začít tím, že se pokusíte zjistit, jestli měl Marshall něco společného s těmi anonymy, které dostávala jeho žena...."

9. ROZHODNUTÍ

Henrietta zastavila před domem číslo 5 v ulici Glebe Crescent téměř naproti oknu, které vedlo do Davidovy pracovny. Nevystoupila však z vozu, přemýšlela. Věděla, že je nemožné vrátit čas, ale hrozně si přála, aby se mohla vrátit do včerejšího odpoledne. Chtěla se vrátit k Davidovi utýranému mučivou náladou, toužila znovu prožít ty chvíle, kdy si nevěděla rady, kdy se bála, aby nějakou svou poznámkou jeho náladu ještě nezhoršila. Přála si slyšet znovu jeho nářek nad tím, že pro něj nemá dost citu. Toužila po tom všem, protože si byla jistá, že by dnes dokázala tomuhle všemu snadno vzdorovat. Nemýlila se?

Proč vlastně byla přesvědčena, že je její povinností dostávat Davida z jeho nálad? Protože by pomáhala komukoliv? Nebo proto, že šlo právě o Davida? Pokud nebude schopna zodpovědět si tyto otázky, nebude ani schopna jasně přemýšlet a posuzovat své city. To vše jí běželo hlavou, když se konečně pohnula a vystoupila z auta. Zamkla dveře a šla k domu, rozhlížeje se po ulici. V ulici Glebe Crescent bylo jen patnáct domů, osm na jedné straně a sedm větších na straně druhé. Kromě domu na konci ulice to byly všechno stavby z doby královny Anny. Tehdy byly všude kolemjen louky a zemědělské usedlosti. Davidův dům připadal Henriettě nejhezčí - stál dostatečně daleko od cesty a přitom dost blízko, aby na něj bylo dobře vidět. Kolem se rozkládal široký trávník, záhony s růžemi a bílí hádci cestiček. Vše bylo krásné a výrazné.

Byl to elegantní dům v elegantním prostředí a Henriettu by velmi mrzelo, kdyby odtud musela odejít.

Málem už odešla - vlastně skutečně odešla. Dost možná, že se David včera rozhodl, že zvát si ji sem pouze jako přítelkyni je pro něj neúnosné. Možná, že to rozhodnutí učinil až za ranního světla. Včerejší den byl každopádně mezníkem v jejich životě.

Jestliže se tak rozhodl, nemohla by mu nic vyčítat.

A v určitém směru jí to dokonce vyhovovalo.

Došla ke dveřím a vytáhla klíč. Pak docela nahlas pronesla: "Ne, to neudělám. Hrozně by mne to mrzelo. Nepřenesla bych to přes srdce."

Se znepokojením očekávala, že David bude stát v hale. Ale kdyby tam opravdu stál, slyšela by ho. Jeho první otázka by určitě zněla: "Co bys nepřenesla přes srdce?"

V hale však nebyl.

Stával také často u okna pracovny, nebo u jejích dveří.

Chvilu váhala a pak zaklepala na dveře pracovny, aby mu naznačila, že už přišla. Jenže v pracovně také nebyl, protože zevnitř se neozvala žádná odpověď. I když se cítil uražen nebo dotčen něčím, co řekla nebo nevědomky udělala, odpovídal vždy na první zaklepání. A podle tónu jeho hlasu mohla určit, v jaké je náladě.

Zaklepala důrazněji, ale nikdo se neozval.

Byla trochu zklamaná. Zamířila do svého pokoje. Napolo očekávala, že ho tam najde, ale pokoj byl prázdný. Na psacím stole leželo několik dopisů s poznámkami, jak se na ně má odpovědět. Srdce jí poskočilo. Přece jen tedy nevzal její rezignaci doslova! Svlékla kabát a hodila ho přes židli, upravila si účes, sundala kryt z psacího stroje a urovnala předměty na stole. Náhle jí celý včerejšek připadal jako pouhý zlý sen. Živě si však v paměti vybavovala návštěvu Rogera Westa. Ten policista jí byl velmi sympatický. A jaký to byl krasavec....

Kde ale je David?

Zaslechla kroky v hale a srdce jí znovu poskočilo. Jeho krok byl pevný a rychlý. Nadzvedla se na židli. David otevřel dveře a vstoupil do místnosti. V tom okamžiku si uvědomila, že vzdor napuchlému oku a rtům vypadá mnohem vyrovnaněji než kdykoli za posledních pár měsíců.

"Vítej, Henrietto!" Vztáhl k ní dlaně a šel jí v ústrety. Obešla stůl a podal si ruce. Pak ji David vzal do náruče a políbil ji na obě tváře.

Jeho oči zářily.

"Dobré jitro, Davide!"

Usmál se. "Přes tu včerejší bouři vypadáš báječně," poznamenal.

"Děkuji vám, pane!"

"Řekl bych, že jsi spala vydatným spánkem spravedlivých."

"Vzala jsem si prášek," odpověděla prostě.

"Prosím, praktická slečna Lylová! Pojďme do pracovny, musím si s tebou o něčem popovídat." Obrátil se ke dveřím, ale náhle se zastavil a znovu ji vzal za ruce. "Jsi v pořádku?" zeptal se a upřeně se na ni zadíval. "Opravdu jsi v pořádku?"

"Myslím, že ano," usmála se. "Aspoň pokud to mohu takhle časné ráno posoudit."

Zasmál se a pustil ji. "Ať se stane cokoliv, Henrietto, zůstaň stále taková, jaká jsi!" Otevřel dveře, aby mohla vstoupit. Pruh slunečního světla zalil místnost neobyčejnou září. Pokoj vypadal uklizeně, na stole bylo vše v obvyklém bezvadném pořádku. David počkal, až usedla, uznale si ji prohlédl a pak klidně řekl:

"Došel jsem k určitému rozhodnutí."

Náhle se jí sevřelo srdce. Neodkláněla od něho zrak, ani nezměnila výraz ve tváři, ale jako by jí začala v žilách tuhnout krev. Nejspíš se rozhodl, že se už nebude snažit zlepšovat jejich vztah. Vezme ji za slovo. Přijme její včerejší výpověď...

"Doufám, že jsi se rozhodl správně." Ani nevěděla, jak se donutila k odpovědi.

"Dal jsem na tvou radu," řekl.

Zase se takřka násilím donutila, aby promluvila.

"V tom případě bys měl..."

"Henrietto," přerušil ji. "Jsem opravdu krajně unavený. Jestli si ihned neodpočinu, tak se nejspíš zhrouťm. Poletím proto do Miami a zůstanu tam dva tři týdny u své sestřenice Chloe - dokud nebudu mít pocit, že jsem zase v kondici."

Letí do Miami!

Rozhodl se vzít si dovolenou!

Ach, jak se mýlila. Jak byla podezíravá a hloupá!

Díky bohu, díky bohu!

David pokračoval: "Vidím, že tě to ani nepřekvapilo. Tak se mi zdá, že tě potěšila vyhlídka, že se mne načas zbavíš."

"Ach! Jsem ráda... Já -" Najednou si uvědomila, co řekla a trochu se vyděsila, aby to nebral doslova. "Já, totiž -"

snažila se dodat, pak se rozesmála. "Totiž chci říct, že mám radost, že si odpočineš. Budeš mi chybět, strašně, ale..."

Také se rozesmál. "Strašně!" opakoval jako ozvěna. Pak zvázněl. "Nezlobíš se už na mě kvůli tomu včerejšku, že ne?"

zeptal se. Otázka byla skoro absurdní, neboť přišla ve chvíli, kdy pocítila obrovskou úlevu. Nedokázala však hned odpovědět. Poprvé toho rána se na ni zadíval s úzkostí. "Je mi těžko při pomyslení, že od tebe odjedu," pokračoval.

"Doufám však, že když odjedu, budeš mít na nějakou dobu klid. Pár dní tě aspoň nebudu obtěžovat."

"Davide, nebuď bláhový!" odvětila. "Ty mne přece vůbec neobtěžuješ!"

"Ale ano, někdy až moc," odporoval střízlivě. "Zůstaneš u mne?"

"Samozřejmě, že zůstanu."

Díval se na ni poněkud nejistě a pak se trochu pousmál.

"To zní, jako bys to myslela vážně." Dříve než k tomu mohla něco dodat, pokračoval: "Zvládneš to tu sama, že ano?"

"Mám tu tolik samostatných úkolů, že mne zaměstnají aspoň na měsíc. A to nemluvím o každodenní běžné práci," ujišťovala ho. "Davide - opravdu - mám velkou radost. Jsem si jista, že ti to udělá moc dobře. Zapomeneš na všechny starosti a problémy. Za tři týdny budeš zase naprosto ve formě."

"Doufám," pronesl zvolna. "Jedna věc by ale měla být jasná - nechci od tebe odejít. Byl bych tisíckrát šťastnější, kdybys jela se mnou." Odmíchl se, jako by doufal, že se v její tváři objeví výraz říkající "hrozně ráda bych jela s tebou." Potom pokračoval: "Dobře víš, že bych ze všeho nejradši zůstal s tebou. Žili bychom v tomhle domě a..." Znovu se odmlčel. "To přece víš?"

"To - to by nebylo moudré, Davide. Opravdu by to nebylo rozumné."

"Henrietto," zaprosil David. "Přemýšlej o tom, až budu pryč. Možná, že je to ode mne nezdvornilé, ale mládí se ti nevrátí. Ani mně ne. Maříme spoustu času - času, který už nikdy nezískáme zpět. Zamysli se nad tím, vážně. Mohli bychom si najmout do domu stálou pomocnici v domácnosti. Mohla by hlídat tvou čest. Dělal by ti jakousi gardedámu..." usmíval se, ale myslel to velmi vážně. "Budeš o tom přemýšlet, Henrietto? Slib mi to!"

"Samozřejmě," odpověděla také s úsměvem. "Viš, Davide - tvůj návrh je velmi... Milý. Ale až se vrátíš, možná si to rozmyslíš. Uvidíme, jak o tom budeš smýšlet po svém návratu..."

Naklonil se a dotkl se její ruky.

"Poletím. Právě jsem si telefonicky rezervoval místo v letadle do New Yorku. Mám už také spojení do Miami a sestřenicí Chloe jsem odeslal vzkaz. Proto jsem nebyl doma, když jsi přišla. Chtěl jsem stihnout ranní poštu. Mimochodem, kdy odlétá Ward do Milána?"

"Dnes odpoledne."

"Máš nějaké zprávy o té jeho ruce?"

"Od té doby, co jsem s tebou včera večer mluvila, jsem se nic nového nedozvěděla."

"Doufám, že to není nic vážného..." pronesl David zamyšleně. Pak se náhle skoro chlapecky usmál a začal s Henriettou probírat detaily jejich povinností v době jeho nepřítomnosti. Znovu musela obdivovat sílu jeho sebeovládání a koncentrace.

Nikdo nebyl a ani nemohl být takový jako on.

Roger West si místo oběda objednal do kanceláře sendvič a sklenici piva a zabral se do spisů o Marshallově případu. Hlášení byla kupodivu velmi povrchní a Rogerovi bylo stále jasnější, že Coppell nikdy nebral případ příliš vážně. Několik poznámek se týkalo anonymních dopisů.

Byla tam i jedna psaná perem a podepsaná Jimem Forrestem, který ještě stále působil v Chelsea:

"Zdá se, že neexistuje nikdo, kdo by měl nějaký motiv. Kromě Marshalla samotného. Jedině on by měl prospěch z toho, kdyby jeho manželka zmizela ze scény..." A pak tam byla ještě zmínka, kterou podepsal Coppell:

"V Marshallově domácnosti se nic nezměnilo. Možnost, že by se po odchodu manželky do domu nastěhovala Lylová, se nepotvrdila."

Roger byl docela potěšen zjištěním, že po dalších dvou letech se situace stále nezměnila. Pořád se ještě probíral záznamy a hlášení, když zazvonil telefon. S očima upřenýma do papírů před sebou natáhl ruku a zvedl sluchátko:

"U telefonu West."

"Hezouně?" Byl to Coppell. "Stalo se něco podivného - měl byste se na to ihned podívat. Lady Marshallová dostala další dopis, tentokrát do sanatoria. Adresa toho ústavu je ve spisech. Buďte tak hodný, zajděte tam a zjistěte všechno, co se dá. Ošetřující lékařka lady Marshallové se jmenuje doktorka Courtwaysová - Doris Courtwaysová."

10. KRÁSKA

"Pro nás je, bohužel, nezbytné, abychom zachycovali korespondenci našich pacientů," řekla dr. Courtwaysová. Byla to vysoká, hezká blondýnka skandinávského typu, v jednání velmi přímá. "Musíme dbát na to, aby pacienti nedostávali zprávy, které by je mohly jakýmkoliv způsobem rozrušit, nebo jim působit starosti. I to nejmenší rozrušení může mít pro ně nevypočitatelné následky. Tady je dopis, který přišel lady Marshallové dnes ráno."

Podala Rogerovi obálku, na které bylo razítko londýnské poštovní oblasti S.W.1.

Obálka byla již rozlepená. Roger vyňal složený list laciného dopisního papíru. Nebyla tam adresa ani podpis - pouze vzkaz napsaný hrubými tiskacími písmeny:

"Jste právě tak zdravá jako já," četl Roger. "Ale zešílíte, jestli zůstanete dál v téhle pekelné díře. Váš manžel se vás chce zbavit. Proto vás sem dal uvěznit."

Roger přečetl text třikrát. Pekelná díra? Ptal se sám sebe. Právě projel po bezvadně udržovaném pozemku až k nádherné budově, která byla vybavena jako sídlo nějakého milionáře. Brožura, jejíž výtisk byl přiložen ke spisům v Yardu, tvrdila, že každý pacient zde má svou ložnici, svou koupelnu a obývací pokoj. V dnešní době, kdy jsou všechny nemocnice přeplněny a kdy vládne kritický nedostatek lékařů, působilo zdejší sanatorium doslova přepychově.

"Vy jste osobní lékařkou lady Marshallové?" zeptal se.

"Ano, ale nejsem sama. Mým konzultantem je dr. Smith. Ten zde ovšem nebydlí."

"Plato Smith?"

"Ano."

Nebylo tedy ani v nejmenším zapotřebí pochybovat o absolutní spolehlivosti sanatoria i lékařského dohledu. Plato Smith byl uznávanou autoritou přes duševní choroby a byl často zván jakou soudní znalec k těm nejsledovanějším a nejkomplikovanějším případům. Několikrát se také zúčastnil obhajoby v kriminálních případech, kdy podle jeho úsudku šlo o sníženou zodpovědnost v důsledku duševní poruchy.

"Tak pokud tomu dobře rozumím, hned první věta toho dopisu neříká pravdu," poznamenal Roger suše.

"Rozumíte tomu správně, superintendente." Nezdálo se, že by to dr. Courtwaysovou nějak pobavilo.

"Zlepšuje se stav lady Marshallové?"

"Pokud se udržuje v klidu a je pod stálým dozorem, žije navenek normálním životem. Ale po návštěvách manžela bývá zuřivá. Bohužel musím přiznat, že poslední dobou se u ní projevilo jisté zhoršení..."

"Může být lady Marshallová při některém z těch záchvatů nebezpečná svému okolí?"

"Ano. Máte-li zájem, můžete si prohlédnout záznamy..."

"Později, prosím. Jak často ji navštěvuje její manžel?"

"Tak jednou za dva měsíce. Sir David dříve přicházel častěji, ale rozmluvili jsme mu to, vzhledem ke zhoršení pacientčina stavu, které se dostavovalo pravidelně po každé jeho návštěvě."

"Aha. A řekli jste mu, proč si přejete, aby nepřicházel tak často?"

"Ovšem."

Roger na dr. Courtwaysově obdivoval jednu věc: nemluvila zbytečně. Byla by výtečným svědkem. Bylo nepředstavitelné, že by se nedokázala vyjádřit, mluvila nepřesně a zešířila, nebo že by se dostala do rozpaků.

"Dostává lady Marshallová často dopisy?" vyzvídal Roger.

"Občas jí pošle pohlednici její sestřenice. Z Miami Beach na Floridě. To je všechno."

"Mohl bych vaši pacientku vidět?" zeptal se Roger.

Dr. Courtwaysová poprvé zaváhala, ale jen na zlomek vteřiny.

"Setkal jste se s ní při dřívějším vyšetřování?"

"Nikoliv. To vyšetřovali jiní policisté."

"Je nutné, abyste jí řekl, že jste od policie?"

"Nikoliv."

"Musíte jí říct, že jste přišel speciálně kvůli ní?"

"Ani to není nutné. Prostě bych ji rád viděl," vysvětloval Roger. "Rád bych měl v hlavě jasný obraz každého, kdo hraje v tomto případě určitou úlohu. Pokud se ovšem dá tahle drobnost vůbec nazvat případem..."

"V pořádku," řekla dr. Courtwaysová. "Čaj se obvykle podává v salónu mezi půl čtvrtou a čtvrtou hodinou. A v tu dobu také obvykle míváme hosty. Bývají to lidé, kteří sem hodlají umístit své blízké. Já vás prostě představím jako pana Westa a vy se jako náhodou setkáte s lady Marshallovou. Ale pokud jde o ten jasný obraz, superintendente, bude to jen povrchní vjem. Doufám, že je vám to jasné."

"Naprosto." přikývl Roger.

"Tak pojďme." Dr. Courtwaysová vstala od svého bezvadně srovnaného psacího stolu a vykročila před Westem do haly, na jejichž stěnách visely rozměrné olejomalby. Na zemi ležely perské koberce se složitými vzory. Na konci haly je minula dívka, nesoucí podnos s čajovou konvicí. Vrhla na Rogera rychlý, zkoumavý pohled. Vešli do salónu. Ten byl vybaven elegantním nábytkem světlé barvy; nejnápadnější v něm bylo vysoké okno, z něhož byl vidět trávník svažující se dolů k řece.

V místnosti seděly dvě čtveřice pacientů u karetních stolků. U jednoho stolu se hrál bridž, u druhého whist. Na prostorné lenošce seděl muž středního věku a opíral se o polštáře. V rohu místnosti odpočívaly dvě ženy a muž, který právě ženám něco vyprávěl. Všichni se smáli.

Dr. Courtwaysová vedla Rogera právě k této trojici. Roger byl zvědavý, která z žen je lady Marshallová. Nepoznával ani jednu, ani druhou. Chvilí se bavili o běžných věcech a pak byl Roger uveden k bridžové společnosti, která právě přestala hrát. Padaly poznámky o hře a všichni hovořili docela rozumně - tohle vypadá jako scéna z paluby luxusní lodi, pomyslel si Roger, nebo ze salónu panského sídla v němž se pořádá právě večírek.

"Paní Lidbetterová, mohu vám představit pana Westa?... Lady Marshallová, pan Brash, plukovník Hull..."

Lady Marshallová byla vysoká světlovlasá žena s hlubokými modrými očima. Byla oblečena v zelených plátěných šatech a kolem krku měla šňůru perel. Byla to nápadně krásná žena.

"Hodláte k nám poslat nějakého svého přítele, pane Weste?" zeptala se. "Či jste snad úředník, poslaný diskrétně z ministerstva vnitra, který má dohlédnout, zda se o nás starají s potřebnou péčí?"

Plukovník Hull se rozesmál.

"No tak, Yolando!" zaprotestovala paní Lidbetterová. Byla to graciézní, mladistvě vyhlížející dáma s ostrými rysy - a v této chvíli i s mimořádně ostrým hlasem.

Roger se usmál.

"Uhodla jste, jsem úředník ministerstva vnitra."

"Nevěřte mu," poznamenal plukovník Hull. "Ani na okamžik." Byl to pomešší člověk se svěží pletí, který vypadal docela normálně, až na to, že poněkud šilhal.

"Ale já mu věřím." Poprvé promluvil muž jménem Brash. Upřeně se na Rogera díval. "Vy jste přece superintendent Roger West ze Scotland Yardu, nemám pravdu? Kdo z nás má tu čest přitahovat vaši pozornost?"

Roger se trochu nuceně usmál. Zoufale se snažil přijít na rychlou a dobrou odpověď, ale nedařilo se mu to. Už se chystal, že přizná svou totožnost, když vtom se udaly dvě věci současně.

"Stále pokračuje projednávání případu Hubblova pozemku, jak dobře víte, pane Brashi," řekla dr. Courtwaysová.

"Dostal jsem tě, na mou duši, dostal jsem tě!" zakřičel náhle plukovník Hull. Zvrátil hlavu a řval smíchy. V jeho hlase bylo možno rozeznat nepřičetný tón. Vyskočil z pohovky a začal pobíhat po místnosti. Něco si sám pro sebe mumlal. Když se přiblížil, slyšel Roger, jak cituje:

"Hřichy otců padnou na děti až do třetího a čtvrtého kolena. Co to učinili moji předkové? Hřichy otců..."

"Tak vy se stále zabýváte tím Hubblovým případem?" zeptal se pan Brash. Nespustil z Rogera oči. "Nechápu to.

Dvacet miliónů liber a nikdo neví, co s nimi! Co se to vlastně snažíte dokázat? Že má stát právo na soukromý majetek? Copak z nás tahle pekelná vláda netáhá už takhle dost peněz? Já jsem, prosím, úředně uznán jako duševně chorý, ale mí advokáti za mne musejí stále platit daně! Je to ostuda! Souhlasíte se mnou?"

"Vy přece víte, že pan West jako policista nemůže vést politické debaty," poznamenala dr. Courtwaysová.

"Člověk nemusí být politik, aby poznal, že tahle vláda není dobrá," prohodil Brash chladně.

"Ale jistě. Každý má přece právo na svůj vlastní názor," pronesla lady Marshallová. Rozevřela rty a odhalila malé špičaté zoubky. Rogerovi teď připadala jako kočka, která se chystá ke skoku.

"Ovšem, mám svůj názor," řekl Roger. "Ale domnívám se, že je lepší se o něm nebavit." Pak odvážně nadhodil:

"Ostatně nerad se bavím o politice s krásnou ženou."

"Podívejme se! Jaký to galantní detektiv!" Lesk jejích modrých očí však naznačoval, že se cítí potěšena. "Proč si muži vždycky myslí, že pohledné ženy nemají mozek? S výjimkou jedné věci to mám v hlavě naprosto v pořádku!"

"Paní doktorko," zvolala nečekaně paní Lidbetterová, "měla byste pana Westa raději odvést dřív, než se rozhodneme, že si ho tu necháme."

Roger se dal do smíchu.

Všichni se smáli. Plukovník Hull tentokrát docela přirozeně.

Když však potom Roger seděl za volantem svého vozu před budovou sanatoria, do smíchu mu nebylo. Bylo to sice již dávno, co přišel do styku s problémy, které řešila dr. Courtwaysová, ale vzpomínal si velmi živě, jak normální mu připadali mnozí z těch lidí s údajně porušenou myslí. Člověk jen těžko připouštěl, že žena tak racionální a tak půvabná jako lady Marshallová může být duševně chorá.

A přitom nebylo pochyb, že její choroba je vážná.

Co se asi dělo v mysli sira Davida, když se po svatbě s tak krásnou ženou dověděl pravdu?

A jak pohotová byla dr. Doris Courtwaysová! Ten Hubblův případ se táhl už dvacet pět let a byl dokonale věrohodnou výmluvou pro Rogerovu přítomnost v sanatoriu.

Do Yardu se dostal až v šest hodin.

Na jeho stole ležel záznam telefonního vzkazu z oddělení v Chelsea. Právilo se v něm: Sir David Marshall letí ve středu ráno do New Yorku a odtud do Miami.

"Miami!" uklouzlo Rogerovi nahlas.

Vytáhl založené spisy a chvíli je ještě studoval. Pak je odložil na stůl. Rozhodl se, že pokračovat bude až následující den. Večer strávil doma u televize; stále však myslel na ten případ.

Hned ráno volal dr. Courtwaysovou. Zajímal se, jestli nepřišly další anonymní dopisy. Pak odeslal originál prvního anonymu i s obálkou k podrobnému prozkoumání do laboratoře.

Dále se ujistil, že Marshall opravdu letí do Miami, že Ward už odletěl do Milána a že Henrietta Lylová bydlí stále ve svém malém bytě a vede, pokud to ovšem mohl někdo posoudit, vzorný život.

Vzhledem k tomu, že nevěděl, co si má myslet o náhlém rozhodnutí Davida Marshalla letět do Miami, zatelefonoval příteli na ministerstvo zahraničních věcí a zeptal se ho, na čem Marshall právě pracoval.

"Studoval právě dokumenty, z nichž, jak se zdá, vyplývalo, že dva čerstvě osamostatněné státy Britského společenství proti sobě zahájí v nejbližší době válku," oznámil mu přítel. "Jeden stát dostává pomoc z Ruska a druhý z USA. Kdyby se ty dokumenty dostaly na veřejnost, mohli bychom s tím mít značné potíže - možná, že by to v jednom z těch států rozpoutalo i občanskou válku..."

Moc by mě zajímalo, co si vlastně bral s sebou, pomyslel si Roger. Zavolał proto policii na londýnském letišti a požádal kolegy, aby se okamžitě spojili s celníci. "Pod jakoukoliv záminkou by se měla ještě před odletem pečlivě prohledat zavazadla sira Davida Marshalla," oznámil jim.

Ale navzdory všemu, co udělal, neměl Roger z toho dne uspokojivý pocit.

Henrietta Lylová toho dne vůbec neopustila dům číslo 5. Odešla až v deset hodin večer. Celé odpoledne pracovala, dopřála si pouze krátkou přestávku na lehkou večeři. David se také soustředil plně na svou práci. Když pak odjížděla domů, viděla ho, jak stojí u okna a kyne jí rukou. Za zády mu svítilo světlo, takže mu neviděla dobře do obličeje. Projelo jí hlavou, že ho teď přinejmenším tři týdny neuvidí. A protože jeho letadlo odlétá druhý den už v devět třicet ráno, nebudou mít moc času, aby si ještě pohovořili. Během dneška se pouze dvakrát lehce dotkl jejich vztahu. Trochu ji to zneklidnilo. Pak se sama sobě zasmála. David se přece snaží chovat přesně podle jejích přání. A ona pořád není spokojena!

Vypadal velmi unaveně.

Ta dovolená mu jistě prospěje.

Vešla do svého bytu. Připadalo jí to tu najednou nějak pusté a chladné. Připadala si opuštěná. Ztráta Davida a současně i Gerryho, to bylo na ni příliš! Poklidila v místnosti a pustila televizi, aby se podívala na poslední zprávy. Ale ani se pořádně neusadila, když zazvonil telefon.

"David," pomyslela si a vztáhla ruku po sluchátku.

"Haló?"

"Slečna Henrietta Lylová? Tady telefonní centrála. Volá vás Itálie, Milán..."

"Milán!" vykřikla Henrietta a pak dodala: "Ano, u telefonu."

Ve sluchátku bylo ticho. Henriettě během několika vteřin proběhly hlavou detaily jejího vzrušeného rozchodu s Gerryem. Zaposlouchala se pozorněji - v telefonu vzdáleně šeptal jakýsi cizí hlas a pak náhle docela jasně uslyšela Gerryho.

"Ahoj, Hetty!"

"Gerry! Jsem ráda, že tě slyším. Ale nemusel jsi volat až z Itálie!"

"Volal bych ti třeba z Timbuktú, abych se dověděl, jestli jsi mi už odpustila. Navíc mít jistotu, že netrávíš všechny čas se svým šéfem. Takže ti budu volat aspoň jednou denně! Na mou duši, včera jsem měl na sebe vztek."

"Já jsem na tebe měla taky vztek, ale jen pár minut," připustila Henrietta a zasmála se. "Ale kvůli Davidovi mi denně volat nemusíš, není to nutné. David totiž odlétá zítra do Miami na návštěvu své sestřenice. Chce si tam pár týdnů odpočinout..."

"To chceš říct, že jsi tam sama?" křičel Gerry. "A já jsem si zvolil právě tyhle dva týdny, abych odjel!" Po chvilce dodal:

"Co bude Marshall dělat v Miami? Určitě je v tom něco špinavého - ne! Hetty, nezavěšuj, prosím tě, nezavěšuj!"

"Ale Gerry, vždyť spojení je tak drahé. Ten hovor tě bude stát spoustu peněz."

"Ať mě to stojí třeba poslední šilink," pronesl Gerry pevně. Jeho hlas byl tak jasný, jako by mluvil z vedlejšího pokoje. Už se dál nezmiňoval o Davidovi, ale zábavně hovořil o letu do Milána, o spolucestujících, o hotelu. Když pak Henrietta konečně položila sluchátko, stále jí táhla myslí Gerryho věta: Co bude Marshall dělat v Miami? Určitě je v tom něco špinavého...

Špinavého? Proč to Gerry řekl? Vždyť to je nesmysl...

Nebo není?

11. VRAŽDA

Příštího rána se Roger probudil v náladě, které nerozuměl a pro kterou nenacházel zdůvodnění. Byl nespokojený sám se sebou, se syny i s Janet. Celá rodina si toho ostatně ihned všimla.

"Nějak se ti nedaří v práci, táto?" zeptal se Martin u snídaň.

Roger se na něj rozezleně podíval.

"To je prima ráno!" zvolal Richard vesele. "Přesně takovýhle den je jako stvořený k tomu, aby si člověk trochu zalátal - kdybych já jen měl peníze na svoje vlastní letadélko."

"Bud' spokojený s tím, že si můžeš dovolit platit hodiny v aeroklubu," okřikl jej Roger.

"Spíš nespokojený," poznamenala Janet a nalila kávu. "Proč jsi mu vůbec dovolil, aby se učil létat? To tedy nepochopím. Kdykoliv vzlétne, tak si dělám starosti. Kdo mi zaručí, že se zase dostane na zem?"

"To je to jediné, čím si můžeš být jistá," řekl Martin s úšklebkem. "Jakmile jednou vyletí nahoru, tak se docela určitě dostane dolů."

Janet sebou trhla. Než mohl Roger synovu poznámku komentovat, dodal Martin omluvně:

"Nezlob se, mami, to byl jen žert."

Roger si celou svou rodinu během snídaň zkoumavě prohlížel. Martin nebyl vysoký, ale měl široká ramena; byl hezký až na nos, který si zlomil ve škole při boxu. Navenek se tvářil jako stoprocentní optimista, ačkoliv mu nikdy nic nevycházelo tak, jak by si přál. Roger však věděl, že se ve skrytu duše trápí. Richard, čilejší z obou chlapců, procházel životem snadněji, než mu bylo zdrávo. Roger si všiml, že se v poslední době Janet dívá na oba syny s jakousi úzkostí. Měl by si co nejdřív udělat čas a pohovořit si s Martinem o jeho budoucnosti. Ve své nynější náladě by však určitě způsobil víc škody než užitku... Náhle zaznamenal, že se na něj Janet významně dívá. Rozladilo ho to, protože sám cítil nejasný pocit viny.

"Co děláš dnes večer, Martine?" zeptal se.

"Mám školu a pak rande," řekl syn obratem.

"Co z toho si můžeš odpustit?"

"To večerní vyučování," odvětil Martin lišácky. "Ale proč to chceš vědět?"

"Otec si chce s tebou pohovořit," oznámila mu Janet přísně.

"Já vím, už jsi mne přece varovala, že k tomu jednou dojde," poznamenal Martin poněkud sarkastičtěji, než bylo Rogerovi příjemné.

"Aby nedošlo taky k horším věcem!" usadil syna suše. "Tak dnes večer, v půl desáté. Doma. Rande odpadá."

"Dobrý, táto," souhlasil Martin zaraženě.

"Nemohl bych ti přitom nějak pomoci?" zeptal se Richard. Nemyslel to zle. Roger věděl, že Richard byl vždycky ochotný pomáhat bratrovi v nesnázích. A dnes nebylo pochyb o tom, že se nesnáze vynoří.

"Ne, díky," odmítl ho Roger. "Promluvím si s každým z vás zvlášť." Pohlédl na kuchyňské hodiny. "Už musím běžet!"

Tak trochu si přál, aby za ním Janet nešla do předsíně, ale ona šla jako obvykle. Zastavil se tedy a jen tak mimochodem prohodil: "Připomeň mi to ještě - nerad bych přišel dnes večer pozdě."

"I já bych byla nerada, kdybys přišel pozdě," řekla Janet. "A Martin taky, Rogere."

"Hm, hm." Už se chystal odejít.

"Máš nějaké starosti?" zdržela jej ještě Janet.

"Ne. Nemám. Vypadám tak?"

"Vic než kdy jindy," přikývla Janet. "Ale třeba se mi to jen zdá. Připadá mi, že jsi nějaký zamyšlený." Nastavila tvář, aby ji políbil. "Myslíš, že by se mohlo stát něco, co by nám překazilo dovolenou?"

"Nic takového si vůbec nepřipouštěj. Ani na minutu."

"Kdyby ale něco takového přišlo, nelam si s tím hlavu," řekla Janet. "Raději bych si letos odpustila dovolenou, než abys měl pocit, že musel odejít od případu, na kterém ti záleží..."

V tom okamžiku se Rogerova nálada změnila. Sevřel Janet v návalu lásky do náručí.

"Až mi budeš večer připomínat Martina, nezapomeň mi taky připomenout, jaké mám štěstí," dodal.

Když odjížděl, Janet stála ve dveřích a mávala mu.

V podstatně spokojenější náladě projížděl hlučnými londýnskými ulicemi. Do Yardu přijel chvíli po půl desáté. Když kráčel ke své kanceláři, tiše si pobrukoval. Nic nového se nepříhodilo. Prošel znovu záznamy o Marshallově případu. Žádné novinky se neobjevily ani ohledně anonymních dopisů. Nedošly mu žádné zprávy z ministerstva zahraničí.

Marshall už nejspíš odletěl, ale z celnice zatím také žádné hlášení nedošlo. Kdyby celníci zjistili něco podezřelého, jistě by mu v odletu zabránili. Roger se pozorně zadíval na fotografii manželky sira Davida. Proti skutečné lady Marshallové mu však fotografie přišla všední, skoro nudná. Roger si pomyslel, že snímku nejspíš chybí živost a krása jejích očí. Právě se přinutil k tomu, aby vzal do ruky hlášení o loupeži diamantů v ulici Old Bailey, když vtom zazvonil telefon. Zvedl sluchátko. "U telefonu West."

"Přijďte okamžitě ke mně!" Byl to Coppell a tón jeho hlasu naznačoval, že má tu nejhorší náladu, jakou si u něho člověk mohl představit.

"Svolejte také okamžitě celou svou skupinu - pojedete ihned do Richmondu. Lady Marshallová byla zavražděna."

Roger seděl snad celou minutu bez hnutí za stolem. Pak se mu vrátila energie... Richmond. Musí si pohovořit se superintendentem Jimem Callenem. Základní údaje snad budou k dispozici na místním oddělení. Bude však potřebovat také experty z Yardu. Na otisky prstů Wildersona a fotografa Larsona. Sloan bude provádět celkové šetření. Měl by mu zavolat raději hned.

Sloan, stále jen pouhý šéfinspektor, úřadoval v místnosti, kterou sdílel spolu s dalšími čtyřmi inspektory. Roger doufal, že jej zastihne.

"Sloan u telefonu," ozval se za několik vteřin hlas ve sluchátku.

"Bille," řekl Roger. "Potřebuju tebe, Wildersona a Larsona. Za patnáct minut jedeme do Richmondu. Každý z vás si s sebou vezměte ještě jednoho schopného muže."

"Rozkaz, pane superintendente."

"Koho znáš v Richmondu?"

"Montmorencyho," odpověděl Sloan.

"Zavolej mu, že tam jedeme v záležitosti smrti lady Marshallové."

"Prokristapána!" zvolal Sloan.

"Řekni mu také, že se chci spojit se superintendentem Callenem."

"Dobrá."

Sotva položil sluchátko, telefon zazvonil znovu.

"Ahoj, Hezoune - vzpomínáš si na mne?" ozval se hluboký mužský hlas.

"Asi bych si vzpomněl, kdybych věděl, kdo volá," zabručel Roger a snažil se potlačit netrpělivost.

"Jim Johnson z letištní policie. Ale mám pocit, že spěcháš," pokračoval Johnson změněným tónem. "Se zavazadly sira Davida Marshalla bylo všechno v pořádku."

"Prohlížels ho osobně?"

"Stál jsem celou dobu vedle něj."

"Jak se choval?"

"Byl trochu skleslý, ale jinak normální," hlásil Johnson.

"Tak díky, Jime. Brzy se za tebou podívám."

Jakmile položil sluchátko, telefon zazvonil znovu. Tentokrát to byl pro změnu Coppell.

"Tak kdy mě už konečně poctíte svou návštěvou, superintendente?"

"Už vyrážím, pane."

Ve sluchátku to rozčileně cvaklo a bylo ticho. Roger vyšel z kanceláře a málem narazil do jiného superintendenta, který ho chytil za rukáv.

"Ahoj, Hezoune, už jsi slyšel tu poslední anekdotu o Wilsonovi?"

"Jestli se tady s tebou zdržím, tak brzy uslyšíš o mně. Ale k popukání to tedy rozhodně nebude!" Roger se zašklebil a rozběhl se chodbou.

Když dorazil ke dveřím Copellovy kanceláře, zaklepal, uslyšel Copellův hlas, ale nikoliv vyzvání, aby vešel. Otevřel dveře. Coppell právě mluvil do telefonu. Pokynul mu, aby šel dál.

"Ano... Zázraky nesvedeme... Ano, West to má na starosti... Ne... Sám se tomu nemohu věnovat, pane. West o tom případu ví víc než kdokoliv jiný... Ano, pane, ihned provedu."

Coppell odložil sluchátko.

"Už to ví Marshall?" zeptal se Rogera.

"Ještě jsem to nezjistil." Roger se odmlčel a pak dodal rovnou: "Je totiž právě na cestě do Ameriky."

"Proč se mi to, k čertu, neřeklo?" rozčiloval se Coppell.

"Zmínil jsem to ve své písemné zprávě, pane," oponoval Roger mírně.

Coppell cosi zabručel.

"Zjistěte, jestli něco ví ta jeho sekretářka." Znovu zvedl sluchátko telefonu. "Spojte mne s bytem sira Davida Marshalla, číslo 5... Jak se ta ulice jmenuje, Weste?"

"Glebe Crescent."

"Glebe Crescent v Chelsea... Až se někdo ozve, řeknete mu, že s ním chce mluvit superintendent West." Položil sluchátko. "To předtím byl nejvyšší šéf - chce, abychom hned něco podnikli. Jestli to neprodleně nevyřešíte, půjdete nejspíš šlapat chodník. Já -"

"Čas neztrácím," řekl Roger klidně. "A rozhodně mi moc nepomůže, když mi budou pohlaváři radit co a jak... Spočil jsem se už například s londýnským letištěm - žádal jsem, aby se podívali, jestli s sebou Marshall nevěze nějaké důvěrné materiály. Johnson z letiště mi hlásil, že se nic zajímavého nenašlo."

"Ti nahoře nechťejí důkazy o tom, jak jste pohotoví a chytrý. Chtějí vraha!"

Roger tuhle poznámku přešel. "Už se to oznámilo novinám?" zeptal se.

"Pokud já vím, tak ne. A ta doktorka Courtwaysová slíbila, že nikomu nic neřekne, dokud se tam nedostavíme. Já bych nejradši..." Coppel nedomluvil, protože znovu zazvonil telefon. Zvedl sluchátko a zase ho položil. "U Marshalla se nikdo nehlásí. Ta sekretářka... Ta Lylová... Ta snad přece nikam neodjela?"

"Pokud vím, tak neodjela. Podívám se na to. A dám ten dům sledovat. Máte ještě nějaké další instrukce, pane?"

"Vrhněte se na to," zavrčel Coppel.

"Beru s sebou Sloana, Wildersona a Larsona," dodal Roger. "Bude nám stačit lékař richmondské policie, nebo si máme vzít našeho specialistu?"

"Já bych si tedy rozhodně vzal k ruce Quinna," zamračil se Coppel.

Roger seděl na zadním sedadle vedle Sloana a Larsona. Fotograf seděl vedle řidiče. Nebylo o čem mluvit, protože toho nikdo zatím moc nevěděl. Jediný dostupný fakt byl ten, že dr. Courtwaysová volala ráno do Yardu a žádala nejdřív Westa, ale protože nebyl přítomen, spojili ji s náčelníkem.

"V podstatě je to jedno," povzdechl si Roger. "Marshallovo letadlo startovalo beztak hodinu předtím, než k nám ta zpráva dorazila."

"Víme, jak lady Marshallová zemřela?" zeptal se Larson. "Doufám, že to není zase práce nějakého rozparovače..."

"Podle hlášení z Richmondu byla uškrcena." Roger hovořil s richmondským superintendentem krátce předtím, než se vydali na cestu. Teď mířili rovnou k sanatoriu, kde je měl Callen očekávat.

"Máme nějakou představu, jak začít?" zeptal se Sloan. Byl to robustní muž se svěží pletí a s tváří školáka. Nyní začal poněkud tloustnout, takže už nebyl tak čilý, jako býval v dobách, kdy s ním Roger začínal spolupracovat. Nadbytečná kila, sňatek a jistá zklamání jej značně zpomalily. Dávno se smířil s tím, že zůstane pouhým šéfinspektorem a že pokud bude někdy povýšen na superintendenta, tak to bude až těsně před pensí, a jen na základě odsloužených let. Při vykonávání rozkazů byl přesný, ale všechno mu nepřiměřeně dlouho trvalo. Navíc byl značně nerozhodný.

"Bude to dost složité," odpověděl mu Roger. "Zejména pokud narazíme na některého pacienta. Dr. Courtwaysová to možná vyřeší, ale nemůžeme na to moc spoléhat. Vyprávěl jim své dva dny staré zkušenosti a po jeho slovech nastalo trochu rozpačité ticho.

Na silnici vládl silný dopravní ruch. K sanatoriu se asi sotva dostaneme před dvanáctou, ale vlastně není kam spěchat, přemýšlel Roger. Jenže jeho nervozita v žádném případě neustupovala.

Ty modré oči...

A není nakonec možné, že Yolanda Marshallová je na tom lépe, když je mrtvá?

Roger se zamračil. Takovéhle úvahy teď nemají význam. Důležité je vyšetřit, kdo ji zabil, proč to udělal a zdali o tom věděl sir David Marshall. Právní oddělení už zjistilo, kdo mohl mít ze smrti lady Marshallové bezprostřední hmotný prospěch.

Jak se dalo předpokládat, těžil z toho její manžel... A sestře-nice v Miami.

Ale existovala ještě jedna osoba, která smrtí lady Yolandy mnoho získala, protože sir Marshall byl nyní volný a mohl se s ní oženit...

Henrietta Lylová.

12. ÚZKOST

Henrietta sledovala, jak se těžký proudový letoun zvedá od země, viděla pruhy černého kouře, které se táhly za motory. Postávala na terase letištní budovy, dokud se letoun nezměnil v malou skvrnu na nebi. Henrietta však stále neodcházela. Dívala se, jak další letadla přistávala a jiná odlétala, naslouchala řevu motorů a hlášením z ampliónů, oznamujícím informace pro cestující. Na letištní ploše vládl ustavičný ruch - lidé, nákladní vozíky plné zavazadel, cisterny s palivem, zmatek a shon...

Nakonec se obrátila a odešla.

David jí telefonoval časně ráno a požádal ji, aby s ním jela na letiště. Musela spěchat, aby to vůbec stihla. V podstatě neměla ráda okamžiky loučení a řekla proto Davidovi, že nebude čekat na odlet. Řekli si sbohem v hlavní hale, dlouho předtím, než nastoupil do autobusu, který ho přes letištní plochu dovezl k letadlu. Henriettě bylo smutno. Nebyla zvyklá na ten podivný pocit prázdnoty. Teď už skoro rozuměla tomu, co měl David na mysli, když jí říkal, jak trpěl, když od něho odešla.

Kráčela rychle do letištní garáže. David jel na letiště svým vozem a ona měla nyní automobil vyzvednout a vrátit se s ním domů. Jeho vůz byl podstatně větší než její, a tak se chovala poněkud nejistě. Mladý zaměstnanec letecké společnosti BOAC ji pozoroval a usmál se na ni.

"Nechcete, abych to vzal za vás?" zavolal.

Zasmála se. Takhle by se asi vyjadřoval Gerry. Zamávala na něj a on jí taky pokynul rukou. Cestou na ni mávali ještě další dva mladí muži - stopaři, kteří chtěli, aby je svezla. Zavrtěla však pokaždé hlavou. Není to bezpečné, zastavovat

někomu neznámému, říkala si. Chvíli si potom vyčítala, že jim nezastavila, ale nakonec to pustila z hlavy a začala znovu přemýšlet o Davidovi. Bude to zvláštní nevidět ho tak dlouhou dobu. Těch pár týdnů však určitě uteče jako nic. Musí se soustředit na práci, která ji čeká. Třebaže se snažila být veselá, padl na ni za jízdy smutek, a když zajela s autem do garáže a zamkla vrata, pocítila dokonce hlubokou lítost nad sebou samotnou. Vešla do domu. Slečna Tomsová, uklízečka, která přicházela denně, vysoká, kostnatá žena s pronikavými očima, na ni zavolala z kuchyně:

"Tak jste ho v pořádku odvezla, co?"

"Ano - teď už je určitě stovky mil od Londýna."

"Já bych stejně těmhle letadlům moc nevěřila," prohlásila slečna Tomsová. "Jednou jsem chodila s chlapcem, byl to pilot, a vždycky přicházel na rande pozdě. Zůstanete na oběd?"

"Ano - můžete mi tu nechat něco k jídlu?"

"Připravím vám studenou mísu," slibovala slečna Tomsová.

Henrietta přešla kolem kuchyňských dveří a skoro už vstupovala do svého pokoje, když slečna Tomsová rozčileně zvolala:

"Haló, slečno Lylová, já jsem skoro zapomněla..."

Nejspíš cukr, čaj, kávu, mléko, maso nebo chleba - pomyslela si Henrietta. Slečna Tomsová totiž skoro vždycky něco zapomněla.

"Copak?" zavolala Henrietta přes rameno.

"Chtěla jsem vám to napsat na stůl," volala slečna Tomsová.

"Ale měla jsem mokré ruce a pak jsem na to zapomněla. Byl tu nějaký policista."

Henrietta se otočila na podpatku.

"Cože?"

"Říkal, že chce mluvit se sirem Davidem, a když tu není, tak prý s vámi."

"A řekl vám, co chce?" zeptala se Henrietta. Rozčilovalo ji, že se policie stále po něčem pídí. Měla strach, že ten policista mohl něco nevhodného naznačit a slečna Tomsová si mohla udělat nesprávný obraz toho, co se udalo mezi ní a Davidem.

"Neřekl - ale máte ho prý zavolat."

"Nejmenoval se náhodou West?"

"Ne, ale říkal, že přichází z pověření někoho, kdo se jmenuje West."

"A koho tedy mám volat?" vyzvíдалa Henrietta.

"Tomlinsona - seržanta Tomlinsona. To jméno se snadno pamatuje," usmívala se slečna Tomsová.

Henrietta se podívala na hodiny. Bylo tři čtvrtě na dvanáct. To znamená, že sem z letiště jela hodinu. Pokrčila rameny.

Ať tedy už má raději ten telefon za sebou. Usedla ke stolu, vytočila číslo Scotland Yardu a požádala o spojení s Tomlinsonem.

"Tomlinson u telefonu."

"Bylo mi řečeno, že vás mám zavolat," začala Henrietta.

"Jmenuji se Henrietta Lylová a..."

"Henrietta? - ach, slečna Lylová?"

"Ano."

"Odkud voláte?" zeptal se onen muž.

"Z domu sira Davida Marshalla," odpověděla Henrietta trochu překvapeně. "Týkala se vaše návštěva snad..."

"Není tam náhodou jeden z našich lidí, slečno Lylová?"

"Někdo ze Scotland Yardu? Není. Proč by tady měl být?"

"Tak má asi zpoždění," zabručel Tomlinson. "Nezlobte se, že mluvím tak tajuplně, ale buďte tak laskavá a počkejte, až přijde. A s nikým nemluvte, dokud si nepohovoříte s ním. Bude to seržant Cousins."

"Nemohl byste mi konečně říct, oč tu vlastně jde?" zeptala se Henrietta. V tom okamžiku zaslechla zvonek u domovních dveří. "Teď někdo přišel," vyhrkla. "Snad je to ten váš pan Cousins."

"Byl bych vám vděčný, kdybyste se o tom přesvědčila," odvětil Tomlinson.

V hale se ozvaly kroky - slečna Tomsová si pospíšila, aby byla u dveří první. Henrietta, která tušila, že zde musí jít o něco víc než o to, co dosud věděla, řekla do sluchátka: "Ano, počkejte u telefonu."

Udělala pár kroků a vtom ji blesklo hlavou: Davidovo letadlo se zřítilo! Ach, pane bože, jen ne tohle! Málem vykřikla.

Uvědomila si, že určitě zbledla. Otevřela dveře pracovny a viděla, že slečna Tomsová uvádí dovnitř staršího šedovlasého muže. Přichozí upíral na Henriettu pronikavé modré oči.

Snažila se mluvit odměřeně.

"Vy jste detektiv seržant Cousins?" zeptala se.

"Ano, slečno. A vy jste slečna Henrietta Lylová?"

"Ano. Co se stalo?"

Upřeně se na ni díval a slečna Tomsová zvědavě zamrkala. Věřila nějaký rozruch, když ne skandál. Henrietta netrpělivě rozhodila ruce.

"Co asi myslíte, že by se mohlo přihodit, slečno?" zajímal se muž.

"Cokoliv!" vykřikla. "Nejdřív se ozval nějaký pan Tomlinson z Yardu a teď vy - zřítilo se snad Davidovo letadlo?"

Nemohla zabránit tomu, aby v jejím hlase nezazněla úzkost.

"Chraň nás Pánbu!" vydechla slečna Tomsová.

"Letadlo -" začal Cousins, ale pak se zamyšleně odmlčel. "Ne, slečno, kvůli tomu tady nejsem. Pokud vím, žádné letadlo se nezřítilo. Ale rád bych, kdybyste mi věnovala pár chvilék."

"Beze všeho," donutila se Henrietta k úsměvu a zavedla ho do pokoje. Cousins se na svou váhu a na svých dobrých šedesát let pohyboval velmi svižně. Přistoupil ke stolu. "Dovolíte, slečno Lylová?... Děkuji." Zvedl telefon: "To jsi ty, Tommy?... Ano... Nemyslím... Ano, samozřejmě."

Položil sluchátko a obrátil se k Henriettě. Viděla, že si ji velmi soustředěně prohlíží, a cítila, že se ji ten muž bude snažit zaskočit, pokud bude jenom trochu nesoustředěná.

"Jak dlouho už víte, že je lady Marshallová mrtvá?" Jeho otázka zněla jako obvinění.

Henrietta byla příliš rozrušená, takže sice slyšela slova, ale okamžitě nevnímala jejich smysl. Teprve způsob, jakým na ni policista hleděl, ji dovedl k tomu, že otázku pochopila. Naprázdno polkla a ve tváři se jí objevilo překvapení, potom zděšení a hrůza.

"Mrtvá! Ale ona přece nemůže být mrtvá!" zašeptala konečně.

"Lituji, ale je to tak, slečno." Cousinsův hlas byl vyrovnaný a chladný.

"Ale - ale - David - sir David - by přece o tom musel vědět..."

"A nevěděl?"

"Samozřejmě, že nevěděl! Jedna z posledních věcí, které mi řekl, bylo, abych pravidelně telefonovala dr. Courtwaysově a ptala se..."

Henrietta nebyla schopna dokončit větu.

"Opravdu vám to takhle říkal?" zeptal se Cousins pomalu.

"Prosím vás, řekněte mi, proč jste přišel?" V Henriettině hlasu byl strach. "Lady Marshallová je mrtvá... Ale co s tím má společného policie?"

"Byla zavražděna, slečno. Uškrncena. Dnes ráno ji našli." Cousins mluvil tak, jako by mluvil o počasí.

Henrietta vytřeštila oči. Yolanda - zavražděná! To přece není možné! Yolanda... Něco takového se přece stává jen neznámým lidem, o kterých člověk čte v novinách. Ale Yolanda! To přece... Proč?

Myšlenky se jí zmáteně honily hlavou. Znovu si uvědomila, že ten policista má nejspíš něco v úmyslu. Znovu ji přepadl pocit, že by si na něj měla dát dobrý pozor. Ale o co by mu tak mohlo jít? Přece... Přece nemůže podezírat ji, Henriettu... Nebo snad dokonce Davida...

Bylo to obłudné.

Bylo to víc, než mohla unést.

"Jsem samozřejmě ochotna vyjít vám ve všem vstříc. Ale raději bych jednala přímo se superintendentem Westem..." její hlas zněl hluše a kolena se jí třásla. Ještě okamžik a rozpláců se, napadlo ji. Otočila se k policistovi zády a kráčela do haly.

Cousins šel za ní a už se na nic neptal. Když odešel, zůstali u domu dva uniformovaní policisté, jeden u vjezdových vrat a druhý u domovních dveří.

Henrietta se vrátila do kanceláře, usedla za stůl a roztřásla se. Po chvíli se přinutila k tomu, aby zvedla telefon a vytočila číslo dr. Courtwaysově. Nedostala však spojení. Zkusila to ještě třikrát, ale marně. Pak se donutila k tomu, že opsala na stroji dopisy, které měly být podle Davidova přání toho dne odeslány. Ještě neskončila a ozvalo se zaklepání na dveře. Vstoupila slečna Tomsová.

Prý přišli dva páni z Daily Globu, a jestli by jim slečna Lylová nevěnovala několik minut...

Henrietta jen zavrtěla hlavou a sklonila se znovu nad dopisy. Slečna Tomsová zdráhavě odešla.

V příštím okamžiku se rozdrnčel telefon. Henrietta rychle popadla sluchátko - co když volá dr. Courtwaysová?

"Tady je redakce Evening News, slečno. Rádi bychom vás..."

"Lituji," Henrietta stlačila vidlici, počkala až se ozve volací tón a pak se pokusila popáté spojit s dr. Courtwaysovou. Bez úspěchu.

Sotva zavěsila sluchátko, telefon se ozval znovu. Opět nějaký reportér.

"Lituji," řekla Henrietta unaveně a zavěsila. Telefon se okamžitě ozval znovu. Tentokrát to byl superintendent Roger West.

Roger nebyl ve své kůži. Pohled na mrtvou lady Marshallovou, ležící se zavřenýma očima a pokleslými koutky úst na nemocniční posteli, jej hluboce poznamenal.

Dr. Courtwaysová však vypovídala klidně a bez emocí. Sdělila Rogerovi, že v sanatoriu je naprosto běžné, aby každý pacient spal tak dlouho, jak si přeje. Lady Marshallová sice nepatřila mezi vyhlášené spáče, ale do deseti hodin ráno nebyla její nepřítomnost nikomu nápadná. Teprve potom se šla ošetřovatelka podívat, co se s ní děje.

"Jakmile jsme zjistili, že je mrtvá, pane superintendente, snažila jsem se s vámi spojit. Nebyl jste přítomen, takže jsem požádala, aby mne spojili s panem Coppellem."

"Jsem rád, že jste to udělala," přikývl Roger. "Jistě chápete, že teď musíme vyslechnout každého, kdo by nám mohl být nějak nápomocen..."

"Chcete vyslýchat pacienty?" zeptala se dr. Courtwaysová a zadívala se tázavě na Rogera, který znovu pokýval hlavou.

Lékařka se zamračila: "Chápu. Každý z nich je teoreticky schopen něčeho takového..." Mluvila poněkud rychleji, což byl jediný vnější znak jejího nervového vypětí. "Mohu se jen modlit, aby to nikdo z nich neudělal."

"Jaká je tu možnost, že by se do sanatoria dostal někdo cizí?" zeptal se Roger.

Dr. Courtwaysová se ještě víc zachmuřila: "naši hlavní starostí je, aby se žádný z pacientů nedostal ven. To vám musí jako odpověď stačit." Pokrčila rameny. "Zařídila jsem už, aby vám byli všichni zaměstnanci plně k dispozici. V přízemí je pokoj s telefonem, který můžete používat jako provizorní kancelář..."

Po celý zbytek dne Roger a členové jeho týmu pátrali, vyslychali, fotografovali a snímali v místnostech otisky prstů.

Vyzpovídali i čtyři zaměstnance sanatoria, kteří měli včera noční službu.

Nikdo z nich nezaznamenal nic mimořádného.

Zdalo se, že nikdo z pacientů neopustil v noci svůj pokoj.

Přední dveře do budovy byly zamčeny a zajištěny zástrčkou. Právě tak i dvoje dveře, postranní a zadní vchod. Ale protože všichni pacienti bydlí v prvním patře a mají tam permanentní dozor, často se zapomínalo na zajištění oken v přízemí...

"Takže sem mohl kdokoliv vniknout," povzdechl si Roger. Vrtalo mu hlavou, že Marshall odletěl do Miami právě toho dne ráno.

Hovořil už s místním policejním lékařem i s Jackem Quinnem, patologem ze Scotland Yardu. Oba se shodovali v tom, že lady Marshalllová byla ve spánku uškrčena punčochou.

"Ale proč nekřičela? - Nebo proč se nepokusila bránit?" ptal se Roger. "Noční služba nic neslyšela a nikde nebyly známky zápasu."

"Dostala hodně prášků na spaní," odpověděl mu Quinn. "To je tady zřejmě běžná praxe. Vůbec si neuvědomovala, co se s ní děje."

Někdo se tedy vplížil do pokoje, vzal punčochu, která tam zřejmě ležela, omotal ji kolem krku té nebohé ženy a utahoval a utahoval...

"Mohla to udělat taky žena?" zeptal se Roger, ačkoliv už předem znal odpověď.

"Ovšem."

Asi v půl čtvrté odpoledne se v Richmondu objevil seržant Cousins. V půl páté se hlásil u Rogera v jeho improvizované kanceláři. Jakmile se na něho Roger podíval, poznal, že se něco děje.

"Tak ven s tou senzací," nařídil seržantovi.

Seděli v pokoji, z něhož byl výhled na živý plot. Až do této chvíle vyslechl Roger už nejméně dvacet osob a byl ochoten toho dne vyslechnout ještě dalších dvacet. Cousins si odkašlal:

"Mohlo by to mít dost velký význam, pane. Sir David Marshall totiž včera odjel ze svého domu těsně před dvanáctou v noci a vrátil se asi ve dvě hodiny. Soused, který hlásil tu hádku mezi ním a Wardem, ho viděl odjíždět i přijíždět..."

Rozumíte, pane, Marshall mohl přece za tu dobu klidně dojet sem do Richmondu a zpátky..."

13. PŘÍLIŠ MNOHO DŮKAZŮ

Roger hleděl do Cousinovy tváře a pozoroval, jak je seržant se svými informacemi spokojen. Pochopil, že musí udělat něco, čím by dokázal, jak bere tyto nové skutečnosti vážně. Zvedl tedy telefon a vytočil číslo Yardu. Přitom se Cousinse zeptal:

"Existují ještě nějaké důkazy, které by to potvrzovaly?"

"Dva naši chlapci, kteří byli na obchůzce, viděli tmavého rovera, který odpovídal popisu vozu Davida Marshalla, jak jel směrem k Putney."

"Ano, to je ten směr," přikývl Roger. Ve sluchátku to zapraskalo: "Pana Coppella, prosím." Vzhlédl od aparátu. "Ještě něco?"

"Hovořil jsem také se slečnou Lylovou. Ona si myslí, že..." Cousins se odmlčel zlomek vteřiny předtím, než se ozval Coppellův hlas v telefonu: "Tak co se děje, Hezoune?"

"Vím, že Marshall odjel ze svého domu mezi půlnocí a druhou hodinou ráno," oznámil mu Roger. "Mohl byste, pane, požádat všechny okrsky po cestě, aby to prozkoumaly? Myslím okrsky ve směru Chelsea, Fulham, Putney a Richmond. Udělají to rychleji, když je o to požádáte vy."

"Zařídím to," řekl Coppell. "Ještě něco?"

Roger zaváhal, ale pak pronesl pevným hlasem: "Kdybych měl vyjít z toho, co jsem tady v Richmondu viděl, řekl bych, že to udělal někdo ze sanatoria..."

"A nemohl se Marshall - nebo někdo jiný - dostat dovnitř?"

"Mohl," odpověděl Roger. "Ale zatím jsme nezjistili, že by se o to někdo pokusil. Vyslechl jsem všechny zaměstnance a požádal jsem zdejší kolegy, aby se na to ještě podívali. Zaměstnanci sanatoria mají největší obavy z toho, že by to mohl být některý z pacientů - pokud by to totiž byla pravda, znamenalo by to, že někdo z personálu zanedbal své povinnosti..."

"Jak tomu mám rozumět?" zeptal se Coppel.

"Jakmile pacient otevře dveře, ozve se signál. Jenže o žádném signálu se v nočním hlášení nemluví. Nikdo nic takového nezaznamenal. A pak je tu ještě něco, pane."

"Copak?"

"Motiv."

"U Marshalla je motivem čtvrt miliónu liber," poznamenal suše Coppel.

"Znáte její poslední vůli, pane?"

"Ano. Existují sice ještě dva další příbuzní, ale ti toho nedostanou tolik, aby jim to stálo za vraždu. Ta sestřenice - Chloe Renati - na Floridě, dostane pět tisíc liber a její dcera dostane tisíc. Pak jsou tam ještě odkazy pro charitativní organizace..."

"Rozumím, pane."

"A nezapomínejte ani na to děvče, na tu Lylovou," dodal Coppel.

Bez pozdravu položil sluchátko a Roger rovněž zavěsil. Podíval se na Cousinse a zeptal se:

"Co si myslí slečna Lylová?"

"Že prý by raději hovořila s vámi, pane."

Roger se zachmuřil: "Hmm. Jaký na tebe udělala dojem?"

"No, pokud v tom nemá prsty, tak je to moc sympatická dívka..."

"Bohužel. Patří mezi podezřelé. Nezjistil jsi nějaký náznak, že by se spřáhla s Marshallem?"

"Jak to mám říct -" Cousins se odmlčel. "Byla tam jedna věc, která mne zarazila. Když jsem tam přišel, vypadala hrozně rozčileně. Tvrdila potom, že se bála, aby můj příchod neznamenal, že se zřítílo letadlo sira Davida, jenže to její rozrušení... Nevím, pane. Je to jen můj dojem, samozřejmě to není žádný důkaz."

"A tys měl dojem, že před tebou něco tají?"

"No, jestli v tom jede s Marshallem... Promiňte, pane, chci říct - kdyby měla důvod věřit, že Marshall zabil svou ženu, jistě by toho měla k zatajování hodně." Cousins zaváhal a pak dodal: "Jedna věc je jistá, pane. Jestli je skutečně Marshallovou milenkou, pak to oba dva moc dobře tají. Ten soused, co ho viděl vyjíždět, tráví celý svůj život u okna. A kdyby tam Henrietta Lylová někdy zůstala přes noc, určitě by si toho všiml a s gustem by nám to pověděl."

Roger přikývl a stiskl knoflík zvonku. Vešel Sloan. "Bille, zaznamenej všechny důležité informace z Cousinsova hlášení, abychom to měli pohromadě. Kdybys mne potřeboval kvůli něčemu naléhavému, budu v Marshallově bytě."

"Rozkaz, pane superintendente!"

Roger vyšel ven. Jeho vůz byl s ostatními policejními vozy nenápadně zaparkován stranou od sanatoria.

Přesto se kolem něj hned shluklo asi půl tuctu reportérů.

"Máte něco nového, superintendente?"

"Byl někdo zatčen?"

"Je pravda, že sir David Marshall upláchl z Anglie?"

"Do Miami?" dodal jiný pochybovačně.

"Nic nového, nikdo nebyl zatčen, nemám, co bych vám řekl," odbyl je Roger. Chvilí počkal, aby si ho mohli dva novináři vyfotografovat. Pak nasedl do auta.

"Do Scotland Yardu, pane?" zeptal se řidič.

Novináři stáli na doslech.

Když vůz projel branou a zahrnul doprava, minuli dav několika desítek lidí, většinou starších mužů a žen, ale také mladších dvojic s dětmi. Roger vždycky vnímal se značným znechucením, jak působí na lidi zpráva o vraždě. Usadil se ve voze a nedbaje na nakukující hlavy zvědavců, změnil příkaz řidičovi - do ulice Globe Crescent. Pak vytočil na radiotelefonu číslo Marshallova bytu.

Ozvala se Henrietta Lylová:

"Rezidence sira Davida Marshalla."

"Tady je Roger West, slečno Lylová," odpověděl Roger. "Jsem na cestě k vám. Byl bych vám velmi zavázán, kdybyste na mne počkala - doufám, že tam tak za hodinku budu."

"Spolehněte se, budu na vás čekat," slíbila Henrietta.

Roger se zamyslel. Sama požádala o to, aby s ním mohla hovořit. Je tedy pravděpodobné, že se mu podaří přimět ji k tomu, aby řekla to, co nechtěla říct Cousinsovi. Ještě na to stále myslel, když se ve voze ozval telefon.

"West," ohlásil se Roger.

"Čekejte, prosím, chce s vámi mluvit pan Coppel."

Podle toho, jak si Coppel počíná, je zřejmé, že ho někdo seshora tlačí, myslel si Roger.

"Weste... Mám dvě věci," začal Coppel bez okolků. "Marshallův vůz byl spatřen na Putney Hill v jednu hodinu deset minut - zahlédl ho tam jeden z hlídkujících policistů. Zná Marshalla od vidění. Zadrhé - zvládnete udělat prohlídku v jeho domě bez povolení prokurátora?"

"Pravděpodobně pouze přes mrtvolu jeho sekretářky," odvětil Roger.

"Kdyby to ale přesto nějak šlo, neváhejte a udělejte to. Jinak vám povolení opatřím. Jasně?"
"Napřsto," řekl Roger. "Něco nového?"
"Marshall přistál v New Yorku a ihned se dozvěděl zprávu o smrti své manželky - jak nám hlásili, přijal to docela klidně."
"Vrací se domů?"
"Kdyby se nevrátil," zabručel Coppell, "musel byste se vypravit do Států a přivést ho."
Znělo to, jako by s tím počítal.

Henrietta skončila hovor se superintendentem Westem, položila sluchátko, ale v psaní dopisů nepokračovala. Místo toho odešla do kuchyně, aby si udělala šálek čaje. Jestliže se West dostaví až za hodinu, má dost času, aby napsala a připravila k odeslání další dopisy. Ale nějak se jí do té práce nechtělo. Stála u kuchyňského okna a měla stále ten zvláštní pocit opuštěnosti a osamocení. Náhle se znovu rozezněl telefon.

"Tady rezidence sira Davida Marshalla."

"Je tu mezinárodní hovor pro slečnu Henriettu Lylovou. Z New Yorku," řekla telefonistka.

"Z New Yorku!" vykřikla Henrietta.

"Volá sir David Marshall," pokračovala telefonistka.

"Ano!" vyhrkla Henrietta, vzrušená tak, že málem koktala. "Já jsem slečna Lylová!"

"Dostanete spojení během deseti minut, prosím, buďte poblíž aparátu."

"Ano."

"Prosím, zavěšte sluchátko, zavoláme vás znovu."

Henrietta položila sluchátko, běžela zpět do kuchyně, nalila si šálek čaje a vrátila se do pracovny. Díky bohu, že ten hovor nepřišel o hodinu později, až tady bude West, pomyslela si. David zřejmě už ví o Yolandině smrti...

Najednou jí blesklo hlavou: "A co když o tom neví? Přece mu tu zprávu nebudu sdělovat já!" Ale pak se uklidnila a řekla si: "Když budu muset, udělám to."

Sotva dopila čaj, ozval se telefon. Jestli to bude zase jeden z těch novinářských otrav, co ji pronásledovali celý den, začne křičet.

"Tady - Henrietta Lylová."

"Okamžik prosím, máte na lince New York."

"Henrietta!" David se ozval téměř okamžitě hlubokým, velmi jasným hlasem. "Měl jsem strach, že tě nezastihnu doma."

"Ach, Davide!"

"Ty - ty už o tom víš, že ano?" zeptal se docela klidně.

"Ano, Davide, je mi to strašně líto. Ani nevíš, jak jsem z toho smutná."

"Henrietta -" Davidův hlas získal na naléhavosti. "Potřebuji, abys pro mě udělala něco moc důležitého..."

"Cokoliv!" vykřikla.

"Poslouchej pozorně. V sejf, který je zabudován do podlahy ve studovně jsou určité dokumenty - listiny - obálky - označené jako Rodinné. V žádném případě nechci, aby se dostaly do rukou policie."

"Ale - proč by měly...?" nechápala.

"Henrietta, drahoušku, nebuď naivní." David hovořil téměř ostře. "Policie se domnívá, že jsem Yolandu zabil já a že jsem uprchl z Anglie, abych nemohl být stíhán. Vůbec by mi nepomohlo, kdybych prokázal, že jsem plánoval odlet už před tou vraždou. Vždyť to mohla být z mé strany pouhá finta. Udělala už policie prohlídku v domě?" Z Davidova hlasu zaznívala úzkost.

"Buď klidný, nedělali."

"Nemá smysl jim v tom bránit. Určitě o to požádají. Vezmi ty obálky a přivez mi je sem, do Miami."

"Do Miami?" Henrietta údivem zalapala po dechu.

"Přesně tak. Udělej to stejně, jako jsem to udělal já. Leť do New Yorku a počkej tam na letišti na spojem do Miami. Bydlím v hotelu Royalty v Miami Beach."

"Ale Davide -"

"Moc mi na tom záleží," dodal prostě.

"Davide, myslíš, že je rozumné, abych ti ty listiny vozila právě já? Policie přece..."

"Bojíš se snad podstoupit to riziko?"

"Proboha, ovšem že ne! Ale..."

David ji rázně přerušil: "zatelefonuj panu Jonathanu Wiseovi z americké ambasády, řekni mu, kdo jsi a vysvětli mu, že potřebuješ naléhavě vízum - on zkrátí všechny formality. Kdyby se on, nebo kdokoli jiný ptal, nač ten spěch, vysvětli mu, že mi musíš přivést důležité dokumenty, které jsem zapomněl doma. Kdyby snad policisté chtěli zjišťovat, o jaké dokumenty jde, ukaž jim ten nedokončený rukopis, na kterém zrovna pracuji."

"Ano, ano. Udělám to. Ale, Davide, nebudou si myslet..."

Henrietta zoufale hledala správná slova. "Nebude jim zkrátka divné, že se nevracíš? Kvůli pohřbu a tak," dodala rozpačitě.

"Snad bude," řekl David. "Tobě asi taky. Ale moc mi záleží na tom, abych ty obálky získal. Vůbec nestojím o to, aby policie ty listiny dostala do rukou."

Proč? Proč? Chtělo se křičet Henriettě.

Místo toho řekla: "Nějak si s tím poradím."

"Já vím," pronesl chraptivě. "Hodně štěstí, drahoušku. Uvidíme se v Miami."

Zavěsil. Henrietta také položila sluchátko a uvědomila si, že superintendent West tu bude asi za půl hodiny. Věděla, že

policie už teď hlídá dům, takže úkol, který jí David svěřil, je téměř neproveditelný. Ale to nebylo nic proti neklidu a strachu, který se jí zmocnil. Proč je tak důležité, aby policie neviděla ony dokumenty?
A proč se David nechce ihned vrátit do Anglie?

14. PODEZŘENÍ VZRŮSTÁ

Henrietta ještě nikdy nic podobného nezažila: cokoliv by podnikla, kamkoliv by šla, všude by byla sledována. Přistoupila k oknu v pracovně a podívala se ven. Oba strážníci stáli u brány a bavili se. Rychle přešla přes pokoj k Davidovu psacímu stolu, odtáhla ke straně těžké čalouněné křeslo, pak poklekla a srolovala koberec. Pokud zůstane klečet, nebude na ni oknem vidět, neboť v tom směru stála skříň.

V ruce držela klíče.

Když jí David dal poprvé klíče od sejfu, myslela si, že jedná nerozumně. Nyní s tlukoucím srdcem otevřela dvířka, která splývala s podlahou a otevřela je. Věděla přesně, co nalezne uvnitř: kovovou skříňku, která se dala vyjmout a která obsahovala důvěrné dokumenty a vždycky také trochu peněz. Vytáhla ji a položila na podlahu. Skříňka byla rozdělena na přihrádky, z nichž každá měla vlastní zámek. Henrietta předpokládala, že obálky budou v té nejširší a proto ji otevřela první.

Ano - byly tady: tři obálky z hnědého papíru, zapečetěné a každá opatřena poznámkou "Osobní a rodinné". Položila je stranou. Náhle měla dojem, že zaslechla u okna nějaký zvuk. Srdce jí poskočilo. Mírně se narovnala a vyhlédla přes stůl.

Na okně, které bylo jenom přivřené, se vrtěl vrabec.

Uložila kovovou skříňku zpátky do sejfu a ten se automaticky uzavřel. Rozvinula koberec a vrátila křeslo do původní polohy. Pak zvedla obálky. Byly velmi objemné. Nebude vůbec snadné někam je uschovat, napadlo Henriettu.

Nemýlil se David? Bude mít policie opravdu v úmyslu udělat domovní prohlídku?

Proč bylo tak důležité, aby se jim ty obálky nedostaly do rukou?

Proč...

Odsunula všechny otázky stranou, zbývalo jí už jen dvacet minut, možná méně. Kdyby vyšla s obálkami ven, určitě by ji ti policisté zahlédli a oznámili to Westovi. Musí najít skryš, která nebude nápadná, a spolehlivý způsob, jak obálky vynést z domu.

Pošta!

Vzpomněla si, co vždycky říkával David: "Nejbezpečnější způsob, jak zabezpečit balíček, je nepečetit ho. Nikdo si pak nepomyslí, že by stálo za to ukrást ho!" Často posílala knihy i listiny jen v obyčejné obálce. Spěchala do svého pokoje a ovázala obálky motouzem. Pak, aniž by dlouho přemýšlela, vložila do svého stroje samolepící štítek a naklepala na něj adresu knihkupectví, se kterým byl David ve spojení. Pak podepsala všechny dopisy, které právě napsala, přidala k nim ještě několik dalších, které tu zanechal pro odeslání David a celou hromádku položila na svůj stůl. Spokojeně si oddechla. Kupka obálek byla docela vysoká.

Jestliže West dodrží slovo a časový rozvrh, bude tu za pět minut. Rychle zaběhla do koupelny, upravila si účes, přejela si rty rtěnkou a vrátila se do svého pokoje. Už se cítila docela klidná, nicméně stále podvědomě obracela oči k hromádce dopisů. Pak dala svým myšlenkám volný průchod.

Proč vlastně David nechtěl, aby policie objevila tyhle dokumenty?

Proč se nevrátil prvním letadlem do Anglie?

Proč utekl?

Zazvonění u domovních dveří přerušilo její úvahy.

Roger stál za dveřmi a slyšel Henriettiny rychlé a rázné kroky. Když mu otevřela, znovu na něj zapůsobil jas jejích modrých očí a příjemné rysy jejího obličeje. Nebyla sice přímo krasavice, ale byla to rozhodně nápadně půvabná žena.

"Dobré odpoledne, slečno Lylová."

"Dobré odpoledne. Prosím, pojdte dál. Chcete si pohovořit v pracovně sira Davida?"

Šla před ním, a když vešli do místnosti, znovu na něj ten pokoj zapůsobil množstvím knih podél stěn a starobylým nábytkem. Byl to pokoj muže, pokoj vědce. "Posadte se tady, superintendente," ukázala mu na židli. Už předem se rozhodla, kam ho posadí, a uvědomila si vesele, že ho umístila tak, aby mu světlo přicházející oknem osvětlovalo tvář. Sama seděla zády k oknu. "Čím vám mohu být nápomocná, pane Weste?"

Není trochu moc korektní? Trochu přehnaně zdvořilá? Napadlo Rogera.

"Je toho moc," povzdechl si. Chvilí váhal a pak pokračoval: "Ještě jsme nezjistili, kdo zavraždil lady Marshallovou."

"Je to hrozná věc, superintendente..."

"Ano i pro mne to je hrozné." Roger sledoval napjatě výraz Henriettiny tváře. "Jistě chápete, že musíme vyzkoušet všechny možnosti a použít veškeré metody, pokud chceme být úspěšní..."

Pokývala hlavou.

"A že k tomu potřebujeme bezvýhradnou spolupráci všech zúčastněných ..."

"Ovšem, chápu."

Zdá se docela klidná. Ale není to poněkud strojené? Ptal se Roger v duchu. Rozhodl se, že bude postupovat pomalu.

"Máte nějaké zprávy o siru Davidovi?" zeptal se.

"Ano - právě před půl hodinou telefonoval," odpověděla bez zaváhání.

"Z New Yorku?" Roger si ihned uvědomil, že tahle otázka je zbytečná a proto rychle pokračoval: "Kdy se hodlá vrátit?"

"Nevrací se."

"Nevrací se?" Roger nebyl schopen zakrýt své překvapení.

"Přesně tak," přikývla Henrietta a její hlas zazněl ledově. "Jsem přesvědčena, že sir David dobře ví, co dělá."

"Ale, milá slečno Lylová! Jeho manželka přece byla chladnokrevně zavražděna!"

"Jsem si jistá, že ho to hluboce zarmoutilo!"

"Ovšem to, že zůstává v Americe, o tom příliš nesvědčí."

Podívala se na něj zpřímá.

"Kdyby spěchal s návratem, rozvířil by jen zbytečně zvědavost veřejnosti, pane Weste. A Yolandě už by to stejně nepomohlo."

"Ale nemyslíte, že by to pomohlo policii, slečno Lylová? Nám by značně ulehčilo práci, kdyby se vrátil do Anglie a zodpověděl nám některé otázky. A my jsme ho dokonce požádali, aby se vrátil!"

Rogerovi se zdálo, že to u dívky vyvolalo určité překvapení. A proto rychle dodal: "Řekl vám, proč se nechce vrátit domů?"

"Ne. Jsem pouze jeho sekretářka, pane Weste. Nesvěřuje se mi, proč chce dělat to či ono."

"To chápu," řekl Roger skoro mrzutě. "Sir David svěřil během své nepřítomnosti všechno do rukou vám?"

"Ano."

"A co vaše hospodyně?"

"Ta přichází jen na dvě hodiny v pondělí a v pátek," vysvětlila Henrietta.

"Aha. Teď vám budu muset položit několik otázek, slečno Lylová. Otázek, které by však nejlépe mohl zodpovědět přímo sir David."

"Odpovím, jak nejlépe budu schopna."

"Díky. Rozhodl se váš zaměstnavatel pro cestu do Ameriky tento týden, nebo už někdy dříve?"

"Vlastní přípravy začal tento týden. Ale už delší dobu uvažoval o tom, že si vezme dovolenou."

"Víte proč?"

"Byl přepracován a naléhavě si potřeboval odpočinout. Má v Miami sestřenici, a tak se rozhodl zajet tam a nějakou dobu u ní pobýt."

Roger pojednou změnil téma otázek ve snaze zaskočit Henriettu nepřipravenou.

"Měla byste námitky, kdybych tento dům prohledal, slečno Lylová?"

Na Henriettině tváři se objevil pohoršený výraz. "Prohlídka! Proboha proč?"

"Policie nemusí vysvětlovat své důvody, když se domnívá, že její kroky prospějí pátrání," odpověděl Roger suše.

Henrietta se zamračila. "Mám proti tomu zásadní námitky."

"Proč?"

Henrietta se v křesle napřímila a složila ruce do klína.

"Jediný představitelný důvod k domovní prohlídce je ten, že byste podezřivali sira Davida z vraždy jeho manželky. A nemohu uvěřit tomu, že by se policie chovala tak směšně."

"Musíme brát v úvahu každou možnost," řekl Roger klidně.

"Ale tohle přece není žádná možnost! To je nesmysl!"

"Vidíte, a kdo se teď chová směšně, slečno Lylová?"

Henrietta nevypadala, že by se tím cítila nějak dotčena.

"Snad se shodneme na tom, pane Weste, že různým lidem se zdají směšné různé věci."

"Máte pravdu. Nevíte náhodou, jestli se sir David hodlá znovu oženit?"

Henrietta polekaně vzhledla.

"To tedy opravdu nevím."

"Jste si tím jista?"

"Já jsem..." začala, ale pak se jí ve tváři objevil poněkud nucený úsměv, první strojený projev, který u ní Roger zaznamenal. "Teď jste opravdu směšný," řekla nakonec. "Jak by se mohl chtít znovu oženit, jak by to mohl plánovat, když byl ženatý?"

"Ale jděte," namítl Roger, "přece nemůžete být tak naivní, slečno Lylová."

Očekával, že se jí dotkne slovem "naivní" a že podle toho také zareaguje. Místo toho po chvíli rozvažování upřímně poznamenala:

"Asi jsem naivní, když jde o takové věci. Mám snahu brát společenské konvence doslova. Chcete říct asi tohle: Možná, že sir David poznal někoho, koho by si rád vzal. A aby měl tu možnost, zavraždil svou manželku..."

Roger obdivoval její přímost, dívka se mu začínala líbit. Odpověděl právě tak upřímně:

"Ano. Není vám snad známo, jestli byl do někoho zamilován?"

Její oči zajiskřily. Byly teď modřejší a zcela jistě krásnější. Ve tváři se jí usadil jakýsi oduševnělý výraz. Rogera napadlo, že tahle dívka není schopná lhát. Ale hned se v duchu za tak neprofesionální myšlenku napomenul.

"Já znám jen jednu osobu, se kterou hovořil o možnosti sňatku, kdyby byl volný - a tou osobou jsem já, pane Weste. Jistě. Mohou být i jiné, ale o těch já nevím. Já jsem ovšem jeho návrhy nikdy nebrala vážně."

Roger se na ni zkoumavě zahleděl.

"Chcete mi tvrdit, že vám sir David navrhl sňatek a vy jste odmítla?"

"Řekla jsem mu prostě, že taková možnost neexistuje. A že tedy nemá smysl o tom hovořit." Henrietta se v křesle naklonila jako by se chtěla postavit. "Pokud jde o prohlídku domu, uvažovala jsem, jak by se asi zachoval sir David, kdyby byl přítomen. Domnívám se, že by vám vyšel vstříc. Pokud to ovšem myslíte vážně."

"Myslím to velmi vážně."

"Tak dobře. Kdy navrhujete začít?"

"Dnes večer - začít i skončit," odvětil Roger.

"Budete mne tu po celou dobu potřebovat?"

"Vy tady nechcete zůstat?"

"Asi bych měla," pronesla Henrietta váhavě. "Ale musím stihnout ještě poštu... Chci odeslat tyhle dopisy... Pak se musím navečeřet... A musím si také začít balit věci."

"Balit?" opakoval Roger překvapeně.

"Ano. Sir David mě požádal, abych za ním přiletěla do Miami. Zapomněl doma důležitý rukopis... Musím mu jej doručit. Rychle vstala a tvářila se, jako by její prohlášení bylo tím nejvšednějším konstatováním. Šla ke stolu a sebrala hromádku dopisů. "Musím je urychleně odeslat, pane Weste. Málem jsem na to zapomněla..."

"Jestli mě pustí ven, jsou ty dokumenty v bezpečí," pomyslela si Henrietta a podívala se na Westa. Výraz její tváře byl výrazem průzračné počestnosti. "Pane Bože," přála si, "vnukni mu, aby mě pustil."

"Chová se příliš nenuceně na to, abych jí tohle věřil," přemýšlel Roger. Vstal. "Něco mi skrývá. A úzkostlivě se snaží odejít s těmi dopisy. Proč?"

Henriettě se zdálo, že to trvá věčnost. Už se nemohla déle přetvařovat. Chvilkami se snad i trochu bavila tou hrou na kočku a myš, ale nyní cítila, že to již nevydrží. Tak nechá ji odejít nebo ne? Neměla snad dělat víc problémů s tím povolením prohlídky? Zdálo se jí, že se policista pokouší číst její myšlenky.

Náhle se usmál. "No ovšem. Ale dovolíte, abych si ty dopisy nejdříve prohlédl?"

Zachvátila ji panika a byla si jistá, že si toho na ní všiml. Chvilí svírala svazeček dopisů v ruce, ale pak si řekla, že se stejně nedá nic dělat. Musí se jenom tvářit nezúčastněně. To je vše. Podala mu je.

West vzal svazek do ruky. "Děkuji vám." Přehazoval jednotlivé dopisy z jedné ruky do druhé a četl adresy a jména. Neprojevoval žádný zvláštní zájem. Ani když prohlížel svazek obálek s Davidovými dokumenty. Bohudíky, že ji napadlo nalepit na ně ten štítek s adresou. Nakonec jí dopisy vrátil. "Díky," usmál se.

"Přijďte zpátky hned, jakmile je podáte na poště?" zeptal se ještě.

"Tak on mne snad s nimi skutečně pustí ven..." radovala se v duchu Henrietta. Nahlas však klidně řekla: "Ovšem, když vám to pomůže."

Otočila se k němu zády. V duchu se modlila, aby na ní nezpozoroval, jakou má radost.

"Něco chce určitě vynést," pomyslel si Roger. "Určitě něco, co bylo v těch dopisech." Sledoval ji, když otvírala zásuvku pracovního stolu a vytáhla několik známek. Pak se obrátila ke dveřím. Roger ji však předešel.

"Než se vrátíte, budu zpátky," poznamenal, znovu se na Henriettu usmál a vyšel na ulici.

Oba policisté se postavili do pozoru. Rogerův šofér, který se s nimi bavil, hbitě přistoupil k autu a úslužně otevřel dveře. Dříve než nastoupil, pokynul Roger detektivovi, který stál opodál.

"Hej, Bobe, ty jsi člověk, kterého teď právě potřebuji. Za okamžik vyjde slečna Lylová s devíti dopisy a jedním svazkem obálek. Tvrdí, že je hodlá dát na hlavní poštu. Rád bych zjistil, jestli tam opravdu půjde, jestli je skutečně odešle, nebo jestli se přitom s někým nesetká. A vůbec. Jasně?"

"Devět dopisů a jeden svazek obálek - uvidím, co se dá dělat," sliboval detektiv.

Henrietta vyšla ze dveří a nastoupila do svého auta. Zařadila se do hustého provozu a za chvíli zastavila u hlavní pošty. Cítila vzrušení. Svazeček dokumentů zastrčila pod rohožku auta a s dopisy vešla do haly.

Roger už byl v polovině cesty do Yardu, když ho zavolal detektiv ze svého auta.

"Dopisy dala na poštu. Ale žádný balíček neměla. Aspoň ne, když vešla do poštovní haly," hlásil. "S nikým však nemluvila, ani se s nikým nesetkala."

Coppell vypadal unaveně. Odložil dýmku; v popelníku zůstala hromádka zpola vykouřeného tabáku, který protivně páchl. Když Roger vešel, sklonil se a ze zásuvky ve stole vytáhl láhev whisky a dvě skleničky.

"Aspoň se na vás můžu vylíbat," zabručel. "Tohle je ale pitomý den. Kdyby vám někdy, až tady už nebudu, nabízelí tohle místo, neberte to. Tady by vám za týden zešedivělo víc vlasů, než ve vaší funkci za rok..." Vytáhl ještě láhev sodovky. "Kolik toho chcete?"

"Plnou." Roger si sedl. Ulevilo se mu, když viděl, jakou má šéf náladu.

Coppell se mračil: "Celý den poslouchám nějaké nářky. Musíme prý bezpodmínečně snížit výdaje! A přitom mi tady od rána zvoní telefony a každý se může zbláznit, kvůli tomu případu sira Marshalla..."

"A proč je kolem toho tolik povyku?" zeptal se Roger.

"Mezi některými africkými státy, členy Společenství, panuje určité napětí. A některá z těchhle hlášení" - Coppell mávl rukou k hromádce listin na stole - "jsou mimořádně nepříjemná pro jednoho nebo spíš dva z našich ministrů. Jsou tam fakta o úplatcích za kontrakty, o zbraních, které docházejí od nás i z komunistických zemí... Prostě samé velmi ožehavé záležitosti. Kdyby se něco z toho dostalo do nepravých rukou, mohlo by to způsobit zatraceně moc nepříjemností. Marshall ty věci důvěrně zná, pravděpodobně nejsou cizí ani té jeho sekretářce..." Coppell se zhluboka napil. "Ještě nikdo sice nahlas nepřenesl slovo špionáž, ale zdá se, že to už spoustu lidí napadlo. Fakt, že se Marshall ztratil do Miami, z toho dělá výjimečně podezřelou věc...."

"Jeho sekretářka letí zítra za ním," poznamenal Roger. "Samozřejmě, pokud jí to dovolíme..."

Coppell položil sklenku na stůl. "Letí za ním!" opakoval ostře. "A proč?"

"Tvrdí, že doma zapomněl nějaký rukopis, který nutně potřebuje. Musí mu ho prý dovézt. Ale nejsem si úplně jistý, jestli jí můžu věřit. Vím totiž docela určitě, že z domu vynesla nějaké papíry, když jsem jí řekl, že dům prohledáme."

Coppell se zamračil: "A vy jste věděl, že pašuje ven nějaké dokumenty?"

"Podezíral jsem ji, že má něco takového v úmyslu."

"Tak proč jste jí to dovolil?"

"Totiž..." Roger se odmlčel. "Jestli má něco v úmyslu, tak teď už nemůže couvnout. Má ty dokumenty nejspíš u sebe a pokusí se je předat Marshallovi..."

"To sedí," souhlasil Coppell a vypil zbytek sklenky. "Ještě něco?"

"Ani se moc nebránila, když jsem jí oznámil, že prohledáme dům."

"To znamená, že jediná věc, o kterou si dělala starosti, byly ty dopisy, které vynesla ven," dumal Coppell. "Hmm, tak co navrhuješ?"

"Ať letí, ale trochu ji zpozdíme," pronesl Roger bez váhání.

"No a?"

"Já tak budu mít čas dostat se do Miami dřív než ona. Navážu kontakt s policií v Miami a zjistím, co má Marshall v plánu. Doufám jenom, že existuje nějaká noční linka, které budu moci použít. Lylovou zdržíte tak, aby stihla spoj, který letí až zítra odpoledne..." odmlčel se, neboť si nebyl jistý, jak Coppell jeho návrh přijme. Netušil ani, co tomu řekne Janet. A pořád mu nebylo jasné, proč se na Yard vyvíjí právě v tomhle případě takový nátlak.

Coppell se pousmál.

"Vám to zkrátka myslí, Hezoune, to teda musím uznat. Chcete ji prostě nechat, aby vzala ty listiny a chytit ji za ruku, až je bude předávat Marshallovi..."

Takže ten návrh nezamítl.

"Ano," přikývl Roger. "A jestli ty papíry nebudou tak nevinné, jak předstírala, a jestli ona a Marshall něco skrývají, pak se zlomí a budou mluvit."

"To není špatný nápad - vůbec to není špatný nápad," usmíval se Coppell. "Můžu vám navíc prozradit, že dnes večer v jedenáct odlétá jedno letadlo Pan Am a ve dvanáct letí B.O.A.C. Už jsem si to zjistil." Zasmál se nahlas, spokojen se svou vlastní předvídatostí. "Tak se kterým poletíte?"

"S B.O.A.C.," rozhodl Roger s myšlenkou na Janet. Pak se zkoumavě podíval na Coppella. "Zavolám Sloana z Richmondu a řeknu mu, aby dnes večer a zítra prohledal Marshallův dům. Potom, jestli tedy budete souhlasit, bych ho poslal do Milána."

Coppell sešpulil rty. "To jde o toho Warda, co... Proč?"

"Ta hádka mezi Wardem a Marshallem byla velmi ošklivá," vysvětloval Roger. "Pořád nevím, co k ní zavdalo příčinu. A podle mého mínění bychom to měli znát. Sloan si může promluvit s Wardem zítra večer. Podávám hned telefonicky hlášení o výsledku. A kdyby to bylo něco vážného, zavoláte mi obratem do Miami."

"Tohle by nikdy neprošlo, kdyby na mne seshora nevyvíjeli takový tlak," řekl Coppell. "Dobrá. Dohodni se se Sloaneem."

"Okamžitě ho zavolám," slíbil Roger.

Největší starost mu však dělalo, jak Janet přijme fakt, že jejich dovolená bude muset být zase odložena.

"Ty máš teda štěstí!" zvolal Martin.

"Kdepak náš táta!" souhlasil Richard.

"Kdybys tam tak mohl pár dní zůstat, až bude ten případ vyřízený, moc by ti to prospělo," dodala Janet, jako by se jí to netýkalo. "Ale udělej si teď aspoň hodinku čas a promluv si s Martinem, než odleťš."

"No, podle mne to zase tak nespěchá," pronesl Martin svým obvyklým klidným způsobem. Seděli všichni v obýváku, shromáždění kolem televizní obrazovky. "Moc jsem o tom přemýšlel - vážně. Už toho studia na umělecké škole nechám. Jeden můj známý má obchod s uměleckými předměty - rámování obrazů, reprodukce a tak... Potřebuje někoho, kdo by mu pomohl a já tomu trochu rozumím. Moc tam sice nevydělám, ale na živobytí to bude stačit. A studovat budu ve volném čase."

"Martine!" zvolala Janet. "To je skvělé. Co říkáš, Rogere? Není to prima?"

Očima vyzývala manžela, aby ji podpořil.

"Mám z toho radost," souhlasil Roger. Potom se zpřímá zahleděl synovi do tváře a dodal: "Ale musíš u toho vydržet, Martine. To je zaměstnání, to není -"

"Způsob, jak vést bohémský život a nosit dlouhé vlasy," dokončil za něj Martin. Usmál se. "Já u toho vydržím, tati."

"Tak a teď můžeš s klidným svědomím odletět do Miami," prohlásil Richard a hbitě uhnul naznačenému pohlavku, který mu chtěl otec naoko uštedřit. "Chce se ještě někdo podívat na zprávy?"

Henrietta sice nechápala, proč přišel do domu jiný detektiv a ne superintendent West, ale neznepokojovalo ji to.

Radost z toho, že se jí podařilo propašovat dokumenty, trvala celý večer a uspokojení cítila ještě druhý den ráno.

Zatelefonovala na konzulát Spojených států a Jonathan Wise jí - jak předpověděl David - slíbil přednostně vystavit vízum.

"Přijďte na konzulát postranním vchodem a ptejte se po mně," řekl.

Sloan neměl námitek proti tomu, aby odešla, a protože v domě byla slečna Tomsová, neměla ani Henrietta nic proti tomu, aby policista konal svou povinnost v její nepřítomnosti. Všechno probíhalo hladce. Wise byl vysoký, mladě vyhlížející muž, rychlý a důsledný. Když opouštěla úřad, byla ve výborné náladě - trochu ji trápila pouze jediná otázka: Proč vlastně David ty dokumenty potřebuje?

West měl pravdu - bylo skutečně velmi podivné, že se rozhodl pokračovat v cestě do Miami, ačkoli již věděl o Yolandině smrti. Protože však Davida znala, byla přesvědčena, že jde o záležitost životní důležitosti. Když přicházela k domu v ulici Glebe Crescent, stále ještě se tou otázkou zabývala. Sloan ji však hned přivedl na jiné myšlenky. Třebaže věděl, že chce stihnout letadlo, byl pojednou neuvěřitelně pomalý a nic mu náhle nebylo dost jasné.

"Je mi líto, inspektore," řekla konečně, "ale já musím během pěti minut odjet na letiště."

Sloan se na ni podíval svým nevinným chlapeckým pohledem.

"I mně je velmi líto, slečno, ale to nebude možné. Musíte mi vysvětlit ještě velkou spoustu věcí, než odjedete."

"Ale to je směšné!" zabouřila. "Takhle zmeškám letadlo!"

"Odpoledne letí další," pronesl Sloan chlácholivě. "Pověřím jednoho ze svých mužů, aby vás na letiště zavezl."

"Ale já trávám..." Henrietta rozčilením přeskočil hlas.

Sloan ji přerušil, omluvně ale rázně.

"Kdybyste se pokusila odejít, slečno, byl bych bohužel nucen dát vás předvést do Scotland Yardu. Ale to jistě nebude zapotřebí, protože když mi pomůžete, budeme do odpoledne hotovi."

Henrietta si uvědomila, že nemá smysl začínat boj, který nemůže vyhrát. Kdyby se vzpírala, mohl by se její odlet ještě víc zpozdit. Blesko jí sice hlavou, že to všechno je záměrně zorganizováno, aby nemohla odjet, ale nic z toho, co Sloan dělal, tomu nenásvědčovalo. Byl v prohlídce neobyčejně důkladný a jeho otázky směřovaly vždy přesně k tomu, co právě dělal. Žádal dokonce i seznam pravidelných návštěvníků domu - bylo jich, jak si Henrietta najednou uvědomila, velmi málo. Napadlo ji, že se David musí často cítit velmi osamělý.

Prohlídka pokračovala zvolna, ale bez obtíží. Odpoledne potom Sloan Henriettu skutečně usadil do služebního auta, které ji odvezlo na letiště. Policista jí dokonce odnesl zavazadlo až do haly, to zavazadlo, ve kterém byly dokumenty, jež si David vyžádal.

Cesta na letiště i nástup do letadla nebyly pro Henriettu ničím neobvyklým, až na to, že předtím letěla zatím vždycky jen do Evropy. Všechno probíhalo jako obvykle: čekání na pokyn "Připoutejte se", formality na celnici, kontrola dokladů, neuspořádané houfy cestujících, kteří klopýtali k autobusům, jež je odvezly k letadlům, přívětivé letušky a palubní stevardi...

A přece v tom bylo něco zvláštního - skutečnost, že se jí podařilo pronést dokumenty z domu, aniž je policie objevila, ji naplňovala radostným pocitem. Ten v ní přetrvával i ve chvíli, kdy se z jejího zorného pole vytratila pevnina a všude kolem se modral pouze nekonečný oceán.

Muž, který seděl vedle ní, začal tiše chrápat.

Všechno to bylo nějak zvláštní. Ani se nepokoušela číst, zdálo se jí, že by se jí určitě zmocnila nevolnost. Zavřela tedy oči a znovu si opakovala všechny otázky, které jí kladla policie a znovu se zamýšlela nad tím, co věděla o vraždě.

Let trval skoro sedm hodin.

Když doletěli do New Yorku, bylo podle anglického času deset hodin. Podle místního času bylo pět hodin. Tak trochu se bála, že zase dojde k nějakému zdržení, ale vše probíhalo normálně. Pak se dověděla, že letadlo do Miami letí asi za hodinu. Nestačilo to sice na to, aby si zajela do centra New Yorku, ale měla dost času, aby obdivovala rozlehlost letiště, ustavičný hluk prolétávajících a odlétávajících letounů, i samozřejmost, s jakou svou práci konal letištní personál.

Konečně se ozval pokyn pro cestující do Miami. Henrietta klusala krytou chodbou k místu, kde stálo připravené letadlo. Všechno bylo neuvěřitelně rychlé a úsporné. Ponejprv si začala všimát spolucestujících. Zjistila, že sedí vedle atraktivní Španělky, která mluvila trochu anglicky.

Jakmile usedla, zavřela znovu oči a začala přemýšlet. Tentokrát o jiném aspektu své situace. Byla oprávněna postupovat přesně tak, jak si přál David, aniž po něm žádala vysvětlení? Jako sekretářka postupovala správně - ale jako přítelkyně?

Přítelkyně?

Uvidí ho mnohem dříve, než předpokládala a už teď jí při tom pomyšlení začalo srdce tlouct rychleji. Moc jí na něm záleželo, víc, než byla ochotna si v minulosti připustit.

Jak ji asi uvítá?

Proč potřebuje tak naléhavě tyto dokumenty?

Proč ho policie tak nápadně podezírala?

Ani si neuvědomovala, že letoun už minul rovinu jižních států, nevnímala ani vysoké bílé budovy hotelů na Miami Beach. Úzkostlivě se dívala na dav lidí, kteří čekali na konci východu z letiště. Byla přesvědčena, že David přijde, že ji uvítá.

Ale on tam nebyl.

Stále tomu nemohla věřit. Nevěděla, co podniknout - má si najmout taxi a jet do hotelu, nebo čekat? Přeslapovala nerozhodně u brány, kterou vyšla z letiště. Její počáteční zklamání bylo teď vystřídáno nepokojem a nepokoj starostí. Začínala mít už velmi vážné obavy, když tu se náhle před ní objevila do bronzova opálená nápadně nalíčená šedesátice s rudými rty, v růžově pruhovaných šatech a širokém klobouku.

"Vy jste Henrietta, že ano? Já jsem to hned poznala! Vy jste typická Britka!" Stiskla Henriettě pravici. "David vám nemohl přijít naproti a proto mne požádal, abych za něho zaskočila."

Držela Henriettinu ruku trochu déle, než bylo třeba. Pak dodala: "Vy jste ovšem už jistě poznala, kdo jsem já - já jsem Davidova sestra Chloe!"

16. SESTŘENICE CHLOE

"Prokrista, ne," pomyslela si Henrietta, "tohle přece nemůže být Davidova sestřenice Chloe!" Ale vtom už si ji neznámá žena přitiskla na mohutné polštářovité poprsí a rázně ji políbila na obě tváře.

"Moc mne těší, že vás poznávám," vykoktala konečně Henrietta, když se dostala z toho pevného objetí.

"I já jsem šťastná, že se s tebou setkávám, drahoušku," rozplývala se nadšením Chloe. "Dovol, abych se na tebe podívala zblízka." Odstrčila Henriettu na délku ruky a pátravě si ji prohlížela svýma hnědýma očima od hlavy až k patě.

"Panebože, jak já ti závidím tu tvou figuru. Sázím se, že určitě ani nedržíš dietu! Teď ale musíme rychle pro zavazadla - máš jich moc?"

"Ukaž, já ti to ponesu," řekla sestřenice Chloe a vztáhla k ní ruku.

Henrietta sevřela kabelu ještě pevněji.

"Ne, díky, vůbec to není těžké."

Kráčely rychle místnostmi, kterými proudil tak chlazený vzduch, až Henriettu mrazilo. Pak sledovaly, jak na pohyblivém pásu příjízďejí zavazadla, která si cestující rozebírali. Henriettin kufr nebyl ještě v dohledu a tak čekaly. Henrietta nenápadně studovala Davidovu sestřenku. Byla tak málo podobná Davidovi - a koneckonců i Yolandě - že Henrietta stále nemohla uvěřit tomu, že by to opravdu mohla být jejich příbuzná.

Pak zahlédla své zavazadlo a zamířila k němu. Když ho vzala do ruky, přistoupila k ní sestřenice Chloe a ujala se kufru sama.

Henriettu napadlo, že ta žena musí mít značnou sílu.

"Tudy," řekla sestřenice Chloe a obrátila se.

Za chvíli se ocitly u východu z letiště. Henrietta měla náhle pocit, jako by se ocitla v parní lázni. Slunce pálilo, nebe bylo nádherně modré - ale bylo takové horko, že sotva popadala dech.

Sestřenice Chloe kráčela dlouhými kroky k rozlehlému parkovišti. Henrietta, která těžce oddychovala, se s ní snažila udržovat krok. Byl tu všude cítit olej; asi dvakrát se hřbetem dlaně otřela o kapotu vozu, která byla tak rozpálená, že si téměř popálila ruku. Byla si jistá, že se jí obličej už jistě nepříjemně leskne a cítila, jak jí kapky potu stékají po čele.

Konečně se sestřenice Chloe zastavila u obrovské bílé limuzíny. Vůz byl dvakrát, možná třikrát větší než Henriettino mini-vozidlo doma. Přešla automaticky na stranu spolujezdce a zjistila, že zírá na volant.

"To se stává každému, kdo sem přijede z naší malé staré Anglie," prohlásila sestřenice Chloe pobaveně. "Já ti otevřu zevnitř, drahoušku." Henrietta, která k sobě stále tiskla tašku, obešla vůz, z něhož sálalo horko. Davidova sestřenka otevřela své dveře, pak se naklonila a otevřela dveře pro Henriettu. Stalo se, co se zdálo nemožné. Z auta vyrazil proud ještě teplejšího vzduchu.

"Prokrista," pomyslela si Henrietta, "já se snad zadusím..."

Ale sestřenice Chloe nastoupila do auta bez jediného zaváhání a Henrietta ji tedy ostýchavě následovala. Sedadlo ji pálilo skrz sukni a teplota v autě byla tak vysoká, že myslela, že omdlí. Sestřenice Chloe přirazila dveře a otočila klíčkem. Motor okamžitě naskočil. Současně odněkud z hlubin vozu vyrazil proud chladivého vzduchu.

"Ani nevím, jak jsem to dokázala snášet, když ještě nebyla klimatizace," poznamenala sestřenice Chloe. "První roky, které jsem tady prožila, ještě vůbec nic takového neexistovalo, představ si!"

"Proboha! To jste se přece museli doslova péct," vydechla Henrietta.

"To jsi přesně vystihla, drahoušku - pekli jsme se." Sestřenice Chloe pomalu vyjela z parkoviště. "Už se cítíš lépe?"

"Ano, už - už je mi dobře." Popravdě řečeno, Henrietta měla teď skoro pocit chladu. "Jak už jste tady dlouho, paní..."

"Podívej, říkej mi Chloe a já ti budu říkat Henrietto. Teď jsme v Americe! Dvaatřicet let. Bylo mi dvacet devět, když jsem sem přišla. Teď taky víš, jak jsem stará!"

"To tedy bylo před válkou," zamumlala Henrietta trochu v rozpacích.

"Těsně před válkou," souhlasila Chloe. "Ty ses sotva narodila a já už jsem zdrhla."

"Promiňte, ale já jsem pořádne neslyšela..."

Sestřenice Chloe se zasmála.

"Ale slyšela, jenže nejspíš nechápeš... Zdrhala jsem. Utekla jsem z Anglie, protože mne vyděsil Hitler. A šla jsem rovnou sem do Miami. Nebylo to tu takové jako dnes, ale bylo to tu hezké. Našla jsem si místo v jednom hotelu a od té doby jsem v té hotelové branži dodnes."

David o tom nikdy nemluvil, ale Henrietta vždycky předpokládala, že sestřenice Chloe je zámožná. Jako kdyby četla její myšlenky, Chloe se zasmála a vrhla na ni rychlý pohled.

"Já jsem patřila k té chudé větvi naší rodiny - to jsi nejspíš nevěděla, že mezi námi byli také učinění chudáci, co?"

"Nikdy jsem o tom nepřemýšlela," odpověděla Henrietta popravdě.

"No, já jsem vždycky zastávala názor, že lopatě se má říkat lopata," poznamenala sestřenice Chloe. "David také není bohatý, jako byla Yolanda. V její rodině byly peníze!"

"Věděla jsem, že je bohatá," přiznala Henrietta.

"Tak jest, drahoušku. Mít takové prachy a přitom zešilet! Mně bylo Yolandy vážně líto," zabručela Chloe a vrhla na Henriettu další rychlý pohled. "A je mi zatraceně líto i Davida."

"Prožívá teď opravdu těžké období," řekla Henrietta opatrně.

Znovu se ozval smích. Nebyl teď snad poněkud nucený?

"Muselo to pro něj být peklo, drahoušku, od té chvíle, kdy zjistil, jak je to s Yolandou."

"Prosím vás, promiňte, ale mám pocit, že bych o Davidovi neměla mluvit. Vždyť je to můj zaměstnavatel..."

"Prominout ti? To se mi zdá lepší, když nebudu poslouchat to, co říkáš," odvětila sestřenice Chloe. Položila svou velkou pěstěnou dlaň Henriettě na koleno. "Já už jsem tak dlouho neměla příležitost mluvit o Davidovi, že bych nejspíš pukla, kdybys mi nedovolila, abych o něm mluvila před tebou. Chceš, abych ti prozradila tajemství?" pokračovala. Stáhla ruku a stočila vůz na širokou silnici. Chvilí počkala, aby si mohla Henrietta všimnout, že vjíždějí na obrovský most. Voda po obou stranách byla dokonale modrá, v dálce se bělala obloha. "Já jsem zařídila Davidovi tu schůzku, které se nemohl vyhnout, jen abych ti mohla jít sama naproti a mohla si tě prohlídnout."

Henrietta s námahou polkla. Tak tohle byl, důvod proč jí David nepřišel naproti!

"Asi si myslíš, že jsem blázen, že ano, drahoušku? To si o mně myslela i má rodina - proto taky byli rádi, když jsem zmizela do Ameriky. Moc radosti ze mne neměli v té staré dobré Británii! Tak jak jsem už řekla, David prožíval peklo. A já jsem moc ráda, že jsem neudělala to, co on."

Henriettě radilo její dobré vychování, že by takovým řečem neměla naslouchat, ale její instinkt jí našeptával, že by se o informace sestřenice Chloe měla zajímat.

"Já jsem se vdávala z lásky a vzala jsem si chudáka, drahoušku," pokračovala Chloe. "Možná, že to bylo podle dnešních měřítek pošetilé. Ale já jsem to chtěla a nelituji toho." Vrhla na Henriettu znovu bleskový pohled, tentokrát trochu lišácký. "Čemu dáváš přednost? Sňatku z lásky, nebo svatbě pro peníze?"

Henriettě se splétaly v hlavě tři věci. Narážka, že si David vzal Yolandu pro peníze, byla pro ni nečekaná. Poté, co se vzpamatovala z překvapení, zmocnily se jí značné pochyby. Napadlo ji, že ji Chloe zkouší. A v neposlední řadě zaměstnával její mysl obzor, který už přestával být vzdálený. Vypadal teď jako miniaturní město, křišťálově bílé díky paprskům slunce, k němuž vede nekonečný modrý koberec oceánu.

Řekla jasně: "Osobně se nedomnívám, že bych měla v úmyslu se někdy vdát."

"Ty nemáš..." začala sestřenice Chloe a pak se dala do hlasitého smíchu. Pohupovala se přitom ze strany na stranu, takže Henrietta měla chvilkami strach, že ztratí kontrolu nad volantem. Ale řídila bezpečně dále.

"Nebyla jsem si moc jistá, drahoušku, jestli v tobě najdu zálibu," vydechla nakonec, "ale opravdu se mi líbíš! Tak ty se nechceš vdávat - třesky plesky!"

"A co je na tom divného?" zeptala se Henrietta mírně.

"Jsi přece žena," odvětila sestřenice Chloe prostě. "David je docela pěkný chlap a teď, když je Yolanda mrtvá, je i bohatý. To je přece skvělá partie, Henrietto!"

Henrietta pocítila jakési mrazení a dostávala také trochu strach. Několik okamžiků byla schopna myslet jen na to, že David bude bohatý, že ho tedy policie podezřívá právem a že skutečně měl silný motiv, aby zavraždil svou manželku. Udělalo se jí mdlo.

Silou vůle potlačila tyto myšlenky, neboť se už blížily k bílým stavbám. Obzor se jimi zaplnil - bílé hrady, které se vypínaly za neuvěřitelně modrým mořem. Ten pohled ji uklidnil.

"Co říkáš, není to nádherné?" zeptala se sestřenice Chloe neočekávaně.

"Ach, ano..."

"Přesně tak. Je to nádhra," pokračovala Chloe. "Lidé říkají o Miami Beach spoustu nelichotivých věcí, ale na mou duši je to krása! Možná je to nejkrásnější město na světě. Určitě se ti tu bude líbit!"

"Já tu ale zůstanu jen několik hodin," poznamenala Henrietta rychle.

"Tak to bych se divila. David už ti dal rezervovat pokoj na celý týden - zřejmě s tebou má velmi rozsáhlé pracovní plány!" Sestřenice Chloe se rozchechtala na celé kolo. "A já ti musím prozradit, že hotel Royalty je nejkrásnější hotel v Miami Beach. Je nejnovější, největší a nejlepší."

"A co vy tam máte na práci?" zeptala se Henrietta a snažila se v duchu neřešit otázku, proč tu má rezervovaný pokoj na celý týden.

"Já jsem společenská hostitelka!" odpověděla Chloe. "Máte nějaké problémy, milí draží?" prozpěvovala s přehnanou familiárností. "Přijďte za Chloe, ta za vás všechno zařídí." Hlas se jí znovu vrátil do normální tóniny. "A, drahoušku, to bys nevěřila, co mají bohatí hosté problémů!"

Henriettu zalila vlna sympatií, nikoliv k hostům s problémy, ale k sestřenici Chloe. Musí to být hrozné zaměstnání, pomyslela si. Po pravdě řečeno, překvapilo ji, že sestřenice Chloe vůbec nějaké zaměstnání má - věděla totiž, že žije v hotelu, ale vždycky předpokládala, že tam bydlí jako host.

"Jakmile se vrátíme, musím se hned zase pustit do práce," pokračovala Chloe. "Proto toho chci využít a co nejvíc si s tebou popovídat. David je utahaný. Má tak napjaté nervy, až to není hezké. Naléhám na něj, aby si zaplatil masáže v soláriu - solárium v hotelu Royalty je nejlepší na celém pobřeží. Ale on se nejspíš potřebuje léčit jinak. Potřebuje tě,

drahoušku, u sebe. Musíš mu pomoci, chápeš?"

Sjely z dálnice na silnici, která se táhla mezi Miami a Miami Beach. Sestřenice Chloe snížila rychlost.

"Za pět minut jsme v Royalty," poznamenala, když zastavily na červenou. "David na tebe už bude čekat a určitě mi vynadá. Ale ještě ti chci něco říct, drahoušku. Jestli se mi podaří přesvědčit Davida, aby do mě investoval něco z těch peněz, ke kterým právě přišel, přestanu pracovat, koupím si byt v severní části Miami a nebudu nic dělat. Vůbec nic! Už je mi jednašedesát, Henrietto a neříkej mi, že na to nevypadám. Ale ano, vypadám na to! Ošetřovala jsem nemocného manžela, byla jsem svědkem toho, jak si má jediná dcera zkazila život s příšerným chlapem. Angličanem! Nechci se tě dotknout, drahoušku, ale byl to mizera! Jednoho dne si zkrátka sednu na zadek a budu dělat to, co radím ostatním - budu odpočívat!"

Henrietta se dívala okénkem auta na bílé paláce, které míjely, na příjezdové cesty, které k nim vedly, na palmy, na ibišky, ale především cítila hluboký soucit s touto ženou.

Pak přišla zatáčka.

Přímo před nimi se vynořila obrovská moderní budova, oslepujivě bílá, s bledě modrými obrubami kolem oken. Příjezd k budově byl lemován palmami, kolem se rozkládal svěží trávník s fontánami a mramorovými sochami starořeckých bohů a bohyň.

"Tak tohle je hotel Royalty," zvolala Chloe a zatočila ke vchodu.

Henrietta si připadala jako Alenka v říši divů.

Sestřenice Chloe ji vedla dveřmi, které jim otevřel uniformovaný vrátný do rozlehlé haly, jejíž dvě stěny byly obloženy zrcadly, což budilo dojem ještě většího prostoru. Potahy velkých pohovek byly zelené, zlaté a světle modré. Stolky vedle nich byly pozlacené s mramorovými deskami. Uprostřed haly stála další fontána a vedle ní další dvě sochy. Kromě šumění vody zde vládlo ticho, jako by tu žily jen ony dvě sochy.

"Teď tě pošlu za Davidem. Musím jít k bazénu - poptat se, jestli někdo nemá problémy." Chloe pokynula uniformovanému poslíčkovi, hezkému, španělsky vyhlížejícímu mladíkovi s hustými černými vlasy. "Pedro," řekla, "zaveď tu dámu do pokoje 1101. Rozuměls? Tisíc sto jedna."

"Jak si přejete, paní," odvětil Pedro.

Chloe se na rozloučenou dotkla Henriettiny ruky a kráčela pryč přes halu.

Zřízení vycenil na Henriettu dvě řady bílých zubů a zavedl ji k výtahům. Jeden byl volný. Uvedl ji dovnitř, stiskl knoflík a dveře se nehluchně zavřely. Dříve než si uvědomila, že se výtah rozjel, dveře se znovu otevřely. Vystoupili do tlumeně osvětlené přepychově vybavené chodby.

"Prosím, doprava, slečno." Chodba se táhla snad do nekonečna. Museli ujít přinejmenším kilometr, než se zastavili u dveří označených číslem 1101. Když se zastavili, dveře se otevřely - a v nich stál David.

Vztáhl k Henriettě ruce.

Pedro se otočil a tiše se vzdálil.

Henriettě snad ještě nikdy nebušilo tak silně srdce, nikdy si ještě tak jasně neuvědomila, co pro ni znamená dívat se Davidovi do tváře.

"Pojď dál," pronesl zastřeným hlasem. Vzal její zavazadla a uvedl ji do pokoje. Zavřel dveře, postavil kufr i kabelu na zem a sevřel Henriettu v náručí. Po chvilce odstoupil, podíval se na ni, zvedl ruku a prstem se dotkl její brady.

"Pane bože, jak já tě miluju!" zašeptal a sklonil svou tvář k její.

Všechno, doslova všechno bylo v tu chvíli zapomenuto. Henrietta prozřela, pochopila, jak jí na Davidovi záleží. Nikdy ještě neměla takový pocit. Hlava se jí točila, její tělo v jeho náručí doslova tálo. Cítila se šťastná, tak šťastná... Náhle se ozvalo ostré zaklepání na dveře. David strnul.

"Kdo je to?" zvolal chraptivě.

Za dveřmi se překvapivě hlasitě ozvala okamžitá odpověď: "Superintendent West, pane Marshalle. Rád bych si s vámi pohovořil."

"West!" vydechla Henrietta.

"West - a tady!" zamumlal David a ruce mu klesly podle těla.

Dřív než mohl cokoli dalšího říct, dřív než se Henrietta vzpamatovala ze svého šoku, dveře se otevřely a Roger West vstoupil.

Roger si všiml, jak těsně stojí u sebe. V uších mu ještě zněl rozechvělý hlas sira Davida Marshalla, který říkal: "Pane bože, jak já tě miluju." Marshall pomalu odstoupil a Henrietta se trochu rozpačitě odvrátila stranou.

"Přijmu vás později, Weste. Teď ne." Marshall hovořil úsečně. "Raději hned, pane, kdybyste byl tak laskav." Zdvořilý tón Rogerova hlasu nezakrýval nepochybný úřední důraz.

"Nikoliv. Později. Nemáte k tomu oprávnění."

Roger hleděl stále přísně, jeho hlas však byl mírný.

"Spolupracuji s policií v Miami Beach a ve městě Miami, pane. Netoužím ale po tom, aby sem přišli a doufám, že nebude nutné, abych je sem povolával."

Henrietta s úzkostí přemýšlela: "Takhle by se přece nechoval, kdyby proti Davidovi neměl něco konkrétního."

Neodvážil by se. A policie v Miami by s ním také nejspíš nespolečně pracovala, kdyby neměla jistotu."

Zoufale pohlédla na Davida.

Sledovala napětí v jeho tváři, jeho těkavý pohled a oči, které jako by hleděly do hlubin pekla.

V duchu si opakovala: "Ach, Davide, Davide, co se to děje? Mohu ti nějak pomoci?"

Roger West stál bez hnutí ve dveřích a studoval tvář muže uvnitř pokoje. Už ji nehyzdily pohmožděniny, třebaže u oka a na jedné straně úst byla ještě znát modřina. V té tváři bylo napětí, snad i trochu bolesti, ale ne strach. Pokud ho snad Marshall pocíťoval, docela úspěšně to skrýval. West obrátil pohled na Henriettu Lylovou, na její půvabný obličej, na oči, v nichž se odrážely obavy. Mezi těmi dvěma se odehrávalo něco, čemu nerozuměl. Ale pro policistu bylo přirozené, že první, na co pomyslí, bylo - spiknutí.

"Nuže, pane?" zeptal se konečně, dívaje se znovu na Marshalla.

David se zhluboka nadechl, pak zvedl aktovku. "Tak pojďte dovnitř," řekl suše.

West vešel do velkého světlého, klimatizovaného pokoje se širokými okny. U malého psacího stolku, přeplněného listinami, byla židle. Kolem kulatého stolu u okna stála dvě pohodlná křesla. Henrietta usedla do jednoho z nich.

Vypadala naprosto vyčerpaně.

Roger se rychle podíval na okno. Nebylo otevřené. Jiný způsob, jak se zbavit aktovky, Marshall neměl. Ten však klidně položil kabelu na stůl. Pak se obrátil k Westovi.

"Superintendente -" Jeho hlas zněl naprosto klidně, jak si West všiml. "Tohle vypadá na nějaké velké nedorozumění."

Proč jste mne pronásledoval z Londýna až sem?"

"Protože vám potřebuju položit několik otázek, pane. A vy jste bohužel opustil Londýn dřív, než jsem to mohl udělat."

"Věnoval jste tomu neobyčejné úsilí, řekl bych."

Chce snad získat čas? Ptal se West sám sebe.

"Proč jste odletěl z Anglie, když jste věděl, že vaše manželka byl brutálně zavražděna?" zeptal se náhle Marshalla.

"Dozvěděl jsem se o smrti své manželky teprve na letišti v New Yorku."

"Aha. Ale proč jste se v tom případě nevrátil ihned do Londýna? Předpokládám, že vám byla předána žádost Scotland Yardu, abyste se vrátil?"

"Ano, byla." Marshall se ušklíbl. "Abych pravdu řekl, právě proto jsem se rozhodl pokračovat v cestě do Miami."

"Chcete snad naznačit, že jste měl strach vrátit se domů?" zajímal se Roger.

Marshallův výraz tváře se nezměnil, díval se stále upřeně na Rogera.

"Neměl jsem strach. Aspoň ne tak, jak vy to chápete, pane Weste. Neměl jsem strach z policie. Obával jsem se publicity, titulků v novinách, historek o - nemoci mé manželky. Měl jsem strach ze všech těch bezohledných otázek - ze strany novinářů, ze strany policie, z ustavičného tlaku, který vyvolává napětí. To ano. Měl jsem a stále mám z toho všeho strach."

Než k tomu mohl Roger vyslovit nějaký komentář, Marshall pokračoval: "Proč se o mne policie tak zajímá, superintendente?"

Roger pečlivě volil slova: "Jsme přesvědčeni, že jste schopen pomoci nám při vyšetřování vraždy vaší manželky, pane."

"Chcete tím nejspíš říct, že podle vašeho mínění jsem manželku zabil já," poznamenal Marshall suše.

Bud' jak bud' nemá strach, pomyslel si Roger. Co dál? Mohl se prostě Marshallově námitce vyhnout, anebo na ni reagovat přímo.

"Ano," odpověděl po krátkém odmlčení. "To je náš dojem."

"Ne! To ne!" Henrietta se naklonila ve svém křesle dopředu a zešířila otevřela oči.

Marshall vztáhl ruku a dotkl se jejího ramene.

"Co vás vede k takové domněnce?" zeptal se jakoby mimochodem.

"Lady Marshallová byla bohatá žena, pane. A vy teď máte vyhlídky na pozoruhodné dědictví."

"Ale já mám tolik peněz, kolik potřebuju, superintendente. Tohle má být jediný důkaz proti mně?"

Roger se zamračil. Náhle měl dojem, že se mu Marshall vysmívá.

"Nikoliv, pane. Pokud víme, opustil jste svůj dům pět minut před půlnocí toho dne, kdy došlo k vraždě, a vrátil jste se za dvě hodiny. Zahlédli vás, jak mřítte k Putney - což je cesta, která vede k Richmondu."

Henrietta vzhlížela úzkostlivě k Marshallovi. Vypadalo to, jako by ho pohledem prosila, aby popřel, že v té době opustil

dům. Udělá to? Tázal se Roger sám sebe.

Marshall pokrčil rameny. "Ano, byl jsem venku. A jel jsem kolem sanatoria. Ale dovnitř jsem nevešel, superintendente!"

"Byl jste sám, pane?"

"Byl jsem sám."

"Tak vám nikdo nemůže potvrdit, že jste nevešel dovnitř, je to tak, pane?"

"Ne," odvětil Marshall. "Bohužel nemůže, ale..."

"Davide!" přerušila ho Henrietta rozechvěle. "Kam jsi tehdy jel?"

"Jel jsem kolem Yolandina sanatoria, abych si připomněl, co jsem prožil," odpověděl Marshall a v jeho hlase znělo napětí. "A pak jsem jel kolem tvého bytu, abych si uvědomil, co by mohlo být nyní."

Sevření jeho ruky na Henriettině rameni na okamžik zesílilo. Pak ji pustil a přistoupil k oknu. Chvilí stál tiše, zády k pokoji, a díval se na zářivě modré moře. Pak se prudce obrátil k Westovi. "Svou manželku jsem nezabil, superintendente, třebaže jsem měl motiv i možnost."

"Víte, kdo to mohl udělat, pane?"

"To nevím."

"Víte o někom dalším, kdo by mohl mít motiv, pane?"

"Nevím."

Roger se obrátil k Henriettě a poněkud se napřimil.

"A víte snad vy, slečno Lylová, o někom, kdo by mohl mít motiv?"

Henrietta hleděla na Rogera a teprve po chvíli začala chápat nárazku obsaženou v jeho otázce. Zamrazilo ji po celém těle.

West se zřejmě domnívá, že ten motiv měla ona!

Zřejmě si myslí, že si přála Yolandinu smrt, aby se mohla vdát za Davida!

"Jestli ta dívka opravdu něco ví, tak se teď sesype," pomyslel si Roger.

"Slečno Lylová - prosím, odpovězte mi." Mluvil ostře. "Znáte snad někoho, kdo by měl motiv?"

Henrietta promluvila neočekávaně klidným hlasem: "Ne, ne, pane superintendente, neznám."

"A co vy sama?" Roger k ní přistoupil a vzal ji za zápěstí. "Nepřála jste si, aby lady Marshallová byla mrtva?"

"Nepřála!" vykřikla Henrietta.

"No tak! Slečno Lylová! S pravdou ven! Vy jste ji..."

"Samozřejmě, že ne!" Ve tváři Henrietty Lylové se objevil výraz znechucení. "Tohle je tedy nestoudnost, superintendente! Okamžitě mne pusťte!" V jejím hlase zazníval nyní rozhodný a povznesený tón.

Roger však v duchu řešil jinou otázku: "Jak to, že Marshall mlčí?"

I Henrietta přemýšlela: "Proč David dopouští, aby se ke mně West takhle choval?"

"Superintendente," řekl náhle Marshall klidně. "Je mi známo, že americké policejní metody jsou drsnější než naše. Hodláte snad jednat podle úsloví V Římě se chovej jako Říman?"

Roger se k němu prudce otočil: "Snažíme se zjistit, kdo zabil vaši manželku, pane!"

"To nezjistíte tady," opáčil Marshall. "Ani já, ani slečna Lylová o tom nic nevíme. Připouštím, že máte právo podezírat nás a vyslýchat. Ale rozhodně nemáte právo na to, abyste se slečnou Lylovou hrubě zacházel. Ať už se to víckrát neopakuje!"

Roger odstoupil od dívky a poprvé vrhl pohled na kabelu.

"Vy jste volal slečnu Lylovou z New Yorku. Nevím přesně, o čem jste hovořili. Ale vím, že za vámi slečna Lylová okamžitě odcestovala. Víám také, že před odjezdem odesílala poštu, ve které se nacházel svazek listin adresovaných jednomu knihkupci. Tenhle balíček však na poště nepodala. Mám důvod se domnívat, že balíček je v této tašce a že obsahuje určité důležité listiny." Roger vrhl pohled z Marshalla na Henriettu. "Mohl bych si ty dokumenty prohlédnout, pane?"

Na chvíli se rozhostilo ticho. Pak Marshall přistoupil ke stolu. "Jsou to mé soukromé, osobní doklady."

"Budu s nimi zacházet s naprostou důvěrností, pane."

"Opakuji vám - jde o osobní, soukromé..."

"Je mi líto, pane," Roger mluvil se značným důrazem. "Domnívám se, že ty dokumenty mohou obsahovat určité informace, které jsou velmi důležité jak pro Velkou Británii, tak pro některé jiné státy. A snad mohou poskytnout i vysvětlení vraždy vaší ženy. Bohužel vás musím požádat, abyste mi tu tašku okamžitě vydal."

18. DOKUMENTY

Henrietta si pomyslela, že je to všechno naprosto absurdní. Vždyť je to směšné, David a špión! David a vrah! Copak se ta policie zbláznila? Vzhledla k němu a uviděla něco, co vůbec neočekávala - David se usmíval. Zнала ten úsměv.

Takhle se tvářil vždycky, když se bavil a nechtěl to dát na sobě znát. Zvedl brašnu.

"Jak myslíte, superintendente." Natáhl ruku. "Podej mi, prosím, klíček, Henrietto."

Henrietta sáhla do své kabelky, našla klíček a podala mu ho. David si ho vzal.

"Superintendente, já nejsem vrah ani špión. Nic takového." Podal Westovi klíček.

"Děkuji vám, pane." Roger položil kabelu na stůl u okna. Venku se něco mihlo. Henrietta vzhledla a uviděla letadlo, které rýsovalo na nebi jakési znaky. Rozeznala slovo "maso". Na zářivé hladině moře pluly plachetnice a několik bílých motorových člunů. Na obzoru se rýsovaly dvě velké lodi. Dívala se na ně, ale sotva je vnímala. West držel kabelu v jedné ruce a druhou rukou vsouval klíček do zámku. Jeho pohyby byly pomalé a rozvážné. Jeho ruka byla jistá. Kabela se otevřela.

Henrietta si všimla, že drží hlavu stranou, jako by očekával, že uvnitř kabely může něco explodovat.

David ho upřeně pozoroval, stále se stejným zábleskem úsměvu.

Henrietta věděla, že uvnitř tašky jsou rukopisy, na kterých David donedávna pracoval a které byly záminkou jejího odletu do Miami. A pak ty tři zapečetěné obálky. West vzal do ruky nejdříve rukopisy, prolistoval je a potom odložil.

Ted', v příští vteřině už musí objevit balíček ovázaný motouzem, na němž je stále adresa knihupectví.

S hořkostí si vzpomněla, jak jásala, když se jí podařilo propašovat balíček z domu.

Napjatě Rogera sledovala; náhle zaslechla u dveří nějaký zvuk. Slyšela jej o zlomek vteřiny dřív než oba muži. Otočila se. Ted' už byl zvuk zcela zřetelný a jasný - pomalu a opatrně se otáčel klíč v zámku.

"Kdo je tam?" zvolal West ostře.

"Služba, pane," ozval se mužský hlas.

"Nic nepotřebujeme. Odejďte!"

Chvilí bylo ticho, pak se ozvalo ostré cvaknutí a dveře se rozevřely dokořán. Do pokoje rychle vstoupil mladý muž s bledým obličejem. V pravé ruce držel revolver. Namířil na Westa a vyštěkl: "Ani hnout!"

Za tímto mužem vstoupil do místnosti tmavovlasý chlapec - Pedro, pomyslela si Henrietta. Poznala mladíka, který ji provázel k výtahu. Muž s revolverem k němu cosi zamumlal v řeči, které Henrietta nerozuměla. Pedro se přiblížil, pomalu, kradmo, s vykulenými očima, jako by měl strach. Natáhl ruku, pohledem tékal z Westa na Davida, z Davida na Henriettu. Nakonec takřka zhyponizované pozoroval kabelu.

"Apurate!" vyštěkl muž u dveří.

Mladík popošel dál a pak kabelu popadl.

"Apurate!"

"Co v ní může být?" napadlo znovu Henriettu. "Co jen tam může být?"

"Aha," pomyslí si Roger, "přece je tam něco, na čem záleží!"

Ani jednoho z vetřelců nikdy předtím neviděl. Bedlivě si oba prohlížel. Všiml si, že se černovlasému chlapci chvějí rty; poznal, že je nervózní.

"Nedotýkej se té brašny!" nařídil mu velitelským tónem.

"Seber ji!" zasyčel muž u dveří. Nenávistně na Rogera pohlédl. Roger brašnu pevně svíral v náručí. Bylo mu jasné, že muž u dveří vystřelí, jestliže ji nevydá. Horečné přemýšlel. Věděl, že tu každou chvíli musí být pomoc - informoval totiž o svých záměrech místní policii. A za žádnou cenu nechtěl přijít o dokumenty sira Marshalla...

Pedro k němu přistoupil a uchopil oběma rukama tašku.

"Dejte mu ji!" zakřičel muž s revolverem. "Jinak je s vámi konec!"

Roger strhl kabelu k sobě, kolenem kopl mladíka do žaludku a pak rychlým pohybem zdvihl kabelu před obličej.

Zaslechl zvuk výstřelu a divčino hlasité vydechnutí. Všiml si ještě, že muž u dveří vrávoravě couvá - a pak pocítil náraz na kabelu. Něco ho udeřilo do čela a na několik vteřin všechno zahalila tma. Jako z dálky slyšel jiný, hlasitější zvuk, pak další výstřel a rachot, který ho téměř ohlušil. Potom najednou nastalo ticho, které sice trvalo pouhou chvílí, ale jemu připadalo nekonečné. Načež uslyšel mužský hlas:

"Jste v pořádku, Weste?"

Roger zvolna zdvihl ruku k čelu. S překvapením zjistil, že cítí jakousi vlhkost.

"Jsem v pořádku," odpověděl. Pohlédl na svou ruku a zjistil, že má na prstech krev.

Henrietta zírala na krev, která se řinula Westovi z rány nad levým okem. Právě uplynulé okamžiky jí zůstávaly před očima jako velký nehybný obraz: zraněný West, jemuž z rukou padá taška; Pedro oťřesený Rogerovým kopnutím, muž s bledou tvář stílející po Westovi, zasažený neznámou střelou, se hroutí na podlahu... Cizí muž ve světle šedém obleku s revolverem v ruce.

Muž na podlaze má na bílé košili velkou rudou skvrnu. Henrietta si všimla, že skvrna je na levé straně hrudi. Pochopila, že je mrtvý...

A náhle celá scéna ožila. Do pokoje vešli z chodby další muži, jeden z nich v uniformě. David se k ní obrátil a vzal ji za ruce. Někdo v dálce pronesl: "Je mrtvý." A někdo blíže řekl: "Vy jste zraněn, Weste, ukažte, podívám se vám na to."

Pojednou se ocitla v Davidově náruči. Pevně ji sevřel. Henriettu napadlo, že si ještě nikdy nebyli tak blízko...

Chvilí jí připadalo, že na světě není nikdo jiný než David. Nebylo slyšet žádný zvuk, jen jeho šepot: "Ach, má lásko, má lásko, má lásko..." Potom se ozval Westův hlas: "Sire Davide... Sire Davide.... Sire Davide". Hlas sílil a náhle doslova vybuchl u Henriettina ucha.

Sen skončil. Otevřela oči.

"Sire Davide!"

David ji pustil a poodešel.

West stál teď u něj a dotýkal se jeho ramene. Henrietta si všimla, že West má již na své ráně náplast. Za ním stál muž, který vystřelil z revolveru. U dveří ležel zastřelený muž a přes něj bylo přehozeno prostěradlo. U otevřených dveří stál uniformovaný policista a jakýsi muž s fotoaparátem zaměřoval objektiv přes jeho rameno.

Mladík Pedro zmizel.

Kabela spočívala na stole. V jejím kování zela díra, malá kulatá, tmavá. Než střela zasáhla Westa, zřejmě narazila na kování. Kdyby šla mimo, byla by ho asi zabila. Roger nevypadal, že by jej tahle možnost nějak vyváděla z rovnováhy. David se mu mlčky díval do tváře.

"Věděl jste o tom, že jste v nebezpečí?" zeptal se West.

"Ne," odpověděl David. "Tedy nejistě, ale..."

"Prosím, odpovězte mi otevřeně."

"Měl jsem tušení, že nade mnou i nad mou ženou visí nějaké nebezpečí, ale neočekával jsem, že by mi to nebezpečí mohlo hrozit i tady," pronesl David.

Nebezpečí? pomyslela si Henrietta. O jakém nebezpečí věděl? Nebezpečí! Jeden muž byl zastřelen a druhý unikl o vlásek smrti... Jaké to je nebezpečí? A proč jí o něm David už dříve neřekl?

"O jaké nebezpečí šlo?" zeptal se Roger.

"Bál jsem se, že mne někdo zabije," odpověděl David klidně.

To je přece šilenství, snad dobře neslyšela... Henrietta zalapala po dechu. Zatočila se jí hlava. Přistoupila ke křeslu a klesla do něho.

"Tak vy jste to čekal!" zvolal muž s revolverem. Přistoupil k Westovi a Davidovi.

Zdálo se, že Roger teprve teď bere jeho přítomnost na vědomí.

"Sire Davide, tohle je poručík Thompson, kterému bylo policií v Miami Beach svěřeno vyšetřování našeho případu."

"Dobrý den." David pokynul hlavou.

"Nevím, jestli je při této příležitosti vhodné říct: těší mne, že vás poznávám," dodal Thompson. "Mám dojem, že tahle situace nemůže těšit nikoho..."

"Kdy jste si poprvé uvědomil, že vám hrozí nebezpečí?" zeptal se Roger.

Davidovi přelétl přes obličej stín.

"Brzy po sňatku se zdravotní stav mé manželky podstatně zhoršil. A jak už to v případech duševních chorob bývá, její láska ke mně se téměř přes noc obrátila ve fantastickou nenávist. Pisatel těch anonymních dopisů využíval její nemoci k tomu, aby tu nenávist ještě více prohluboval. Až to dospělo tak daleko, že se mne pokusila zavraždit. Zamlčel jsem to - lékaři naší rodiny jsem nařídil, aby o tom nemluvil. Když byla povolána policie, aby provedla výslech ve věci manželčina pokusu o sebevraždu - měl jsem pocit, asi chybný, že další problémy by její duševní chorobu jen zhoršily. Byla to zbytečná opatrnost, jak se později ukázalo. Krátce potom totiž stejně odešla do sanatoria."

"Takže jste měl pocit, že už vám žádné další nebezpečí nehrozí, sire Davide?" Westova slova zněla poněkud skepticky.

"Nehrozilo mi nebezpečí od manželky, superintendente. Ale co ta osoba, která zneužívala její choroby? A co Yolandina bezpečnost? Měl jsem dobrý důvod domnívat se, že osoba, která psala ty dopisy, usiluje o smrt nás obou!"

"Takže jste odejel do Miami, abyste na to všechno zapomněl." Westův hlas zněl nyní ještě skeptičtěji.

"Nikoliv, superintendente. Jel jsem do Miami navštívit osobu, která jediná mi, alespoň podle mého mínění, mohla pomoci nalézt člověka, který usiluje o můj život."

"A kdo vám podle vás mohl pomoci?"

"Moje sestřenice Chloe Renati," odpověděl David. "Pracuje tady v hotelu. Ostatně - můžete se na ni podívat, uvidíte ji támhle u bazénu."

Muž v šedém obleku přistoupil k oknu. Henrietta také vyhlédla.

Na sluncem zalitým prostranství u bazénu, zaplněném plavci a lidmi ležícími na nafukovacích matracích, se mezi stolky a barevnými slunečníky procházela Chloe. V jejím růžově pruhovaném úboru a širokém klobouku ji nebylo možno přehlédnout. Právě se zastavila zády k bazénu a kolem ní se tísnila skupina lidíček v koupacích úborech. Vesele k nim rozprávěla, mávala rukama a skupinka vybuchovala v časté záchvaty smíchu. Chloe sama pak také velice často zaklonila hlavu a rozesmála se na celé kolo.

"A v čem by vám mohla vaše sestřenice pomoci?" zeptal se West.

David sevřel rty, pak přistoupil k Henriettě a položil jí ruku na rameno. Cítila, že jí chce dodat odvahy, nebo ji snad dokonce chránit.

"Možná, že Chloe ví, kde se nachází osoba, kterou podezírám," odpověděl klidně. Pak mávl rukou ke kabele: "Všechno je tam. Všechno. Pátral jsem měsíce, abych zjistil, kdo Yolandě tolik ublížil, kdo využíval její duševní slabosti, kdo zneužil jejího šilenství a dohnal ji k pokusu zabít mne. Všechno je tam, Weste! Opis mé poslední vůle i Yolandiny závěti, celý

výsledek mého pátrání. Jediní žijící členové rodiny, kteří by mohli získat mou a Yolandinou smrtí, jsou Chloe, její provdaná dcera a dceřin manžel. K Chloe mám naprostou, naprostou důvěru," opakoval David pevně. "Ale pokud vím, její dcera si vzala člověka. Zkrátka darebáka..." David se odmlčel.

Henrietta, která z okna sledovala Chloe a skupinu kolem ní, zaslechla, jak West říká:

"Mluvil jste s ní o tom?"

"Ne. Nejdřív jsem chtěl mít v ruce tyhle dokumenty."

"A nechal jste je při odletu doma?" V Rogerově hlase zněly pochyby. "V čem spočívá jejich důležitost? Kdy budete konečně mluvit pravdu, sire Davide?"

Henriettě připadalo skoro nemožné, že by se Roger odvážil nazvat Davida lhářem, nicméně se tak stalo. Poručík Thompson odstoupil od okna. Na chodbě se ozývaly jakési naléhavé hlasy, ale nikdo jim nevěnoval pozornost.

"Nechal jsem je doma záměrně," odpověděl David. "To je celá ta záhada."

"Ale proč jste to udělal?" Westova slova zněla velmi nedůvěřivě.

"Abych sem dostal Henriettu - slečnu Lylovou," odpověděl David s lehkým důrazem. "Chtěl jsem tu strávit nějaký čas - mimo atmosféru mé každodenní práce. Věděl jsem, že sem Henriettu nedostanu jinak, než kvůli něčemu důležitému a naléhavému. Ale věděl jsem také, že nemohu jen tak předstírat, že je něco naléhavé. Nechtěl jsem Henriettě lhát, tím bych všechno zkazil. Musel jsem proto mít nějaký skutečný důvod, proč ji zde potřebuji - samozřejmě kromě skutečnosti, že ji miluji. A to snad není zločin, pane superintendente."

Henriettu zaplavily výčitky: "Tak on to udělal kvůli mně! A já mu nevěřila! Vůbec jsem mu nepomáhala..." Nemohla od Davida odtrhnout oči. Usmíval se na ni zvláštním, úzkostlivým úsměvem. Pak se obrátil k Westovi.

"Ne, to není zločin, pane -" West se odmlčel, přešel k oknu a zadíval se dolů. Najednou se prudce otočil.

"Jestli paní Renatieová něco ví, pak může být ve vážném nebezpečí! Jak rychle ji sem můžete dostat, Ivore?"

"Proboha!" vydechl Thompson. "Hned jdu pro ni!"

19. TELEFONNÍ ROZHOVOR

West zůstal sám s Marshallem a Henriettou.

Policisté, fotografové a reportéři sice postávali u dveří i poté, co Thompson rychlými kroky zamířil k výtahu, ale nikdo z nich se nepokusil vstoupit do pokoje. West nemohl odtrhnout zrak od Chloe stojící u bazénu. Znovu se rozesmála.

Roger si uvědomoval, jaké nebezpečí ji hrozí, ale nemohl nic dělat.

David i Henrietta, kteří pociťovali právě takové napětí, rovněž hleděli dolů.

West se konečně přinutil k tomu, že poodešel od okna. Aniž co řekl, zvedl znovu kabelu a vzal do ruky balíček dokumentů. Roztrhl motouz a osvobodil tři obálky, z nichž každá byla označena "Rodinné". Marshallovo vysvětlení znělo pravděpodobně, ale mohl také lhát.

První obálka obsahovala hlášení soukromé detektivní agentury Minerva - firmy, kterou Roger znal a která měla dobrou pověst. Hlášení obsahovalo výsledky pátrání po všech žijících členech Marshallovy rodiny. Rychle se jimi probral a zkonstatoval, že, jak už Marshall řekl, žije pouze Chloe a její dcera, která podle všeho zmizela před pěti roky. V druhé obálce byla Davidova závěť a u ní kopie závěti lady Marshallové.

S dokumenty v ruce se Roger vrátil k oknu.

Dole na prostranství u bazénu probíhala ničím nerušená zábava. Na jednom konci bazénu stálo pět mladíků, kteří se chystali skočit do vody. Vedle nich stál muž se startovací pistolí v ruce.

Pistole!

"Proboha!" uvědomil si Roger. "Vždyť ten muž míří přímo na Chloe Renatieovou!"

"Pozor!" zařval ze všech sil.

V následující vteřině startér zamířil pistolí do vzduchu a vystřelil. Rozlehl se třesk výstřelu, vylétl obláček dýmu a pět mladenců se vrhlo do vody. Téměř v totéž okamžiku se u bazénu objevil poručík Thompson se dvěma muži. Zřejmě na Chloe zavolal, protože se k němu obrátila. I na tu vzdálenost spatřil Roger v jejím obličeji překvapení a strach.

V následujícím okamžiku se obrátila a běžela pryč.

Prchala podél bazénu a dav se před ní rozestupoval.

V té chvíli zazvonil v pokoji telefon.

Henrietta, David i Roger stáli bez hnutí u okna a telefon stále vyzváněl.

Chloe Renatieová doběhla ke dveřím do hotelu. Roger ji ze svého místa u okna stále mohl sledovat, ale policisté venku ji neviděli, protože jim v cestě stál dav.

"Mám jít k tomu telefonu já?" ozval se muž stojící na chodbě.

"Ne, já to vezmu," zvolal Roger. Policisté u bazénu si mezitím prorazili cestu davem a ocitli se u dveří, kterými před chvílí proběhla Chloe. Thompson nejspíš viděl lépe, než se Rogerovi zdálo. West se tedy odvrátil od okna, přistoupil k

telefonu, který stál na stolku u postele a zdvihl sluchátko. "Tady pokoj sira Davida Marshalla," pronesl hlasitě.

"Je tam, prosím, superintendent West?" zeptala se telefonistka.

"Ano, u telefonu."

"Máte tu hovor z Londýna, pane. Přijmete ho?"

"Ano, ovšem."

"Zůstaňte u aparátu," požádala telefonistka.

Chvilí bylo ticho. Marshall i Henrietta se otočili od okna. Marshall měl ruku kolem dívčiných ramen.

Ve sluchátku se ozývaly různé zvuky a pak bylo slyšet hlas, který West ihned poznal.

"Jste tam, Weste?" Byl to Coppel. ...

"Ano, u telefonu, pane."

"Dalo to příšerou práci dovolat se vás," zavrčel Coppel. "Volali mne z Milána. Ward se nějakým způsobem dověděl, že si s nim chceme promluvit, a než se tam Sloan dostal, zmizel."

"Hmm. To je dost divné, nemyslíte, pane?" West se zamračil.

"Bude to ještě divnější, až vám povím, kam odjel." Coppel se na chvíli odmlčel.

"Zpátky do Anglie?" hádal Roger. Jestli Coppel ví něco důležitého, proč to neřekne hned? Pomyslel si podrážděně.

"Ne, Weste, nikoliv do Anglie," Coppel teď mluvil značně vzrušeně. "Je na cestě do Miami Beach."

Miami Beach! Ta slova zněla Rogerovi v uších ještě když pokládal sluchátko. Tak Ward přijíždí do Miami Beach! Jede nejspíš za Henriettou... Nebo že by...

Roger skočil ke dveřím, ale než je stačil otevřít, ozval se v chodbě dupot kroků a do místnosti vpadl Thompson, zpocený a vztekly.

"Chytili jste ji?" zeptal se Roger, ale odpověď mu byla jasná dřív, než Thompson stačil promluvit.

"Dostaneme ji! Tohle místo je jako turecký bazar. Je tady hrozný zmatek. Proběhla jedním obchodem na ulici a zmizela nám. Ale my ji dostaneme! Poslal jsem dva muže k jejímu bytu a dva k jejímu vozu."

"A co letiště?" zeptal se Roger.

"To máme taky pod kontrolou - Ale ona neodletí."

"Já také nemyslím, že by chtěla odletět. Ale možná, že půjde někomu naproti. Existují nějaké přímé lety z Milána do Miami?"

"Ne. Ale můžete samozřejmě použít aerotaxi... Zato existuje přímé spojení z Frankfurtu a ten není od Milána tak daleko... A proč zrovna z Milána?"

Henrietta se otočila a se zvýšeným zájmem se zaposlouchala do jejich hovoru.

"Vrah se třeba nebude spoléhat na své zdejší komplice, kteří mají zavraždit sira Davida," řekl Roger. "Možná to bude chtít provést sám. Sire Davide - jistě už chápete, že vaše sestřenice Chloe Renatiová, její dcera a zeť jsou jasně podezřelí. Nepřijel jste sem náhodou také vy spíš proto, abyste od své sestřenice získal určitá... Vysvětlení?"

David Marshall jen pokrčil rameny.

"Vy už toho víte tolik, superintendente, že to před vámi nebudu skrývat" pronesl unaveným hlasem. "Odpověď zní: ano."

"Tak přece lhal," přemýšlela Henrietta rozčileně. "Po celou dobu lhal. O čem ještě nemluvil pravdu?"

"Takže vy jste se rozhodl přijet sem a naráz a definitivně všechno vyjasnit?" zeptal se West.

"Ano, přesně tak."

"A řekl jste o tom paní Renatiové?"

"Ano."

"Připustila snad svou účast na tom zločinu?"

"Nikoliv. Přísahala, že neví, kde se její dcera nachází."

"Věříte jí?"

"Ne."

"Víte, kde je její dcera?"

"Ne, to nevím."

"Sire Davide, domníváte se, že vám tady hrozí nějaké nebezpečí?"

"Je to možné."

"Například to, že budete zavražděn?"

"Ano."

"Vysvětlíte mi tedy jednu věc - jestliže jste věděl, že situace je tak nebezpečná a jestliže je váš cit ke slečně Lylové tak hluboký, proč jste ji vylákal sem do Miami?" zeptal se West. "Opravdu ji milujete? Anebo jste se jen snažil dostat sem všechny podezřelé a postavit jednoho proti druhému, abyste tak zjistil pravdu?"

20. PRAVDA

Henrietta horečnatě přemýšlela: "On mne tedy podezíral! Stále mne ještě podezírá! Proboha, kdy tohleto skončí?"

"Je tomu tak, pane?" vyštěkl Roger. "Chci pravdu! Rozumíte?"

Marshall pomalu a s přemáháním odpověděl. Díval se přitom na Henriettu a nikoliv na Westa.

"Ano, přesně to jsem plánoval."

"Jaké jste měl podle vás šance, že budete mít úspěch?" zeptal se Roger konicky. "Sám proti dvěma, třem nebo bůhví kolika...?"

"Neměl jsem jinou možnost." Marshall pokrčil rameny.

"Mohl jste se přece obrátit na nás!"

"Nedůvěřoval jsem vám," řekl Marshall. "Nedokázal jsem si představit, jak byste tenhle případ chtěli řešit. Už z toho důvodu, že všechny stopy směřovaly sem, do Miami. A navíc jsem nechtěl budit žádný rozruch na veřejnosti."

"Jaké šance jste tedy podle vás měl?" zopakoval Roger svoji otázku.

"Otevřel jste už všechny obálky?" otázal se Marshall.

"Ne. Záleží na tom?"

"V jedné z nich je prohlášení, které jsem hodlal dát všem aktérům tohoto smutného příběhu. Piši v něm, koho podezírám a proč. Kopii jsem zanechal ve své bance, měla být zveřejněna po mé smrti. To prohlášení jsem napsal docela sám, nikdo tedy neví, co obsahuje. Jsem přesvědčený, že by všechny vyděsilo."

"I slečnu Lylovou?"

"Jistě, pokud by se na té věci nějak podílela."

Henriettě unikl ze rtů povzdech, který byl však sotva slyšitelný. Jak jen si mohl myslet, že bych do toho byla zapletena? Proběhlo jí hlavou. Marshall k ní vztáhl ruku, ale ona se ani nepohnula.

"Proč jste ji také podezíral?" zeptal se Roger.

Marshall chvíli váhal, ale pak se otočil tak, aby se mohl dívat na Henriettu. Začal vyprávět, jako by v místnosti byli jen oni dva:

"Podezíral jsem tě, Henrietto, protože jsi se mne tak často stranila. Často jsem měl dojem, jako by ti moje přítomnost byla nepříjemná. Jindy jsi zase byla tak laskavá a chápatelá, že jsem se ti mohl skoro se vším svěřovat. Mluvil jsem s tebou o všem, kromě svých temných obav. Kdykoli jsme spolu takhle hovořili, byl jsem si tebou jist. Ale když jsi zase projevila chlad - když jsi mne od sebe odstrkovala, což jsi dělala často - ptal jsem se sám sebe, jestli si se mnou nehraješ na kočku a na myš. Často se mi zdálo, že se mne snažíš přímo svádět k tomu, abych mluvil, abych ti řekl něco, co potřebuješ vědět."

Henrietta na něj hleděla, jako by nemohla uvěřit, že takové podezření vyslovil nahlas. Její tváře ztratily barvu.

"Ale hlavní důvod, pro který jsem tě podezíral," pokračoval Marshall, "spočíval v tom, že jsi udržovala tak přátelské styky s Geraldem Wardem. Ne snad proto, Henrietto, že bych žárlil - i když Bůh ví, že jsem žárlil také - ale hlavně proto" - Marshall se odmlčel a zadíval se Henriettě upřeně do očí - "protože jsem ho podezíral, že on je tím člověkem, který posílá Yolandě ony anonymní dopisy. Podezíral jsem ho, že spřádá plány, jak zavraždit nejen mne, ale i Yolandu. Drahousku Hetty" - naklonil se k ní - "Ward tě možná miluje - neumím si ani představit muže, který by tě nemiloval. Ale zpočátku tě jen využíval k tomu, aby mě mohl sledovat."

"Ward," pomyslela si Henrietta, "Gerry Ward." Připadalo jí, jako by David mluvil o někom, koho sotva znala. O nějakém cizím muži.

"Pak jsem jel v pondělí v noci k sanatoriu," pokračoval Marshall. "Chtěl jsem mluvit s dr. Courtwaysovou - a zahlédl jsem Warda v jejím voze. Odjel jsem, aniž si mne všiml - a pochopil jsem tehdy, že je možné, že ti dva jsou spolčení. Když tě potom druhý den přišel Ward navštívit do mého domu, byl jsem v takovém rozpoložení, že bych ho nejraději zabil. To nebyla jen žárlivost! Henrietto - měl jsem strach, že jsi se s ním také spřáhla."

Poručík Thompson se dotkl Rogerova ramena a odtáhl ho stranou.

"Rogere."

"Co je?"

"Za čtyřicet pět minut přiletí letadlo z Frankfurtu."

"Stihneme to?"

"Bezpečně."

"Je Chloe Renatievá už na letišti?"

"Ještě ji tam nezahledli. Jedete také?"

"Ano. Postará se někdo o tu mrtvolu?" Roger ukázal na zastřeleného muže na koberci.

"Nemějte strach. Zařídil jsem, aby sir David dostal jiný pokoj. Myslíte, že by měl dostat také ochranu?"

"Určitě - může tu být ještě někdo další..."

"Souhlasím. Zařídím to." Thompson vzal Rogera za rukáv. "Pojďme!" Venku v chodbě řekl svým lidem: "Až se pan Marshall a slečna Lylová budou stěhovat do jiného pokoje, zůstaňte u jejich dveří. A kdyby někam šli, nespustíte je z očí."

"Rozkaz," přikývl menší muž tmavé pleti.

"Myslíte, že už víte, kde je pravda?" zeptal se Thompson, když kráčeli k výtahům.

"Myslím, že ano," zamyšleně odpověděl Roger.

Jakmile se přiblížili, výtah se otevřel. Za chvíli už kráčeli chladivou mramorovou halou, pár vteřin postáli mezi dveřmi na palčivém slunci, ale za okamžik už seděli v klimatizovaném policejním voze. Za dvacet minut byli na letišti. Za třicet minut se ozvalo hlášení o přiletu letadla z Frankfurtu. Pět minut nato prošli oba policisté k východu, kde se měli objevit cestující z této linky.

Nedaleko nich stála skupina lidí, kteří také vyhlíželi příchozí. Uprostřed této skupiny se krčila statná žena v růžově pruhovaných šatech a širokém klobouku. Tato mohutná pokrývka hlavy jí zakrývala čelo a stínila obličej.

"Táhmle je!" zašeptal Thompson. "Sebereme ji, nebo počkáme, až se objeví ten Ward?"

"Počkáme."

Hlouček čekajících se utěšeně rozrůstal, právě se k němu připojili i zástupci letecké společnosti a nosiči. Náhle proběhl davem vzruch - v chodbě se objevili první unavení cestující.

Roger jich napočítal třicet pět. Přicházeli ještě další, ale Roger už začínal mít obavy, zda jeho předpoklady byly správné.

Vtom se objevil Gerald Ward. Jednu ruku měl v sádře a v druhé nesl jen lehkou kabelu. Rozhlížel se kolem sebe, ale nezdálo se, že poznává Chloe Renatievou. Vykročil kupředu - ona mu však rychle zastoupila cestu.

Zarazil se a začal couvat. V jeho očích se objevila hrůza. První se vzpamatoval Roger a po něm hned Thompson.

Poručík vykřikl a vyrazil kupředu. Chloe Renatievá totiž vytáhla odněkud ze záhybu svého oděvu revolver. Oba policisté přiskočili k Wardovi. Thompson srazil Chloe Renatievou ruku s pistolí. Zbraň hlasitě zarachotila na podlaze.

"Co se má dělat," povzddechla si Chloe Renatievá. "Je to můj zeť a já ho nenávím. Zacházel s mou dcerou tak, že z toho skoro zešilela. Klidně ji řekl, co plánuje. Že se chce zbavit Davida a Yolandy a že se pak budeme topit v penězích. Ale my jsme ho nebraly vážně. Byl to vždycky ubohý malý gauner, vždycky se jen chvástal a nikdy se nezmohl na nic většího než na malé krádeže. A na ženskú! Jak ty za ním pořád běhaly! Jako by je hypnotizoval. Dělal všechno, co si přál. Když jsem slyšela, co se stalo Yolandě - já jsem ji sice nikdy neměla moc ráda, ale to neznamená, že jsem jí přála, aby takhle skončila - zatmělo se mi před očima. Manžel mé dcery je vrah! To jsem si stále opakovala. Něco se ve mně zlomilo. Proč jste mě nenechali vystřelit?" zeptala se trpce. "Ten chlap je tak špatný, že si nezaslouží, aby žil."

Na policejním ředitelství v Miami Beach prohlásil Gerald Ward:

"Je to bláznivá ženská. Celá ta rodina je bláznivá. Doufám, že ji nebudete brát vážně..."

"Nemějte strach! Radši se spolehneme na svědectví dr. Courtwaysové," vybuchl Roger.

Ward strnul. "Zatracená ženská! Proč nedržela jazyk za zuby!? Vždyť jsem jí jasně říkal..." odmlčel se, ale řekl toho dost, aby to potvrdilo Marshallovo podezření. A Roger si byl jistý, že je pouze otázkou času, kdy bude podezření proti Wardovi a dr. Courtwaysové prokázáno.

"Vracím se večer do Anglie," oznámil Roger o něco později Marshallovi. "Není jediný důvod, proč byste vy nemohl zůstat se slečnou Lylovou tady. Možná, že vás později budu nucen požádat, abyste se vrátil a pomohl při vyšetřování. Ale pokud to bude jen trochu možné, tak se tomu vyhnu."

"Je to od vás velmi laskavé," přikývl Marshall. "Ale ještě jednu otázku, superintendente. Byla moje sestřenice zapojena do toho špinavého plánu?"

"Nebyla," odpověděl Roger. "Stejně jako vy si usmyslela, že všechno vyřeší sama. Ward zacházel s její dcerou tak ohavně, že myslela jen na to, jak ho zabít."

"Myslíte, že by se vše vyjasnilo tak brzy, kdybych nebyl přiletěl do Miami?" zeptal se Marshall.

"Je to velmi pravděpodobné," řekl Roger. "A dokonce možná bez toho střelení. Ti dva, kteří nás napadli, když si přišli pro kabelu, byli placení paní Renatievou, která přísahá, že ani nepomyslela na nějaké násilí. Měli prostě sebrat kabelu a podívat se, co v ní je. Vy jste jí prozradil, že čekáte nějaké důležité dokumenty, že ano?"

Marshall přikývl. "Ano. Ale pořád si myslím, že tohle byl nejrychlejší způsob, jak všechno vyřešit. Přesto jsem vám velmi vděčný, superintendente, že jste se za mnou vypravil. Jak jste vůbec přišel na to, že se kolem mne děje něco podezřelého?"

"Ta hádka mezi vámi a Wardem byla příliš divoká na to, aby se dala vysvětlit pouhým soupeřením o slečnu Lylovou," vykládal Roger. "Bylo v ní příliš nenávisti. Kdybyste zůstal v Anglii, byl bych se vás na to znovu zeptal a možná, že byste mi potom řekl o svém podezření - a o tom spolčení Warda s Courtwaysovou. Vaší ženu by to však s největší pravděpodobností asi stejně nebylo zachránilo."

Roger napřáhl ruku. "A teď," dodal, "doufám, že využijete téhle možnosti a strávíte pár dní na slunci. Doma si takového krásného počasí moc neužijeme."

"Zůstaneme," přikývla Henrietta. "Určitě zůstaneme."

Tři dny poté ležela pod slunečníkem, spokojeně klímbala a nevnímala zvuky kolem sebe. Po chvíli otevřela oči a uviděla Davida. Měl na sobě šortky, volnou košili a sandály. A byl už opálenější než ona.

"Hodláš dnes jít vůbec na oběd?" zeptal se.

"Ani nevím," odpověděla lenivě. "To se musí?"

"Ano," řekl. "Projdeme se po promenádě a pak si sedneme do kavárny." Položil jí ruku na rameno. "Dostal jsem právě telegram od Westa."

Henrietta zatajila dech.

"Dobré nebo špatné zprávy?"

"Yolandu zabila dr. Courtwaysová. Ona i Ward se už přiznali. Domluvili se, že nejdřív zabijí Yolandu a pak mne. Mou smrt chtěli nastrojit jako sebevraždu. Doufali totiž, že podezření z Yolandiny vraždy padne na tebe a na mě." David se usmál a objal Henriettu kolem ramen. "Ale teď už je to všechno za námi."

"Davide," zašeptala.

"Ano?"

"Já tě mám moc ráda."

"A já už o tom nebudu nikdy pochybovat," sliboval.